

Your Life Is Around You

Contents

Your Life Is Around You	2
1. Chương Ngày Thứ Nhất!	2
2. Chương Ngày Thứ Hai!	3
3. Chương Ngày Thứ Ba!	6
4. Chương Ngày Thứ Tư: Đêm Noel Ấm Đạm!	7
5. Chương Ngày Chủ Nhật!	8
6. Chương Ngày Thứ Sáu: Sinh Nhật Của Cô Giáo!	10
7. Chương Ngày Thứ Sáu (2): Tình Cảm Rạn Nứt!	11
8. Chương Ngày Thứ Sáu(3): Tình Cảm Rạn Nứt!	12
9. Chương Ngày Thứ Bảy: Trước Ngày Thi Hsg	14
10. Chương Ngày Thứ 8: Cuối Năm	16
11. Chương Ngày Thứ Chín	18
12. Chương Ngày Thứ Mười!	20
13. Chương Ngoại Truyện 1: Một Chân Đạp Hai Thuyền!	21
14. Chương Ngày Thứ Mười Một: Thừa Nhận Giới Tính!	22
15. Chương Ngày Thứ Mười Hai: Tháng Vô Duyên Của Thần Cupid!	24
16. Chương Ngày Thứ Mười Ba: Thi Nghề!	27
17. Chương Ngày Thứ Mười Bốn(1): Sinh Nhật	28
18. Chương Ngày Thứ Mười Bốn(2): Sinh Nhật	30
19. Chương Ngày Thứ Mười Lăm	32
20. Chương Ngày Thứ Mười Sáu: Kết Quả!	34
21. Chương Ngày Thứ Mười Bảy: Lạnh! Lạnh! Lạnh!	37
22. Chương Ngoại Truyện 2	38
23. Chương Ngày Thứ Mười Tám	39
24. Chương Ngoại Truyện 3: Cuộc Sống Là Những Khó Khăn, Vất Vả!	41
25. Chương Ngày Thứ Mười Chín: Kỳ Nghỉ Tết	44
26. Chương Ngày Thứ Hai Mươi	45
27. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Một: Môn Nhạc!	46
28. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Hai: Môn Lý!	48
29. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Ba: Đánh Nhau!	51
30. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Tư	54
31. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Lăm	55
32. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Sáu: Mặt Trăng Đẹp Quá Nhi? (1)	57
33. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Sáu: Mặt Trăng Đẹp Quá Nhi? (2)	60
34. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Bảy: Thất Tình!	63
35. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Tám: Mục Tiêu!	67
36. Chương Ngày Thứ Hai Mươi Chín	68
37. Chương Ngày Thứ Ba Mươi	70
38. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Một: Bạn Thân Khác Giới!	72
39. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Hai: Học Tiếng Nhật!	74
40. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Ba: Tham Quan!	75
41. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Tư: Thi Học Kỳ Cuối Năm!	80

42. Chương Ngày Thứ Ba Mười Lăm	82
43. Chương Ngày Thứ Ba Mười Sáu: Ngày Dài (1)	83
44. Chương Ngày Thứ Ba Mười Sáu: Ngày Dài (2)	88
45. Chương Ngày Thứ Ba Mười Sáu: Ngày Dài (3)	90
46. Chương [kết]ngày Cuối Cùng: 1440 Ngày Bên Nhau	93

Your Life Is Around You

Giới thiệu

Câu chuyện xoay xung quanh những ngày tháng cuối cấp của một cô bé 15 tuổi. . . Giản dị, ngắn gọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/your-life-is-around-you>

1. Chương Ngày Thứ Nhất!

Hôm nay tôi vừa thi xong môn Lý, môn cuối cùng của học kỳ I. Cô giáo tôi nói của ả đầu tiên của lớp 9 chính là kỳ thi học kỳ I. Thật lạ, ngày này một tuần trước, tôi thi xong hai môn đầu tiên mà cảm giác tràn đầy hưng phấn, nghĩ về một kỳ thi đúng như mong đợi của mình. Còn hôm nay, thi xong môn cuối cùng mà chẳng có tí cảm xúc gì, chỉ thấy lòng buồn man mác... Các bạn chớ hiểu lầm. Chả là đêm qua tôi thức khuya đến 2h hơn xem anime Hakuoki. Tôi thích những samurai của Nhật Bản. Bộ phim kể về Shinsengumi – một tập đoàn samurai lớn mạnh nhất hoạt động dưới thời Mạc Phủ. Bối cảnh là chiến tranh khói lửa, sự hi sinh là không thể tránh khỏi. Những nhân vật tôi yêu thích lần lượt ra đi, sao tôi lại không buồn chứ? Anime này không chỉ mang tính dã sử mà thực sự tôi thấy vô cùng nhân văn. Sáng nay dù bị gọi một tiếng như “gầm” lên vì dậy muộn của bố, nhưng đúng là lần đầu tiên, lần đầu tiên tôi mở mắt chậm rãi, có cái gì như xẹt qua não tôi ngay khi vừa nhận thức được. Đó giống như một thứ cảm xúc buồn, nặng trĩu vụt qua, nhanh thôi, nhưng làm tôi ngơ ngẩn cả ngày.

Lý do khác nữa là sáng nay tôi làm bài thi không hoàn hảo lắm. Nhưng mà thôi, không sao. Tôi cảm thấy rảnh rỗi hơn hẳn J

Trưa về đến nhà, tôi thấy anh Trường – nhân viên pha chế cho quán café nhà tôi đang đứng trên cầu thang nhìn tôi. Tôi nhin cười, chào mẹ rồi leo qua cầu thang, cố không nhìn anh ta. Tối qua, tôi dùng facebook của mẹ đăng mấy cái ảnh có mặt của anh ta ghép vào thân hình của mấy cô hoa hậu người mẫu, phải gọi là vô cùng “lung linh”. Mẹ tôi cười mãi bảo tôi đều, còn anh kia thì kêu “dìm ác quá”. Tôi nín cười, lúc vừa bước chân qua người anh ta, anh ta nói: “Không phải cười nhá, cô giỏi lắm!” . Tôi lại nhớ tới qua cả tôi và mẹ tôi đều lăn ra cười sằng sặc vì mấy cái ảnh đó. Tác dụng kéo dài tuổi thọ tốt hơn nhiều J

Ăn cơm xong, xem một tập Hakuoki thì vừa đến lúc phải đi học phụ đạo chiều. Tôi đến trường, thấy nhóm bạn thân chí cốt đang đợi ở sân đất như mọi khi. Vừa lết chân vào trường, tôi vừa chửi thầm cái thằng ngu si lái xe điện phóng ra từ cổng trường suýt đâm vào tôi. Lái như thế có ngày mất mạng đấy con ! Tai nghe bài OST của Hakuoki, tôi đi thẳng ra sân đất. Thằng Hoàng, Công Hiếu đứng đấy. Bọn nó ra vẫy tôi một

cái, kêu một tiếng “Oppa!” Oppa là chỉ tôi đấy. Còn vì sao lại gọi vậy thì các bạn đừng hỏi, tôi lười trả lời lắm J

-Mày đến muộn thế, bắt anh đây chờ cả tiếng rồi!

Thằng Hoàng lên tiếng. Hừ, cái giọng nó làm như tôi phạm phải lỗi lầm gì lớn lắm ý. Lúc trên đường đi đã gọi nheo nheo rồi, bây giờ còn cái giọng điệu này...

-Đợi chờ là hạnh phúc, không biết à cu?

Tôi đáp.

Chúng tôi đứng tán gẫu, tiện thể chờ con My với thằng Minh đến.

Tôi nhìn ra sân trường, thấy nhóm con trai lớp mình đang đá cầu. Tôi chú ý vào một đứa mặc áo hoodie màu nâu cam, chọc chọc thằng Hoàng bên cạnh, hất cằm chỉ nó.

-Này, người yêu đầu của mày kìa!

Thằng Hoàng nhìn theo hướng tôi chỉ, thấy bạn trẻ đó liền đập bốp lên đầu tôi, kêu “im miệng”. Tôi cười gian, nói thầm vào tai nó một câu : “Miss Hip bồ ta nót (tê giác)” Đó là biệt danh của bạn trẻ kia, tức người ấy của thằng Hoàng.

-Nhớ thật đấy, lớp 7 ngồi cạnh nhau học cả năm trời mà không phát hiện mình thích nó. Tao cũng lạ thật!

-Không phải lớp 8 à? – Tôi hỏi

-Lớp 8 tao mới nhận ra. – Nó nói

Tôi nhìn thằng Hoàng. Nó thích thầm thằng Trung Kiên, đúng, nó biết mình là gay. Cả năm lớp 8 tôi tận mắt chứng kiến hai đứa bạn thân của mình là con My và thằng Hoàng bị dày vò về tinh thần, tất cả chỉ vì chữ “ thích”. Năm lớp 9 khá hơn chút, cũng vì chẳng ai còn tâm tư mà yêu đương, thi cử ngập đầu thế, thời gian thõa còn chẳng có. Thằng Hoàng đã từng rất đắn đo về giới tính của mình, nó tự ti, không dám nói cho ai biết. Và cũng vì... thằng Trung Kiên là người yêu cũ của con My. Dĩ nhiên là chúng tôi chẳng bao giờ xích mích gì về việc này. Đúng là trớ trêu, hai đứa bạn thân đều liên quan đến một người. Thằng Hoàng có lần còn trêu tôi, bảo hay là mày cũng thích thằng Trung Kiên luôn đi, ba bọn mình cùng thích. Tôi chửi nó điên một tiếng. Thằng Hoàng cũng chỉ nói đùa, vì nó biết tôi cũng có người để thích rồi.

Thực ra đối với thằng Trung Kiên, tôi thấy không phải mình không có cảm giác với nó. Nhưng đó không hẳn là tình cảm yêu thích như bạn bè với nhau, có lẽ là sự đồng cảm. Tôi nhớ hồi lớp 6, mới làm quen, tôi với nó cảm giác rất giống nhau, lăm lè ít nói đến mức đáng sợ. Nó ngồi trên tôi, hai đứa đều ngồi một mình, ở góc lớp. Một câu xã giao hay gì đó cũng không nói, hoàn toàn coi nhau như không khí. Có lẽ đó là ấn tượng khó quên mà tôi nhớ về thằng Kiên. Hai năm sau, tôi ngờ cả người khi biết thằng Kiên cũng học 6A2, lớp học hè trước kì thi tuyển chọn lớp 6 của trường. Chẳng có ấn tượng gì. Đúng là tôi chẳng để ai vào mắt mà J Con My với tôi kể ra cũng có duyên, tôi ngồi với nó hồi học 6A2, ai ngờ sau này lại thân như thế.

Cùng lúc ấy, tôi mới biết, thằng Vũ, người tôi thích cũng học 6A2. Đúng là có duyên! Có duyên! Tôi tự nhủ J

Buổi tối, cao hứng định viết truyện, lục lại trang kenhsinhvien để đọc lại tác phẩm, phát hiện nó đã biến mất không tăm hơi. Tôi cụt hứng, tắt máy tính đi ngủ. Hết ngày!

2. Chương Ngày Thứ Hai!

Hôm nay tôi vừa thi xong môn Lý, môn cuối cùng của học kỳ I. Cô giáo tôi nói cửa ải đầu tiên của lớp 9 chính là kỳ thi học kỳ I. Thật lạ, ngày này một tuần trước, tôi thi xong hai môn đầu tiên mà căng mồm cuối cùng mà chẳng có tí cảm xúc gì, chỉ thấy lòng buồn man mác... Các bạn chớ hiểu lầm. Chả là đêm qua tôi thức khuya đến 2h hơn xem anime Hakuoki. Tôi thích những samurai của Nhật Bản. Bộ phim kể về Shinsengumi – một tập đoàn samurai lớn mạnh nhất hoạt động dưới thời Mạc Phủ. Bối cảnh là chiến tranh khói lửa

Sáng nay tôi đến lớp sớm, đến trước cả con My và thằng Hoàng (vì mọi khi tôi hay đến sau hai đứa nó). Kể cũng trùng hợp, tôi vừa đặt balo xuống, quay đi quay lại đi thấy hai đứa nó cùng vào lớp. Thằng Hoàng đội cái mũ len, bị mọi người trêu là bắt chước Wanbi Tuấn Anh khiến nó tức điên. Con My nhìn thấy tôi thì hớn hờ kêu “Oppa”. Chuyện thường tình ở huyện J

Giờ truy bài, tôi đang phân vân vì không biết nên ôn Tin bây giờ không, vì hôm qua mới có đề cương, còn sang tháng đã thi nghề rồi. Chắc, thi học kỳ xong cũng chẳng rảnh hơi. Nào là tuần sau thi học sinh giỏi, nghỉ tết Dương lịch xong thì thi nghề, vèo một cái lại thi học kỳ 2. Đáng ra tôi đã có thể rảnh rồi ngồi tán chuyện đầu giờ, nhưng với tình hình này thì điều đó là không thể. Càng tệ hơn khi cô giáo tôi bước vào lớp và nhìn thấy cảnh đó.

Về chỗ, thấy thằng – lớp trưởng, cũng là đứa ngồi bên cạnh tôi đang ngồi cắm đầu làm bài tập Hóa. Nó với thằng Lê Hiếu ngồi trên tôi cũng là hai đứa cốt cán trong đội tuyển thi HSG Hóa của trường mà. Chắc tranh thủ sau kỳ thi làm bài ôn, tuần sau thi rồi. Nghĩ lại tuyển Văn của mình thì... tôi thấy mình thật nhàn nhả –

Các tiết sau, tôi lần lượt biết điểm thi các môn của mình. Các môn phụ khỏi nói, riêng cái này tôi quá tự tin. Nhưng điểm thi hai môn chính là Toán & Văn thì cũng không thể gọi là cao, nhưng nó đúng như những gì tôi đoán. Tôi biết mình làm đến đâu nên có thể nhận điểm nào. Điểm 6 thi học kỳ thật chẳng có gì đẹp đẻ, nên tôi đã lên khiêu nài, rốt cục được lên 7.25. Tinh thần sa sút của tôi lại lên cao J Còn nữa, điểm của mấy đứa bạn tôi, trong đó có thằng Hoàng, rất cao. Mặc dù tôi biết nó học giỏi từ lâu, cái này ai cũng biết, nhưng mà cả điểm Văn và Toán đều cao nhất lớp, điểm Toán còn cao nhất khối. Nó là đứa duy nhất được điểm 10 Toán trọn vẹn của cả khối. Đúng là đáng tự hào!

-May quá, thằng Hoàng được 10! Không có thằng Tiến lớp C mà được thì nhục d’ thể tả!

Nam bên cạnh tôi nói, gật gù xem bài của mình. Đúng thật, thế này cảm giác lớp mình thật giỏi, thật xứng với danh lớp chọn, mặc dù chả phải do mình điểm cao J Bù lại, lớp C có hai điểm 9 Văn, trong khi cao nhất lớp tôi là 8.5. Nhưng cô nói điểm trung bình của cả lớp tôi vẫn cao nhất khối. Những lúc như vậy, thật tự hào, tự hào làm sao! Tôi nghĩ, có lẽ thằng Hoàng là đứa duy nhất trong mấy năm gần đây được điểm tuyệt đối bài thi học kỳ do đề của quận giao. -Chỉ cần thêm 0.25 nữa là đỗ Văn An, tại sao, tại sao cô không tính thêm điểm cho câu cuối của tao, tao làm được một nửa rồi mà?

Nam ôm mặt rầu rĩ, thở lên thở xuống, đau lòng nhìn bài kiểm tra toán trong tay.

Lê Hiếu, tôi hay gọi thằng này là Bốp, học rất giỏi các môn tự nhiên, quay xuống nhìn nói: “Câu đấy có nửa điểm mà mày còn muốn 0.25, phải tìm được ít nhất một nghiệm đã”

Tôi vô cùng thông cảm cho thằng Nam, Văn thì mất 1 điểm vì gạch toàn bộ phần đúng đã viết, rồi chữa lộn lành thành lộn què, Toán thì thiếu thời gian làm bài, mặc dù biết làm. Còn gì tiếc nuối hơn thế?

Mỗi bài kiểm tra chúng tôi làm đều có thể trở thành mục tiêu tạm thời để xác định nguyện vọng thi cấp 3. Vì vậy, khi có kết quả, chúng tôi đều lòi lách tính ra bấm thử xem mình có thể đỗ trường nào với điểm số như này.

Giờ Sinh, chúng tôi được ngồi chơi vì đã học hết bài trong chương trình học kỳ I. Tôi xuống bàn cuối ngồi với thằng Hoàng. Thằng Hoàng lúc nào cũng cắm đầu không thì làm Toán thì cũng ôn Văn. Tóm lại là chăm chỉ hơn tôi gấp ngàn lần. Nhiều lúc cũng suy nghĩ, nó học nhiều hơn tôi, đương nhiên kết quả sẽ tốt hơn tôi. Nhưng tôi không thấy có gì quá nghiêm trọng, nhiều lúc vẫn nói với nó: “Học nhiều dễ ngu đi, cũng chưa chắc giúp ích cho đời” Tùy vào hoàn cảnh, chứ tôi biết lối nghĩ của tôi rất tích cực.

-Mày vào tuyển Toán rồi nhớ?

-Ờ!

Thằng Công Hiếu với con My không biết từ đâu lòi ra, chạy xuống chỗ chúng tôi. Con My mở giọng than trời đất:

-Trời ơi, 20 câu Sử, mỗi câu 2-3 trang, tuần sau thi rồi, tao phải học thế nào đây? – Tiện thể nói luôn, tôi tuyển Văn, Hoàng tuyển Toán, Công Hiếu tuyển Lý, My tuyển Sử.

Sau đó chúng tôi bắt đầu khoe thành tích xem đứa nào phải học hành gian nan nhất. Tôi không thêm để ý, đương nhiên vì tôi thấy tuyển Văn của tôi rất nhàn. Ngoài việc khổ sở một chút lúc làm bài tập về nhà, còn đâu cũng chỉ có đúng một lần kiểm tra khảo sát, trong khi các đội tuyển khác phải làm rất nhiều bài kiểm tra. Thăng Hoàng, hay Bóp đều luôn cảm đầu làm bài tập đội tuyển trong giờ học. Thăng Công Hiếu bỏ hết cả Văn Toán chỉ để làm Lý, bài tập Lý của nó còn nhiều hơn bài tập trên lớp cộng lại.

-Tuyển Văn nhàn nhất (chắc do cách học của bọn tôi khác nhau), tao hay đọc nhiều chứ không phải như bọn mày. – Tôi nói

Thăng Hoàng đáp: “Đọc nhiều chỉ có tốt cho nghị luận xã hội thôi, nhưng mà văn học thì...” Ý nó là tôi vẫn nên ôn tập văn trên lớp cho tốt.

Tôi nói: “Thì nghị luận xã hội 14 điểm, văn học 6 điểm mà”

Hoàng đáp: “Thật á, tao tưởng...”

Hình như tôi nói ngược, phải là nghị luận xã hội 6 điểm, văn học 14 điểm.

Con My nói: “Đâu, oppa anh nhầm rồi!”

Cả lũ sững người, đơ lâm sàng toàn tập.

Một lúc sau, tôi nói: “Hình như tao nhầm thật, nói ngược rồi :v “

“ ... ”

Thăng Hoàng hỏi tôi: “Mày không ôn gì à? “

Đúng là tôi đang cặm cụi vẽ tranh vào vở nháp nó, ngẩng đầu trả lời: “Không, tao lười!”

Hoàng: “Mày học thế thì... “

Ý nó là tôi không chăm học, sao có thể đạt kết quả tốt!

Tôi không để ý, phang cho một câu:

-Học ít thôi, học nhiều chưa chắc đã có ích cho đời đâu.

Nó nói thế, đương nhiên khiến tôi suy nghĩ. Thực ra ai cũng có những cách làm của riêng mình. Tư duy nhìn nhận của mỗi người sẽ khác nhau. Dĩ nhiên chăm học là tốt, nhưng tôi không thích, không làm được. Tôi không chăm như nó. Học như thế nào thì thế ấy, kết quả phụ thuộc vào quá trình. Cái này tôi biết. Với khả năng của tôi, đỗ trường top 1 quả là vượt quá khả năng. Nhưng tôi chưa quan tâm đến điều này. Đối với tôi còn quá sớm. Có thể cô giáo tôi nói bây giờ nên xem lại cách học, nói với chúng tôi rằng đừng hối hận khi quá muộn. Nhưng tôi rất tỉnh táo để biết mình làm được gì.

Chuyện dừng lại ở đó khi cô giáo tôi bước vào và trả bài kiểm tra Toán.

Tiết sau, có chết tôi cũng không ngờ hôm nay mình phải xõa tóc. Tóc tôi rất dài, đó cũng là niềm tự hào duy nhất của tôi về ngoại hình. Từ rất lâu rồi, bao nhiêu đứa trong lớp nhắm nhe giạt dây buộc tóc của tôi, mục đích chính là muốn nhìn tôi xõa tóc. Mấy lần trước tôi vẫn ứng phó được. Không ngờ hôm nay phải bỏ cả tay đang nắm tóc cho khỏi xõa ra, hai tay xông vào đánh cho thăng Nghĩa – thủ phạm giạt dây một trận. Cái giây phút nó vừa bị tôi đánh, vừa nhăn răng cười hét lớn: “Oppa xõa tóc này bọn mày ơi!”, cả lớp ồ lên một tiếng rồi hò hét. Tôi có thể thấy bao nhiêu đứa xông vào chụp ảnh cái lúc tôi xõa tóc. Haizz, thế này thì... khó nói quá. Tôi chỉ thích xõa tóc ở nhà, sao mấy đứa này lại cứng đầu thế nhỉ?

Con Phương, đồng chí hay cùng chung chí hướng đọc sách với tôi, nói: “Mày xõa tóc xinh hơn mà!”

Tôi chỉ biết cười trừ nhìn nó. Chưa ai khen tôi xinh, mà cũng chẳng xấu, được cái giống con trai thì có thừa.

Cuối giờ, tôi ôm mặt đi sau thăng Hoàng ra về, thở dài:

-Hôm nay thiệt hại quá to lớn ,mất cả vốn lẫn lãi.

Thăng Hoàng: “Wtf?”

Nó không cần hiểu thì hơn, dù sao tôi cũng lười giải thích.

3. Chương Ngày Thứ Ba!

Tôi bị bố khiển trách một trận vì nhiều lý do. Không chỉ tôi mà cả em tôi nữa. Tối đó, tôi tắm gội muộn. Trước lúc đó lại tắt màn hình máy tính mà không tắt thân máy. Bố tôi về đến nhà, bất ngờ lên phòng tôi, thấy em tôi ngồi học theo kiểu ngồi vắt vẻo lên bàn học, đọc linh tinh vài chữ thì nổi giận. Sau đó lại phát hiện ra máy tính chưa tắt. Tôi giật thót mình, đứng trong nhà tắm mà thấp thỏm lo sợ. Facebook chưa đăng xuất, màn hình còn nguyên đấy. Nhờ bố đọc thì sao? Tôi im lặng lắng nghe, thấy bố quát lên một tiếng, sau đó thì sa sả mắng thẳng em. Tưởng như nghe thấy tiếng chuột và bàn phím click bên tai liên tục, tôi tưởng tượng ra cảnh bố đọc mấy thứ abcxzy của tôi viết. Ôi trời ơi, giết tôi đi...!

Hít thở sâu, tôi bước ra khỏi phòng tắm. Thấy phòng chỉ còn em tôi, tôi thở phào. Ông trời, tôi vừa thoát khỏi một kiếp nạn!

-Bố nói gì không?

-Bố lắp loa vào máy tính cho chị đấy. Với cả bảo chị phải tắt máy hẳn đi. Cái gì mà tốn tiền điện...

Phù, bố muốn mắng gì thì mắng, chỉ cần không đọc cái gì của tôi là được rồi.

Tôi nghe thấy tiếng bố mẹ nói chuyện với nhau vang lên. Sau đó thì bị gọi xuống dưới tầng. Bố hỏi tôi có tin bố cho mày nghỉ học để học làm người trước ở nhà không, tôi nói tin. Không nói thế thì bị nghỉ luôn à? – Tôi nghĩ thầm. Đại khái chủ đề là do tôi ngủ quá nhiều, lười làm việc nhà nên bị mắng, còn em tôi do học hành quá vớ vẩn nên cũng bị mắng. Được rồi, tôi thừa nhận mình sai, nhưng cũng không có gì to tát. Thái độ của bố rất gay gắt, nên tôi chỉ có thể tự nhủ cố giữ cái đầu lạnh, tâm trạng ổn định là có thể ngang nhiên đối mặt với mọi cảm xúc tiêu cực từ người khác mà không phải chửi rủa trong lòng.

“Chỉ là cảm xúc nhất thời thôi!”

Tôi phải hoàn thiện bản thân mình, nhưng theo cách của tôi chứ không phải theo ý người khác.

Ngày kia phải học đội tuyển văn nên tôi phải hoàn thành bài tập về nhà. Đối với tôi mà nói, sự khởi đầu của quá trình viết văn vô cùng khó khăn. Cảm giác lười biếng ái ngại vô cùng lớn, lớn đến nỗi nếu không có quyết tâm thì sẽ chấp nhận sự thấp thỏm lo âu cùng sự khiển trách của giáo viên vì thiếu bài tập hơn là làm bài. Hai ngày, tôi hoàn thành bài văn. Mỗi khi viết xong văn, tôi luôn cảm thấy nhẹ nhõm, không biết mình còn nhiều bài tập khác hay không. Cô giáo tôi nói: “Thích thì thích, nhưng rất khó để đam mê!”

Đúng đấy, học sinh thời nay ngoài việc học quá nhiều, có quá nhiều thứ phải để tâm. Thích thôi coi như đã tốt hơn chán việc phải học theo yêu cầu, còn đam mê quả thực quá khó. Cái mớ lý thuyết đề cao sự tìm tòi, chăm chỉ rèn luyện gì đó quá ấu trĩ, tôi thấy vậy đấy. Thực tế một chút đi, mang tiếng học sinh giỏi, thực chất trong lòng cũng quá nửa là sự gượng ép bản thân phải học cái này học cái kia thôi. Cái này tôi nghĩ mình hiểu được một chút, do thằng ngồi ngay bên cạnh là một điển hình. Tôi đã từng nghĩ nó quả thực là một học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ hiếm có, đến mức hoàn hảo cho đến khi tôi ngồi cạnh nó. Đúng là người dân trong nước mới hiểu nước mình, tiếp xúc với nhau mới thấy yếu điểm của nhau. Cũng như tôi thôi, nó học giỏi hơn tôi đấy, chăm hơn tôi đấy, nhưng cũng phải nghiện răng mà học thuộc lòng, cũng phải than một hai câu “ôi cái đồ mờ môn abcxzy...” . Tôi biết, nó đã bất mãn với nền giáo dục Việt , nhưng ngoài việc tuân theo thì có thể làm gì?

Tiết Lý và tiết Sinh tôi tranh thủ ngủ một chút. Dạo này tôi thức khuya, nhưng cũng chẳng phải để học. Thói quen ngủ gật trong lớp liên tục diễn ra, tôi biết mình nên thay đổi cách sinh hoạt của mình. Thời gian ngủ của tôi quả thực ít đi rất nhiều. Mấy ngày đầu thức khuya, hôm sau cả ngày lơ đãng, ngủ dậy là đầu đau như búa bổ. Một thời gian sau thì quen dần. Thằng là cú đêm chính hiệu, có hôm còn lăn đùng ra ốm, chỉ vì trúng gió do thức khuya. Tôi biết mình nên giữ gìn sức khỏe của mình.

Lại nhớ năm lớp 8, thằng Hoàng luôn đến lớp trong tình trạng đặt mông xuống ghế là mặt úp xuống bàn. Lúc nào nó cũng than mình kêu mệt. Bạn biết mà, nó học giỏi nên tần suất thức khuya cũng cao. Nhưng gần đây tôi còn thức khuya hơn cả nó.

Hôm thi học kỳ 1 môn Văn, tôi mới biết có nhiều đứa thức thâu đêm, không ngủ một chút nào để ôn Văn, nhưng kết quả cũng lệch tử (do đề năm nay quá máu chó). Bố tôi nói không tán thành việc này tí nào, chẳng hiệu quả gì. Tôi thấy đúng.

Cuối giờ học, tôi với thằng Hoàng đi riêng. Lúc sau thì gặp con My, thằng Minh và thằng Hiếu ở cổng trường. Ba đứa kia ra về, còn tôi với con My lững thững đi bộ ra vỉa hè chờ người tới đón. Trong lúc đó, tôi với nó nói chuyện với nhau vài câu.

-Mày có 2k không? Tao muốn ăn nem chua rán!

Vì trong túi chỉ còn tờ 100k, lại dùng để mua quà sinh nhật cho bạn nên tôi càng không thể tiêu nó bữa bãi. Chẳng nhẽ ăn một cái nem 2k để người ta trả lại 98k, mà lại toàn tiền lẻ nữa thì... không ổn chút nào.

-Em không có! (Nó xưng oppa với tôi mà)

Đúng lúc thấy bố tôi từ xa phóng xe đến, tôi kêu “Tao về đây” thì thấy nó kêu lên “Em lại phải đợi một mình sao?”. Lạy bà, mẹ bà sẽ đến bây giờ đây, than vãn cái gì :v ? Lúc đó, thằng Vũ đi ngang qua trước mặt chúng tôi, tôi cũng không để ý lắm. Ai ngờ con My hỏi: “Anh còn thích thằng Vũ không?”

“còn” là vì tôi cũng thích một đứa lớp khác, cảm xúc tự nhiên thôi nên tôi cũng không cho là to lớn, chỉ thấy việc “một chân đạp hai thuyền” rất bình thường.

Tôi đứng im lặng, sau đó vác balo đi về phía bố, quay đầu lại đáp nó: “Còn, tao không bỏ được!”

Câu cuối cùng tôi nghe thấy nó nói: “Anh bỏ nó đi, không sau này hối hận.”

Bảo tôi bỏ sao, tôi biết tôi thích nó 4 năm cấp 2, nói hết là hết ngày sao được? Nhưng ngoài việc nhìn thấy nhau hàng ngày, tôi cũng chẳng mong gì hơn. Tôi với thằng Vũ, coi như có duyên hơn người bình thường rồi. Ngồi gần nhau một học kỳ, sau đó ngồi cạnh nhau một tháng, sau đó tách ra, lại chuyển ngồi gần nhau. Loanh quanh cũng chỉ có vậy, mỗi lần nhắc lại điều này, tôi thấy mình và nó quả thực không thể gọi là “vô duyên” được. Tiện thể nói luôn, thằng Vũ và thằng Trung Kiên chơi rất thân với nhau.

4. Chương Ngày Thứ Tư: Đêm Noel Ấm Đạm!

Có phải càng lớn thì sẽ càng cảm thấy cô đơn trong những ngày lễ lớn? Hôm qua là Giáng Sinh, nhưng tôi cảm thấy có khoảng 1/3 số học sinh Việt trong tương lai sẽ không được đón một Giáng sinh trọn vẹn, theo đúng nghĩa đen. Vì sao ư? Tôi không đi học thêm nhiều, so với bạn bè trang lứa thì đúng là nhàn rỗi hơn hẳn. Và tôi luôn tự hào về điều đó :v Tôi chỉ đi học thêm 2 buổi/tuần, và không biết gọi là xui xẻo hay may mắn vì tối ngày Noel, tôi phải đi học thêm. Thực ra cũng không có gì quá nghiêm trọng, học sinh mà, đi học thêm là chuyện bình thường, thời gian không quan trọng. Tối qua, tôi lên Facebook như thường lệ, biết bao status của bạn bè than vãn. Có hai chủ đề status, một là than không có người yêu, hai là phải đi học vào đêm Noel. Hà, đúng thật, chắc cái này cũng chẳng phải đăng theo phong trào. Thằng Bốp ít dùng facebook mà lại treo một cái trạng thái đúng đêm Noel, thật chẳng bình thường chút nào. Tôi đọc một lượt, like một lượt, sau đó tôi cũng đăng một status của mình: “Đêm Noel thật ấm đạm. Thà rằng không có, thà rằng như thế!” Không ngờ rất nhanh đã có nhiều người like. Tôi xin thể chưa bao giờ tôi đăng status mang mục đích câu like. Phải chăng đây là hiện tượng ngẫu nhiên trong đêm Giáng sinh?

Sáng hôm qua trời đã ấm đạm rồi, không khí không chút rợn rùng của lễ hội Giáng Sinh. Đêm hôm trước còn mưa ẩm, lạnh nữa, không có nắng. Tôi ra đường mà chỉ cảm nhận một sự yên tĩnh đến lạ lùng, chẳng bù cho ngày hôm trước. Trời nắng đẹp, gió thổi, mây cao, trời xanh. Hôm qua cũng có gió. Tôi đứng ngoài đường chờ bố đón, gió thổi rất mạnh. Con gió lạnh luồn qua áo khoác, luồn vào cơ thể khiến tôi rùng mình. Tóc tai cũng bị thổi cho tứ tung.

Trưa hôm ấy, tôi mời nhóm bạn thân gồm con My, thằng Minh, thằng Hoàng, thằng Việt Anh và thằng Công Hiếu về nhà mình ăn bún, uống café rồi chiều cả lũ đạp xe đi học. Nhà tôi mở hàng điểm tâm và café mà. Hôm đấy đứa nào cũng phải đi học thêm nên làm gì có thời gian xem phim, chơi bời đúng kiểu gọi là “quẩy” Noel. Tranh thủ một tiếng buổi trưa ăn uống cùng nhau đã là vui lắm rồi.

Tôi biết vậy nên càng trân trọng khoảng thời gian ấy. Nhanh lắm, chỉ còn chưa đầy 5 tháng nữa là chúng tôi phải chia tay nhau.

Tự nhiên tôi thấy buồn. Tôi rất muốn nói với bọn nó rằng: “Năm sau liệu chúng ta có được đón Giáng sinh cùng nhau không?” Không biết có đứa nào giống tôi cũng nghĩ đến điều này không nhỉ? Nếu mà biết chắc tôi sẽ vui hơn.

Có lúc tôi tự hỏi, không biết bao giờ tôi mới có thể đón Giáng Sinh cùng nửa kia của mình? Tôi tự cười chế giễu bản thân, học không lo học, yêu đương cái gì? Thắng Minh với con My A (lớp tôi có hai bạn My, My A là bạn khác) đấy, là một cặp như vậy mà đêm giáng sinh cũng không chat nổi với nhau một câu, cũng là vì chữ HỌC! Hai năm trước, khi mà lớp tôi tổ chức Noel chung tại lớp, tôi đã từng muốn được nhận món quà của thằng Vũ. Ông trời nghe thấy tiếng lòng của tôi đấy. Món quà của nó xuất hiện trước mặt tôi, nhưng tôi thấy con Mai đang lưỡng lự nhìn tôi, vậy là tôi đưa cho nó luôn. Hồi đấy, Mai cũng thích Vũ. Kết quả là hôm ấy, tôi không cầm về bất cứ thứ gì gọi là quà Giáng Sinh cả. Giáng Sinh năm ngoái, tôi tham dự Noel chung với hai lớp khác, nhận được quà nhưng cũng chẳng biết của ai. Ha, tôi đã nghĩ mình phải biết chủ nhân của món quà, nhưng lực bất tòng tâm. Vậy là tôi cũng quên luôn.

Bây giờ mới thấy, chỉ cần đứa mình có thiện cảm, một đứa mà mình quý nó cùng xem phim, ăn một cái gì đó với nhau ở ngôi nhà ấm cúng, vậy là hoàn hảo. Là con trai thì càng tốt. Tôi thừa nhận mình có xúc cảm rất mạnh mẽ đối với người khác giới.

Thôi vậy, dù sao Giáng Sinh cũng đi qua rồi, cho nó trôi theo gió đi....!

5. Chương Ngày Chủ Nhật!

Mai là sinh nhật cô giáo chúng tôi. Đáng lẽ lớp tôi đã tổ chức Noel, sinh nhật cô và tất niên vào cùng một ngày. Nói ra chẳng ai tin, lớp tôi không tổ chức như các lớp khác.

VÔ CẢM!

Chính là vì mỗi khi có hoạt động chung, lớp tôi hầu như rất bàng quan, công việc cũng không phân chia đều cho các thành viên trong lớp. Vì thế, những lần tổ chức trong những dịp đặc biệt, số lần thành công rất ít. Sau mỗi lần như thế, cô giáo chúng tôi thường nói về vấn đề vô cảm của chúng tôi. Tôi còn nhớ rõ một câu của cô: “Cái bệnh vô cảm nó ăn sâu vào xương tủy các bạn rồi!” .

Kế hoạch tổ chức sinh nhật cho cô đương nhiên là được giữ kín, chỉ có nội bộ chúng tôi mới biết. Hôm thứ 7, Hồng Ngân và Hải – hai đứa cốt cán của lớp, chỉ đứng sau lớp trưởng Nam ngồi cạnh tôi, đã bắt đầu lên kế hoạch . Hồng Ngân phụ trách bên con gái làm quà tặng cho cô. Còn Hải lên chương trình trình chiếu vào thứ 2, đúng ngày sinh nhật cô. Tôi thấy Hồng Ngân và My B, Hạnh Dương bàn bạc. Bọn nó định làm đồ handmade tặng cô. Món quà phải đảm bảo tiêu chí bền lâu, và ý nghĩa. Vì khóa chúng tôi là khóa cuối cùng của cô trước khi nghỉ hưu. Khi tôi nghe thấy bọn nó định làm bánh gato, tôi đã biết trước tương lai của chiếc bánh đó. Sẽ chẳng bao giờ hoàn thành. Nói thì hay lắm, nhưng để làm được thì rất khó. Tôi không phải một người giỏi bếp núc, nhưng tôi hiểu mấy đứa lớp mình. Cuối buổi học chiều thứ 7, tôi thấy con My xách túi đồ. Bên trong có một cuốn sổ mới, bản to, giấy, ruybang, đồ thủ công đủ cả. Chắc định tặng sổ lưu niệm rồi đấy.

Tối về lên facebook, tôi thấy thằng Hải đăng một cái ảnh lên, nói là cả lớp hay đổi avatar thành hình này để chúc mừng sinh nhật cô. Lúc đầu chẳng ai muốn, chính xác là chẳng ai quan tâm lắm. Lớp chúng tôi vô tình lắm phải không? Nhưng sáng hôm sau, đã 10 đứa đổi ava. Nhìn tình rất khả quan, tôi inbox thằng Hải, thấy nó giục tôi cũng đổi ava.

Trần Quang Hải: “Đổi ava đề!”

Ngọc Thanh Trần: “Chỉ hai ngày thôi!” – ava của tôi hiện tại là hình ảnh Shinsengumi mà tôi rất ngưỡng mộ, chỉ là tôi không nỡ rời xa

Trần Quang Hải: “Ừ”

Ngọc Thanh Trần: “Thật khả quan, không ngờ chỉ sau hai tiếng đã tăng vọt đáng kể!” –là số đứa đổi ava

Trần Quang Hải: “ ^ _ ^ “

Nhìn khung chat hiện lên nhiều cái avatar giống nhau, không hiểu sao tâm trạng của tôi cũng khá hơn. Có lẽ vẫn chưa thể nói chúng tôi “vô tình”, mà chỉ có những lúc không hứng thú mà thôi.

Buổi trưa, tôi quyết định không ngủ trưa. Bình thường tôi mà không ngủ trưa thì sẽ rất mệt. Tôi rất khâm phục những đứa có thể tỉnh bơ cả ngày từ sáng đến tối mà không kêu mệt, trong khi tôi mà không ngủ trưa thì chiều sẽ rất mệt. Tôi ngồi đọc “Ta muốn đến Cửu Châu” của Cửu Lộ Phi Hương. Cái kết cũng có thể coi là ổn, nên tâm trạng tôi cũng ổn theo. Nói thật, tôi cực kỳ ghét truyện SM, hiểu lầm, SE, đọc xong sẽ ảnh hưởng nặng nề đến tâm trạng. Đạo gần đây, tôi đang “tu luyện”, gọi là luyện tập khả năng ổn định tâm trạng trong mọi hoàn cảnh. Tôi muốn có một cái đầu lạnh đủ mình mẫn khi đọc truyện, bất kể là truyện vui hay buồn. Tôi muốn có một tâm trạng bình tĩnh, không so đo khi bị bố mẹ mắng. Tôi biết điều này nên làm. Vì vậy, tôi luôn tự nhủ: “Chỉ là cảm xúc nhất thời thôi!” Quả thực có chút hiệu quả. Sau khi đọc xong, tôi lên Tiki viết review cho tác phẩm, tiếp đó online facebook.

Khung chat réo ầm lên, bọn điên nào lại chat loạn xì ngầu lên thế này? Tôi nhìn khung chat LẦU XANH PANY mà cơ mặt giật giật. Tin nhắn không ngừng tăng lên. Cái tên khung chat ở trên là của nhóm bọn tôi đặt, vào đầu đầu, nói đủ các thứ chuyện trên trời dưới biển, đen tối hay trong sáng đủ cả, đã vậy còn có cái trò chiến icon nhảm xít. Tôi nhấp chuột vào.

Ngân Milo (Hong Ngân): “Thằng Minh đâu? Gửi ảnh cho tao mau. “

Nó kêu thằng Hoàng Minh gửi ảnh của cô cho nó, giờ này bọn con Quỳnh, My B, Mai và Hồng Ngân chắc đang tụ tập chỗ nào đó làm quà cho cô.

Minh Vu (Hoàng Minh): “Mày tự kéo lên tìm đi!”

Tìm bằng niềm tin chắc?

Ngọc Thanh Trần (tôi): “Mày biết nhóm mình chat bao lâu rồi mà bắt nó tìm :v ? Muốn lòi mắt à? “

Ngân Milo: “Yêu anh vcn”

Cái giọng điệu này...

Minh Vu: “Đợi, máy lag!”

Ngân Milo: “Chậm cái gì, lâu thế, mày xem sex à? “

Quái lạ, sao con Ngân hôm nay mạnh miệng thế nhỉ?

Minh Vu: “Trăm cái ảnh chứ ít đâu! Đ’ gửi nữa, tự xử đê babe!!”

Ngân Milo: “Á dù, gửi mau!”

Sau đó là một dãy ảnh dài thằng Minh gửi.

Ngân Milo: “Dù, ảnh của cô cơ mà!!”

Thằng Minh “À” một tiếng.

Ngân Milo: “Tao là MY B KHÔNG PHẢI HỒNG NGÂN”

Tôi đập đầu xuống bàn, bảo sao cái giọng điệu này nghe chẳng giống Hồng Ngân gì cả.

Minh Vu: “ĐM, tưởng Hồng Ngân chứ!”

...

Sau đó là một đoạn inbox dài không kể xuể, nội dung là cuộc đấu khẩu giữa “Chó MYB” và “Cục c*t Minh” (do hai đứa nó gọi nhau thế). Tôi lặng lẽ rút lui...

Noti lại réo. Hôm nay facebook đông vui ghê ha. Cô mà biết bọn nó cũng chuẩn bị tận tâm thế này thì tốt biết bao, dĩ nhiên đây chỉ là “cảnh hậu trường” mà thôi.

Trần Quang Hải: “Các lớp khác phải nhìn lớp ta chắc cũng nề”

Ý nó là sự đồng nhất thay đổi avatar của lớp tôi.

Ngọc Thanh Trần: “Biểu tượng kiêu hãnh”

Trần Quang Hải: “Đến khóa trước của cô cũng đổi mày ạ. Trào lưu thành công voãi!”

Ngọc Thanh Trần: “Biểu tượng vui sướng ăn mừng.”

Mắt tôi giật giật. Tôi chớp mắt vài cái. Mắt tôi bị mờ rồi. Mắt cận nó khổ thế đấy. Có lẽ tôi nên ngủ trưa một lúc.

6. Chương Ngày Thứ Sáu: Sinh Nhật Của Cô Giáo!

Hôm nay có quá nhiều thứ để nhớ.

Đêm qua, tôi đã đăng một status lúc 12h hơn, nội dung là : “Đầu tuần vui về các bạn trẻ!” Lúc đấy cũng coi như sang ngày mới rồi nhỉ? Sáng hôm nay, tôi bắt đầu tự đi xe đạp đến trường, tiện thể chở luôn thằng em đi cùng. Việc đi lại của tôi chủ động hẳn lên, không còn bị phụ thuộc vào bố mẹ nữa. Lúc tôi dắt xe vào nhà xe của trường, tôi gặp thằng thằng Việt Anh. Nó “Ồi!” dài một tiếng, thái độ ra vẻ ngạc nhiên lắm. Tôi trừng mắt, kêu nó im. Ngạc nhiên cái gì, chưa thấy tôi chở thằng Công Hiếu bao giờ à? Đồ Vành Lợn đáng ghét (Vành = V.Anh viết tắt).

Khi tôi đặt chân vào lớp, tôi ngạc nhiên. Lớp có khoảng 5 6 đứa. Đèn sáng trưng. Mỗi đứa một việc. Mặc dù biết bọn nó đã có chuẩn bị cả ngày chủ nhật hôm qua, nhưng tôi không nghĩ là nó thế này. Thằng Hải đang ngồi chạy thử chương trình trình chiếu trên máy tính. Màn chiếu sáng choang, hiện lên những dòng chữ thân thương chúc mừng sinh nhật cô. Hội Ngân, Mai, My, Hạnh Dương cũng đang lúi húi viết lách gì đó. Trên mặt bàn đủ các thứ: sổ, dây buộc, ruy băng, mũ sinh nhật, pháo, còi, băng tuyền,... la liệt.

Không biết có đứa nào nói: “Đứa nào lên trang trí bảng đi!”

Tôi và con Lan bị đẩy lên. Dần dần lớp bắt đầu có mặt đầy đủ. Tôi thế lần này coi như chúng tôi bỏ sức ra không ít, mà cũng là lần tận tâm, chuẩn bị chu đáo nhất kể từ lớp 6. Ban phụ huynh chẳng ai biết, cô giáo cũng chẳng hay biết. Lúc tôi đến, thấy con Quỳnh và Mai đang gọi điện thoại. Một lát sau thì mẹ Quỳnh mang một lẵng hoa đến. Như vậy chắc cô ấy cũng vừa mới biết.

Vì đầu tuần nên chúng tôi phải chào cờ. Bọn tôi cuống quýt làm việc. Lại có đứa nào đó chạy từ ngoài lớp vào, miệng hô: “Cô đến rồi, cô đến rồi!” Ngay sau đó, chúng tôi vội vã lau bảng, tắt máy chiếu, gom đến những thứ trên bàn nhét vào ngăn bàn, biến cái lớp trở thành “như mọi ngày”. Không ngờ cô không hề vào lớp, thật may quá!

Cuốn sổ bọn nó chuẩn bị để tặng cô, còn rất nhiều trang trắng chưa viết. Chắc do không kịp đưa tận tay từng đứa trong lớp để viết, nếu như vậy thì không kịp mất. Hạnh Dương lôi tôi ra, mở Iphone rồi hươ hươ mấy cái ảnh trước mặt tôi. Đó là những tấm ảnh có những dòng bằng tiếng Anh, được trang trí cách điệu, hoặc viết theo lối đơn giản, nhưng rất đẹp.

-Oppa viết mấy cái này vào đây cho em!

Tôi lúng túng. Đúng là tôi có viết được một số loại grafiti, nhưng chỉ là một số thôi. Đa phần viết rất phóng tay, không theo khuôn mẫu nào, viết vào nháp thì được, chứ bảo tôi viết vào cuốn sổ thì có chút không tự tin.

-Tao khi là không được mày ạ! – Tôi nói

Hạnh Dương cúi đầu vẽ vẽ, sau đó đưa ra cho tôi xem.

-Đại khái thôi, như này này!

Tôi nhìn, sau đó bắt đầu. Tôi viết như một cái máy, năng suất cao kinh khủng. Con Dương ngồi cầm điện thoại giơ ảnh làm mẫu cho tôi. Một lúc sau, tôi đã viết hơn 10 trang.

Bọn nó nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái. Tự nhiên tôi thấy tự hào ghê! Viết lách cũng có thể coi như một sở trường của tôi.

Tôi nghĩ cô giáo chúng tôi đã rất bất ngờ khi bước vào lớp. Pháo nổ, những tua giấy đủ màu sắc bay khắp lớp. Có lẽ hôm nay là cái ngày lớp bản nhất trong 4 năm qua, quả thực là như thế! Chỉ khổ cho mấy đứa trực nhật, hehe. Buổi sinh nhật của cô diễn ra hết sức suôn sẻ. Lúc sau, chúng tôi còn được ăn bánh cupcake do học trò cũ của cô làm.

Có lẽ chúng tôi đã không uống công, tất cả đều cảm thấy mãn nguyện, mỉm cười tươi trước máy ảnh của cô giáo.

Lại nhớ đến thứ 7 tuần trước, chúng tôi còn bị mắng, không dự định tổ chức bất kỳ thứ gì nữa. Ai mà nghĩ lại thế này. Đến tôi cũng bất ngờ vì buổi sinh nhật ngày hôm nay, chứ đừng nói cô giáo. Có lẽ, cái gọi là vô tâm chính là hiện trạng chung của giới trẻ bây giờ. Nhưng chúng tôi vẫn mang trong mình thứ tình cảm thiêng liêng mà bao đời nay quốc gia ta vẫn tôn thờ: Tôn sư trọng đạo. Chỉ là không có hứng thú, không quan tâm nhất thời, nhưng khi đã làm, thì chẳng phải tốt như thế sao?

7. Chương Ngày Thứ Sáu (2): Tình Cảm Rạn Nứt!

Ngoài sự kiện sinh nhật của cô giáo, hôm nay có lẽ không phải một ngày vui của nhiều đứa bạn tôi.

Từ lúc thấy thằng đến lớp, tôi thấy nó trầm mặc, ít nói hơn hẳn mọi ngày. Nhiều lúc hai đứa mắt chạm nhau, nhưng tôi thấy ngoài vẻ đờm buồn trong mắt nó ra, không có vui vẻ, hân hoan như mọi ngày. Khi tôi vừa giải quyết xong 10 trang cho Hạnh Dương, tôi trở về chỗ ngồi. Phương dúm vào tay tôi một tờ giấy, lướt mắt qua, tôi ngạc nhiên. Bốn mặt giấy đều kín chữ? Gì thế này.

-Mày đọc rồi xem có gì cần chỉnh sửa thì bảo tao! – nhỏ giọng nói nhỏ với tôi

Tôi “ùm” một tiếng, chuẩn bị đọc. Nhưng chưa kịp đọc, đã kéo tay tôi, nói nhỏ: “Cẩn thận, để xuống ngăn bàn đọc.” Tôi làm theo. Nhưng không ngờ, hành vi thì thâm to nhỏ của hai đứa đã bị con My quay xuống nhìn thấy. Đúng lúc quá ha! Nó neho mắt nhìn tôi, hỏi:

-Hai người đang làm trò gì đấy?

Rồi tò mò ngó ngó nhìn tờ giấy trong tay tôi.

Tôi lắc đầu, nhả răng cười: “Không có gì! Hehehe!”

Nó không nói gì nữa, quay sang chỗ khác.

Tôi cẩn thận lấy file bài kiểm tra to dày cộp của mình ra, nhét tờ giấy vào giữa các ngăn rồi mới đọc. Đọc được vài dòng đầu, tôi trở mắt quay sang , đại khái cũng hiểu đây là thứ gì. Cái tờ giấy này, kín đặc chữ, nội dung chẳng khác gì thư tình, chính xác hơn nó là thư chia tay. Đột nhiên tôi hiểu ra lý do gì khiến suy sụp tinh thần như vậy.

Chuyện này cũng phải kể riêng. Thằng tuy học giỏi, nhưng tình yêu học đường của nó lại rất “hot” trong lớp. Nó không phải một đứa đào hoa như thằng Vũ, thằng Trung Kiên nhưng đối tượng thích thì luôn được mấy đứa con trai trong lớp nắm trong lòng bàn tay từ chân tơ đến kẽ tóc. đang thích một em lớp 8, tên Ngân. Hai đứa bắt đầu hẹn hò được 2 tuần (chắc cũng tầm đấy hoặc hơn), nhưng khoảng thời gian biết nhau từ trước thì khá dài. Trước khi Ngân làm bạn gái của Nam, Nam vừa “tù bố” chị Thanh Tú – một cựu học sinh trường tôi, tức là hơn chúng tôi một lớp. theo đuổi chị Tú hơn một năm trời. Facebook chat chít, nhắn tin đủ kiểu. Nhưng rồi bất ngờ từ bỏ, chỉ vì “bà Tú khó theo quá. Bà ấy chả thích ai cả!” Bất ngờ thật, không quá nửa tuần, tôi biết tin nó có bạn gái mới qua miệng lưỡi của bọn con trai. Ngồi cạnh nó, coi như tôi cũng có thể coi là nơi nó trút bầu tâm sự hàng ngày về việc “yêu”, vui buồn qua ngày tôi chỉ cần nhìn sắc mặt là biết ngay.

Trước ngày thi học kỳ môn , sốt. Lý do thì dài lắm, nhưng có thể hiểu là nó với bạn gái có xích mích. Lần đó, suy sụp tinh thần, bất ngờ lăn ra ốm, khiến tôi lo lắng kinh khủng. Nó inbox giải tỏa với tôi. Còn tôi chỉ một mực kêu nó uống thuốc rồi nghỉ sớm. Mai thi Văn mà cái tâm trạng như thất tình kia làm ảnh hưởng thì không tốt chút nào. , ời là ...!

Từ lần đó, tôi mới biết thế nào là tâm trạng của người đang yêu. Có thể rất vui, cũng có thể buồn đến mức...lăn ra ốm nằm lần bảy lượt như thằng .

Đọc thư của nó, tôi nghĩ không thể nào trùng hợp thế này được. Tình tiết “cẩu huyết” y chang trong tiểu thuyết. , háo hức chuẩn bị quà cho bạn gái. Cuối cùng nhận lại là lời chia tay phũ phàng từ nó (lớp 8 nên cách xưng hô tôi sẽ không câu nệ quá nhiều đâu), lý do muôn thưở “em thấy mình không xứng với anh”, và lý do khác làm tôi thấy ngớ ngẩn vô cùng là “Em yêu 1D, nên em sẽ trung thành với tình yêu đấy!” Yêu thần tượng. Nói thật, tôi có chút mỉa mai. Trong tâm trí tôi, thứ tình cảm học đường chẳng qua chỉ là cảm xúc nhất thời, giống như qua đường chơi, không đáng để tôi phải đau khổ, buồn bã, hay tự ngược đãi tâm trạng của mình như thế.

Tôi đọc hết thư của viết, thật khâm phục nó đã tốn không ít công sức vào bức thư này. Một Phương luôn chăm chỉ ôn bài hàng đêm, cần cù làm Hóa hàng ngày, nay lại có thể dành ra không ít thời gian để viết ra cái “thứ này”? Ngân ơi, em hại rồi! Yêu đương cái gì, tôi không muốn thằng mang về mặt thất tình đến lớp. Thích chính là nhìn người kia của mình, vui vẻ, hy vọng hàng ngày, đơn giản như vậy. Tại sao cứ phải nghiêm trọng đến mức tâm trạng thê lương như thế?

-Có phải sửa gì không? – hỏi

Tôi im lặng, đọc lại một lượt.

-Không, tao sẽ không chỉnh sửa bất kỳ thứ gì của mày! – Tâm trạng của nó viết ra, tôi sửa làm gì chứ?

Buổi tối, Phương đăng status: “1 cái kết tồi tệ, kinh khủng nhưng lại vô cùng khó hiểu, và đến nhanh quá mức. T còn chưa kịp hoàn hồn. Không còn cách nào khác hay sao?”

Kiểu này chắc không thành công rồi.

Ngọc Thanh Trần (tôi) comment: “Nhanh thì kéo chậm nó lại. Kéo không được nữa thì dẫm lên mà vượt qua!”

Đúng, tôi muốn vượt qua điều này. Nín kéo? Ngân chủ động chia tay, sao phải nín kéo? đã hạ mình đi giải thích, thất bại. Vậy thì nín kéo làm gì?

Thôi bỏ đi, để nó tự lo vậy.

Giờ ra chơi, con My ôm bụng ngồi thụp xuống, kêu đau. Chắc lại không chịu ăn sáng nên đau dạ dày đây mà. Kêu cái gì nữa. Mỗi lần con My khó chịu, nó sẽ cáu kỉnh, tâm trạng đi xuống khiến bọn tôi ảnh hưởng. Thằng Hoàng kéo tôi rời khỏi căng tin, bỏ lại nhóm. Chúng tôi lững thững đi bộ ra sân trường đằng trước.

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời. Bầu trời xanh, không có nắng nhưng rất sáng, không vẫn đục, không khí se se lạnh chứ không rét buốt. Tôi và thằng Hoàng ra gốc cây gần chỗ nhóm con trai lớp tôi đá cầu. Lâu lắm rồi không ra đây.

-Tự nhiên tao thấy nhớ con Mai, con Xù. Muốn chơi với bọn nó quá. – Hoàng nói.

Tôi im lặng, ánh mắt nhìn thằng Vũ đang đá cầu phía xa, nghe nó nói tiếp.

-Tao cảm thấy con My... thế nào ý. Chơi với tụi kia rất vui nhờ? Nhưng mà bây giờ chỉ có mỗi mày chơi với con My thôi. Nhóm mình càng ngày càng xàm.

Tôi quay sang, hỏi: “Mày ghét con My à?”

Hoàng nói: “Không, chỉ là tự nhiên hôm nay tao không vừa mắt với nó.”

Tôi : “Là?”

Hoàng: “Là tao không muốn nó xuất hiện trước mặt mình.”

(còn tiếp)

8. Chương Ngày Thứ Sáu(3): Tình Cảm Rạn Nứt!

(tiếp)

Ngày trước, hồi lớp 8, nhóm chúng tôi rất vui. Mai, Xù tên thật là Nguyệt Minh, con Dung tên thật là Phương (chúng tôi quen gọi nhau như thế rồi mà), tất cả đều chơi chung với nhóm bọn tôi rất hòa đồng. Có điều hồi đấy chưa có thằng Công Hiếu nhập nhóm thôi. Tính cách con My theo nhận xét của bọn bạn thì là “kênh kiệu, khó chiều, hay dỗi, luôn tưởng mình là trung tâm của cái nhóm”. Càng ngày, lũ con gái càng xa lánh con My. Nhưng đỉnh điểm của việc sẵn sàng tẩy chay chính là vụ xích mích giữa tôi và nó. Cùng trong một nhóm, lại không muốn mất đi không khí giữa các thành viên, chúng tôi đều coi những trò đùa, yêu cầu của con My là bình thường. Tôi nghĩ mỗi người nên nhịn nhau một chút, chắc chắn sẽ không sao. Nhưng hôm đó vì trò đùa của nó mà tôi đã rất tức giận, lớn tiếng mắng nó ngay tại lớp, cái êke bị tôi ném đến mức bắn ra vài mảnh vỡ. Kể từ hôm ấy, tôi và nó không chơi với nhau nữa. Đó là giữa kỳ 2 năm ngoái.

Sau đó, con Mai đột nhiên thân với con My. Mai và My luôn dính liền lấy nhau như sam, rất thân thiết. Nhưng hai đứa cũng lập tức bị gán cho cái biệt hiệu “girl bánh bèo”, thực chẳng tốt đẹp gì. Ngoại trừ con My, từ đầu tới cuối tôi vẫn giữ quan hệ tốt Xù, Mai và Phương. Thời điểm đó, thằng Trung Kiên hẹn hò với con My rồi chia tay, thằng Hưng Long hẹn hò với con My rồi cũng chia tay. Hẹn hò ở đây nghĩa là trở thành “bạn trai/bạn gái của nhau”. Lý do chung là vì nó quá khó chiều chuộng. Hưng Long tính tình thẳng thắn, mồm miệng độc địa, một khi đã ghét là chửi không câu nệ. Long và Tú – một thằng nhiều miệng khác trong lớp, kịch liệt lên án và tẩy chay Mai và My. Qua hè lớp 8, chúng tôi ngạc nhiên vì thấy con Mai cũng không chạy đến và dính đôi với con My như mọi khi.

Từ đầu tới cuối, thằng Hoàng đứng trung gian, vì nó chẳng quan tâm đến mấy chuyện như thế lắm. Thi thoảng tôi tâm sự với nó, thì nó chỉ nghe qua loa, không để ý. Có lẽ thằng Hoàng và thằng Việt Anh là cầu nối duy nhất giữa tôi và con My, thi thoảng chạm mặt cũng không nói.

Tôi và con My chơi lại với nhau là vào ngày sinh nhật nó, nó mời tôi đi ăn cùng. Và bọn tôi đã thiết lập lại mối quan hệ như thế.

Lớp 9, tôi cảm nhận rõ được tâm tư và tình cảm của học sinh thay đổi rất nhiều, nhất là con gái. Mấy đứa lớp tôi bắt đầu ghét thẳng nhau ra mặt, nói xấu không thương tiếc, thậm chí nhìn thôi cũng không thèm nhìn. Con Mai, Xù, Phương ghét nó. Tất cả con gái trong lớp, ngoại trừ tôi và MyA, không ai chơi với nó. Mặc dù chúng tôi đã cố gắng vớt vát hàn gắn mối quan hệ, nhưng thất bại.

Có lần, tôi nghe Mai kể chuyện: “Oppa, anh biết không? Em nghe kể lại là có một hôm, con Dung đến lớp muộn. Nhìn quanh thì chỉ thấy chỗ thằng Duy Kiên và chỗ con My còn trống. Mặc dù bàn con My ở ngay đầu, nhưng nó phớt lờ và đi thẳng xuống chỗ thằng Kiên ngồi. Thằng Kiên hỏi con Dung sao mà không ngồi với con My, nó đáp vì nó không thích. Thằng Duy Kiên lại nói tao cũng không thích nó”

Nghiêm trọng quá, đến cả con trai cũng không thích? Sau này còn có tin đồn thằng Trung Kiên – mang danh người yêu cũ nói xấu con My, điều này khiến con My biết được đâm ghét cay ghét đắng lũ thằng Vũ, Double K (ba đứa này hay đi với nhau). Nhưng chẳng hiểu sao, trong thâm tâm tôi vẫn có một niềm tin rằng, ba đứa đó không nhiều chuyện như vậy? Ngoại trừ việc tôi thích thằng Vũ, tôi luôn có một cảm tình đặc biệt đối với hai đứa kia. Tôi chỉ nghĩ thôi, nói ra lại bảo giống như tôi đang biện minh cho bọn nó.

Tất cả chúng nó, đều nói con My tính khó chịu, vì thế nên danh sách tình trường của nó rất dài, nhưng chẳng ai quan hệ với nó được quá 3 tháng. À ờm, quả thực có lúc tôi ghen tị với con My vì nó được nhiều đứa thích, nhưng có lúc lại thấy mình thật may mắn vì không phải vướng vào nhiều vụ lùm xùm như nó.

Con My tính tốt, chu đáo, nhiều lúc hơi nhiệt tình thái quá, nhưng có lẽ không phải lỗi của nó. Dù nó có hơi độc đoán một chút, áp đặt một chút nhưng một đứa bạn thân như tôi hoàn toàn có thể thông cảm. Mọi người nghĩ là một chuyện, nhưng nhiều khi mình hành xử thế nào có khi bản thân chúng ta cũng không biết. Khi con My giải bày với tôi, nó nói “Tao phải sống cho bản thân tao chứ, làm gì thừa hơi đi làm vừa lòng tất cả lũ kia” Tôi tán thành quan điểm trên.

Tôi không nghĩ thằng Hoàng xưa nay đứng trung gian lại có thể nói được ra điều này. Nó vốn là đứa học giỏi, nhưng ngoài đời thì ngờ nghệch và dễ lừa hết sức. Nó luôn bị tôi và thằng Việt Anh chọc phá, trên chọc, thậm chí có lần lừa nó rằng “Lại Văn Sâm là phụ nữ” mà nó cũng tin sái cổ. Hơn tháng sau mới phát hiện mình bị lừa.

Hoàng nói: “Kệ đi, dù sao ra đây đứng vẫn dễ chịu hơn”

Tôi không nói gì. Một lúc sau tôi hỏi: “Mày vẫn còn thích thằng Trung Kiên chứ?”

Hoàng đáp: “Tao nghĩ tao thích nó nhiều hơn tao tưởng.”

Đúng thế, mặc dù nó luôn tự ép mình không thích thằng Kiên nữa, nhưng có lẽ bản thân luôn đi ngược lại với lý trí.

Cuối giờ học, con My nói nhỏ vào tai tôi: “Anh này, em bảo!”

Trời mưa nặng hạt, còn rét đến tê tái. Tôi lấy mũ đội vào đầu, ra hiệu mình đang lắng nghe.

-Thằng Minh bảo em là hình như con My A không thích nó nữa.

Hoàng Minh với My A là một cặp. Hai đứa nó vốn chẳng liên quan đến nhau, được cô xếp ngồi cạnh nhau. Cuối cùng nảy sinh tình cảm. Thằng Minh chủ động tỏ tình và thành công. Từ hôm đấy bọn nó xưng vợ-chồng như đúng rồi. Thằng Minh coi con My như báu vật, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Chuyện tình của bọn nó lan khắp lớp, không, khắp khối, lên cả tai mẹ thằng Minh là cô Nguyệt – giáo viên trong trường.

Tôi chấn động, hỏi lại: “Nói rõ hơn chút.”

Con My nói: “Thằng Minh bảo là nó cảm thấy, kiểu con MyA nó lạnh lùng, vô tâm quá. Kiểu...kiểu bỏ thí tình cảm cho thằng Minh ý. Em thấy nó bảo thế.”

Ồ, có rạn nứt à? Đáng xem đấy chứ. Couple này khiến tôi không thể nào nghĩ đến việc chia tay. Hai đứa nó quả thực nhìn rất hạnh phúc. Tính từ ngày bọn nó tỏ tình thành công cũng được một tháng rồi.

Hà hà, vậy thì tôi sẽ chống mắt lên xem bọn nó thế nào. Thanh ời là Thanh, mày trở nên xấu xa như thế từ khi nào???

9. Chương Ngày Thứ Bảy: Trước Ngày Thi Hsg

8

Giờ ra chơi, tôi và thằng Hoàng đứng riêng một chỗ. Thằng Hoàng cầm cốc mỳ xì xụp ăn trước con mắt thèm thuồng của tôi. Hôm nay rõ là lạnh, nhìn cốc mỳ tôm chua cay bốc hơi mù mịt trước mặt, làm sao tôi có thể kìm nén cảm xúc được chứ? Nhắc mới nhớ, dạo này tần suất ăn mỳ tôm của tôi giảm hẳn. Còn nhớ hồi lớp 7, tôi và thằng Hoàng hôm nào cũng mỗi đứa ăn một cốc mỳ giờ ra chơi, 6 ngày thì ăn cả 6. Nghĩ lại bây giờ mới thấy tiếc. Sao hồi đấy tôi lại có thể vung tiền một cách thoải mái để mua mỳ ăn, trong khi bây giờ giữ tiền như giữ vàng để tiết kiệm mua tiểu thuyết. Năm lớp 8, tôi nghiện mỳ Cung Đình màu xanh, phải là màu xanh đấy. Sáng nào cũng ăn sáng bằng một gói, 6 ngày ăn cả 6. Ý chang năm ngoái, chỉ khác là thay ăn vì ăn vào giờ ra chơi thì tôi ăn vào buổi sáng thôi.

Tôi kể cho thằng Hoàng nghe chuyện của thằng Minh và con MyA. Nó rút một sợi mỳ, nhai rồi nuốt ực một cái. Sau đó bắt đầu vung tay nói cho tôi.

-À, cái đấy tao biết lâu rồi. Thực ra ý, tao nhìn vào mắt con My A là biết nó không thích thằng Minh.

Không thể nào!

-Sao lại thế? Nhìn hai đứa nó nồng thắm thế cơ mà.

Thằng Hoàng lại nói tiếp, ra vẻ như anh đấy thông thái lắm:

-Đấy là chỉ có thằng Minh thôi. Tao nhìn con My là biết nó không thích. Vì trong mắt nó chả có tí tình cảm nào, trông lạnh lùng bỏ mẹ!

Tôi không nhìn ra nổi. Nhìn vào mắt thì ra được cái gì chứ, làm như trong ngôn tình không bằng ý.

-Dẹp dẹp, mấy cái trò nhìn mắt nhau tao nhận thua. Sao mày nhìn được?

-Ồ, tao đẳng cấp mà.

Vênh váo cái gì, xem chị mày trả lời đây.

-Vâng đẳng cấp. Đẳng cấp thì học thuật liếc mắt của tao đây này. Tha hồ ngắm anh người yêu của mày nhá!

Thằng Trung Kiên ngồi sau thằng Hoàng ở tổ bên cạnh, thi thoảng lại đổi chỗ ngồi lên bàn trên với Duy Kiên. Tức là thằng Trung Kiên ngồi ngang hàng với thằng Hoàng, đại khái thế. Mỗi lần quay xuống nhìn, tôi lại nhìn đều thằng Hoàng rồi hất cằm về phía thằng kia, trêu nó cho vui. Thằng Hoàng chỉ biết mím môi mím lợi, sau đó trừng mắt nhìn tôi mà không thể làm gì.

Đúng là có duyên mà không có phận!

Trước ngày thi Học sinh giỏi một ngày, chúng tôi được phát thẻ học sinh. Thẻ này dùng để thi vào 10, đồng thời nếu thiếu nó thì không được thi học sinh giỏi. Gọi là thẻ, thực chất là làm bằng giấy, rất dễ nhàu nát nếu không ép plastic hay dán băng dính. Chúng tôi phải dán ảnh 3x4 và lấy chữ kí hiệu trưởng cùng con dấu của nhà trường, như vậy mới tính là hoàn thành. Lớp tôi có 24/43 đứa đi học sinh giỏi tất cả các bộ môn, vì vậy cũng có 24 đứa cần hoàn thành gấp cái thẻ ngay trong ngày, vì mai đã thi rồi. Hai tiết cuối buổi sáng, cô chủ nhiệm cho phép chúng tôi đi chụp ảnh thẻ, lý do là xong sớm thì được đóng dấu sớm, chiều đỡ phải đến trường. Ai ngờ việc chụp ảnh thẻ quả thực vất vả như thế!

Việc tìm cửa hàng chụp ảnh thẻ lấy ngay thì có một vài đứa biết, nên chúng tôi phải dựa vào nó để hỏi đường tìm thử. Tôi, thằng Công Hiếu và thằng Minh có xe đạp, liền thống nhất mỗi đứa chở một đứa rồi cùng nhau đi. Nhóm chúng tôi rời trường sau cùng, trong khi bọn con trai đã đi từ lúc nào. Khi tôi vừa dắt xe ra, thấy thằng Minh nhăn nhó nói: “Mẹ kiếp, thằng Hoàng lấy mất xe của em đạp trước rồi.”

Mất một cái xe tức là sẽ có hai đứa phải đi bộ. Tôi chở con Mai, cùng thằng Công Hiếu đi trước. Hoàng Minh và My B đi bộ. Đạp một thôi một hồi, chúng tôi chợt thấy một tốp của lớp mình đang dừng trước một cửa hàng ảnh. Tôi nhìn vào trong. Đông quá! Hơn nữa, bọn lớp A cũng đang ở trong đấy. Vậy là cả lũ quyết định đi tìm chỗ khác. Chúng tôi gồm có tôi, thằng Công Hiếu, con Mai từ xe tôi nhảy sang xe thằng Hải với lý do “ngồi xe oppa đau hông quá”, thằng Dương Minh đeo Hưng Long, Trung Kiên đeo Duy Kiên. Bàn bạc “gần giữa đường” một hồi, chúng tôi quyết định qua trường. Hà, bớt con Mai đi phóng xe sướng thật!

Bất ngờ làm sao, khi gần về đến cổng trường, tôi thấy thằng Hoàng đang đi bộ trên vỉa hè.

-Ê Hoàng, mày làm gì thế? Xe thằng Minh đâu? – Tôi lớn tiếng hỏi

Nó ngoái đầu, kêu “ơ” một tiếng. Sau đó, tôi mới biết thực ra không phải nó là đứa lấy xe thằng Minh đi mà là thằng Vũ.

-Mày không biết đâu, bọn nó chửi mày ghê lắm. Tự nhiên biến mất, bây giờ không biết tụi con My thằng Minh đi bộ đến đâu rồi.

Nói thẳng ra thì...chúng tôi lạc mất nhau rồi.

Ngoái đầu lại, thấy bọn kia cũng dần dần đến nơi. Chúng tôi thấy thằng Hải chở con Mai, không hiểu lái xe thế nào mà lúc rẽ cả hai cũng ngã, chiếc xe đạp đổ, giỏ xe méo cả đi. Con Mai và thằng Hải ngã lăn ra đường. Chúng tôi há hốc mồm nhìn, có đứa còn kêu to lên một tiếng. Tôi thấy con Mai loạng choạng đi ra chỗ tôi, nghiêng răng chửi: “Mẹ thằng Hải, đ’ muốn chở thì bảo. Đ’ phải cố tình thế đâu. Mày không biết là đau lắm à?”

Tôi nhìn thằng Hải, thấy nó cười cười, dựng chiếc xe đạp dậy, gỡ đầu gối tai không nói.

Cả lũ đang đứng ở đấy thì thấy thằng Phan Anh chở thằng về, nói là chụp xong ảnh rồi.

-Mày chụp ở đâu thế?

-Bọn tao chụp ở Kim Mã.

-Giê? Bọn này vừa ở đấy về mà. Đông bỏ cha.

-Đâu, có mỗi bọn tao ở đấy thôi. Vắng lắm.

Vậy là thằng Phan Anh thả thẳng vào trường rồi lại dẫn đường cho bọn tôi đến đấy. Con Mai leo lên xe sau tôi ngồi, vẫn lăm lăm chửi thằng Hải, kêu “nó thật đáng ghét. Em ghét nó”

Úi chà, lần đầu tiên tôi đi xe ra ngã tư đường, lại còn là chỗ đông người, giờ cao điểm thì khỏi nói. Chỗ này chính là xảy ra tắc đường. Ấy vậy mà cũng quen. Nhìn bọn kia đạp xe như bình thường, tôi lại ước gì mình có thể như chúng nó.

Địa điểm là một cửa hàng nhỏ. Đúng là không có khách thật. Sau khi thằng Phan Anh đi khỏi, chúng tôi có cả thấy 9 đứa. Lần lượt từng đứa vào chụp ảnh. Buồn cười nhất là thằng Hoàng và con Mai. Thằng Hoàng chụp đầu tiên. Lúc nó đang tập trung nhìn vào máy ảnh, tôi quay lại nhìn. Thằng Duy Kiên, à không, tất cả cùng nhìn về chiếc điện thoại thằng Kiên cầm trong tay, đứng sau lưng bác chụp ảnh chụp theo. Tôi nín cười, nhìn cái vẻ mặt “ra vẻ nghiêm túc” của thằng Hoàng mà thấy tiếc vô hạn. Tại sao tôi lại không mang theo điện thoại chứ? Thằng Hoàng thấy bọn tôi thì méo mặt, không thể bình tĩnh nhìn máy ảnh. Cả lũ cười, bác chụp ảnh cũng cười, quay sang bảo thằng Kiên để yên cho bác chụp. Con Mai thì chẳng ra chụp lên nó, nhưng cũng phải mất 17 lần mới có thể chụp xong một bức hoàn chỉnh. Trong khi tôi chỉ mất có 3 lần. LOL~~

Lần lượt từng đứa vào, cuối cùng đợi lấy ảnh. Khi thằng Dương Minh hỏi: “Có đứa nào có 5k không cho tao vay?”

Hóa ra tiền ảnh là 35k/đứa, tôi giật mình nhìn túi quần. OMG! Có ai mang 10k đi chụp ảnh cho tôi không. Sáng nay mỗi đứa đi thi HSG đều được nhà trường tặng 30k. Nhưng tôi để balo ở trường mất rồi.

Tôi lúng túng quay sang Duy Kiên, hỏi:

-Có tiền không, tao vay 25k?

-Mày không có tiền à?

-Mỗi 10k

-Tao cũng thiếu.

Đúng vào lúc bọn tôi đang bế tắc thì thấy tờ 200k trong tay thằng Hải. Kết quả thằng Hải trả tiền ảnh, về trường tôi trả nợ nó sau.

Ngày hôm ấy, có thể nói tôi đạp xe rất nhiều. Tôi cảm thấy mình có lẽ đang dần quen với đường đông và sang đường – hai thứ khiến tôi không muốn tự mình đi xe. May sao hôm nay lại cảm thấy tốt lên! Thật tốt quá!

10. Chương Ngày Thứ 8: Cuối Năm

Hà, nhìn thì biết diện tích chẳng hơn nhau là mấy. Nhưng tại sao tôi lại cảm giác trường B lớn hơn trường A của chúng tôi nhiều lần thế nhỉ?

Đúng vậy, tôi đang đứng ở cổng trường B – nơi tôi sẽ thi HSG hôm nay. Từ xa đã nhìn thấy bọn lớp tôi, gồm thằng Hoàng, Đại Dương và Dương Minh đứng ngay trước cổng. Khi tôi dắt xe gửi cẩn thận ở chỗ để xe, quay lại đã thấy bọn nó kéo nhau vào trường.

Sân trường khá rộng.. Tôi nhìn bao quát một lượt. Đây là lần đầu tiên tôi đến trường B, còn những đứa như thằng Hoàng hay thằng Dương thì đã đến vài lần rồi, vì mấy năm trước chúng nó hay đi thi Toán các kiểu. Tòa nhà chữ T cao 4 tầng, wow, cao à nha! Tôi thầm cảm thán. Bên cạnh tòa nhà chữ T hình như có sân bóng rổ. Trường A chúng tôi có một sân bóng đá nhân tạo cũng rất ổn. Thôi, so sánh làm gì...! Trên sân trường, học sinh các trường trong quận 1 đứng tùm lại với nhau. Lớp 9B của trường A, tức là chúng tôi đứng ngay gần cổng trường. Quay đi quay lại đã thấy nhiều đứa đến, tập trung khá đầy đủ. Tôi cảm thán nhìn bảng tin của trường B. Trời ạ, danh sách học sinh đạt giải của mấy năm trước dài dằng dặc. Ngưỡng mộ thật!

Trong quận 1, có 5 trường THCS nổi bật. Trường A và trường B là hai trong số đó. Tuy nhiên, xét về khả năng dành giải trong các cuộc thi môn văn hóa, trường B hơn hẳn trường tôi. Nhất là môn Toán – Anh,

khả năng cạnh tranh vô cùng cao. Nhưng trường A chúng tôi vẫn có thể tự hào vì kết quả thi lớp 10 đã luôn đứng nhất quận trong nhiều năm liền. Nói chung là, xét về cá thể, trường B thắng; còn xét về mặt bằng chung, trường tôi thắng. Trường B có số học sinh gấp ba lần trường tôi. Khi tôi biết điều này, tôi thực sự ngạc nhiên đấy. Một khối của trường B có tận gần 20 lớp, trong khi trường tôi chỉ có 8. Một sự chênh lệch quá lớn! Vì vậy, giả dụ như trường B có rộng hơn trường tôi một chút, tiện nghi hơn một chút, tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Chúng tôi đi xem phòng thi, sổ báo danh xong xuôi, quay lại thì lễ khai mạc đã bắt đầu. Vẫn là những nghi thức đọc các loại văn bản rườm rà, rồi nghe các quy định làm bài thi, tôi kín đáo lấy tay che miệng ngáp. 7h15 chúng tôi tập trung, cứ nghĩ có thể thi sớm về sớm, ai dè 8h5 mới bắt đầu làm bài.

Thời gian là hai tiếng rưỡi, điều này dập tắt hoàn toàn ý định quay về trường sau khi thi của tôi.

.

.

.

Đề thi có thể coi là không quá khó, theo tôi nghĩ là vậy. Trong ba phần, có hai phần là có thể làm được, một câu lý thuyết, một câu tôi đã được làm trong khi ôn thi đội tuyển một lần. Chỉ có phần cuối nhiều điểm nhất thì phải suy nghĩ. Dạng đề vô cùng quen thuộc: chứng minh một nhận định thông qua một tác phẩm văn học. Tôi thừa nhận khi phải ép mình vào một tình huống căng thẳng, mỗi người đều có thể phát huy khả năng “chém gió” của bản thân. Tôi ngoáy bút lia lịa, chữ cũng xấu chứ không đẹp như mọi khi, bù lại viết khá dài. Mặc dù kết quả thế nào, nhưng có lẽ, như vậy cũng coi như tôi dốc hết sức.

Có giải thì vui rồi, không có giải thì thôi. Có buồn cũng chỉ là cảm xúc trong nhất thời thôi. Điều này làm tôi nhớ lại hồi tiểu học. Có một lần, tôi và hai bạn cùng lớp được chọn đi thi viết chữ đẹp. Nhưng chỉ có hai đứa được đại diện đi thi. Chúng tôi cùng ra sức luyện chữ. Cuối cùng, tôi không được chọn. Lần đó tôi suýt khóc. Lúc cô giáo nhẹ nhàng an ủi tôi, tôi đã phải kìm chế những giọt nước mắt. Nhớ lại hồi đấy, đúng là trẻ con. Chẳng phải bây giờ chữ đẹp và trình bày luôn là thế mạnh của tôi sao? Cái giải chữ đẹp gì đó, lượn đi cho rồi!

Khát vọng giành giải của tôi không mãnh liệt như thằng Hoàng. Thằng Hoàng mong muốn nó đạt được giải thành phố năm nay, như vậy mới có thể được cộng điểm thi vào 10 chứ. Tôi không cho đó là điểm yếu của bản thân. Tôi cũng có những lúc phải giành giật, đấu tranh, nhưng không phải là việc thi cử thế này. Tôi không thích! Có lẽ vì vậy, tôi chưa bao giờ đạt bất kỳ một giải nào, dù tôi thi khá nhiều cuộc thi. Cũng có thể đó chỉ là lời biện hộ của bản thân về sự kém cỏi của bản thân tôi.

Chúng tôi lần lượt rời khỏi phòng thi. Đứa nào nhìn thấy nhau, câu đầu tiên hỏi sẽ là: “Mày làm bài tốt không?” Còn câu tôi trả lời cho mỗi đứa là: “Không nói trước được điều gì!”

Tôi ra chỗ danh sách thí sinh, lướt tay qua chỗ môn Anh, tìm tên một người. Đây rồi, quả nhiên có nó! Crush tiểu học của tôi. Ha, đúng là “hữu duyên thiên lí năng tương ngộ”. Vừa thấy tên nó trong danh sách xong, quay sang đã thấy nó đứng với bạn, chắc đang bàn tán gì đó ở góc bên kia sân trường.

Thằng Hoàng đi tới chỗ tôi, tôi quay sang nói thầm với nó:

-Tao vừa thấy crush cũ mày ạ!

-Hửm?

-Nhớ lúc nãy trong hội đồng ban giám khảo, có người tên Hà Lam Sơn không? Bố của nó đấy.

-À tao biết rồi. Thằng Hải (ở đây chỉ Quang Hải) nói với tao một lần rồi. Nghe một cái ra ngay.

Hà Lam Hải!

Tôi học với nó từ hồi lớp 1. Nói luôn là, tôi thích nó từ lớp 1. Thời trẻ con, những gì tôi nhớ được có thể biến thành hồi ức được rồi. Kể lại cho bạn nghe bây giờ cũng lười. Tiểu học mà, trẻ con lắm! Tôi nhớ thằng Lam Hải hồi đấy đẹp trai, da mặt trắng trẻo (nhưng mà tôi vẫn trắng hơn nó nhiều), học giỏi, dễ thương nữa, cũng hay chơi với tôi. Trong một tổ, nó là tổ trưởng, tôi là tổ phó. Giờ ngủ trưa, có một cái gọi là

“luật” đề ra như sau, đại khái là tổ trưởng nằm đầu bàn, tiếp đến là tổ phó, sau đó lần lượt các bạn theo thứ tự ngồi từ trên xuống. Tôi nằm cạnh nó, bị nó gác chân lên. Tôi kể với bạn thân. Bạn thân yêu quý của tôi liền chạy ra trước mặt nó, gào lên: “Ai cho cậu gác chân lên người Thanh lúc ngủ?” làm tôi xấu hổ gần chết. Bây giờ nghĩ lại hồi ấy đúng là trong sáng, vô tư, “hồn nhiên như cây cỏ”. Tôi thích Phương 3 năm, nhưng tôi thích Lam Hải những 5 năm Tiểu học. Ngày cuối cùng chia tay của lớp 5, tôi vẫn không đủ dũng cảm nói với nó rằng “tớ thích cậu” (hồi đấy vẫn xưng hô cậu – tớ chứ không tao – mà như bây giờ). Năm sau họp lớp cũng không có mặt nó. Dần dần tình cảm “sửu nhi” một thời cũng phai dần. Đến thằng ngồi cạnh tôi hiện tại, tôi cũng có thể tỉnh bơ nói “tao đã từng thích mày” với nó mà mặt không biến sắc. Khi tôi tình cờ tìm thấy facebook và số điện thoại của thằng Hải, tôi vẫn không đủ tự tin nhắn tin với nó rằng “tao đã từng thích mày” giống như với thằng Nam. Lên cấp hai, nó học trường B, tôi học trường A. Học sinh trường Tiểu học của tôi đa số sẽ thi vào hai trường, hoặc A hoặc B, một phần nhỏ là trường khác trong top 5 của quận 1. Vì vậy tôi đã rất vui khi thấy thằng cùng lớp với tôi, còn hơi buồn vì tôi đã biết thằng Hải sẽ thi vào trường B có bố nó làm giáo viên ở đó. Dù ba năm không gặp mặt, tôi cũng có nghe qua tin tức về nó nhờ bạn bè cũ.

Ép bản thân không cần nhìn nó quá lâu, tôi cùng bạn bè ra về. Thằng Hoàng định rủ tôi về trường chơi một lát. Tôi đành từ chối dù rất tiếc, biết sao được. Bố mẹ tôi đang đợi ở ngoài.

-Tao về đây!

-Bye!

-Chúc mừng năm mới!

Phải rồi, vì hôm nay đã là ngày cuối cùng của năm 2015. Hẹn gặp chúng mày vào năm sau!

11. Chương Ngày Thứ Chín

Dù là buổi tối ngày 31, nhưng tôi vẫn phải đi học thêm. Vậy cũng tốt. Thứ nhất là vì tôi không muốn nghỉ học lắm. Thứ hai là vì tối nay nhà tôi lại có khách, bạn của bố tôi ăn tất niên tại nhà tôi. Tôi không thích đông người, nên tránh mặt được bao lâu tốt bấy nhiêu.

Đêm giao thừa, khi khách khứa đã tan hết, gia đình tôi dọn dẹp nhà cửa. Mẹ hỏi tôi có muốn lát nữa đi bộ ra ngoài đường cùng không. Tôi từ chối. Đêm nay tôi quyết định ngủ sớm sau khi đọc xong một cuốn sách. Hà, đúng thật là! Cùng là đêm giao thừa, nhưng không khí của Tết Nguyên Đán vẫn vui hơn tết Tây. Thật lạ là mọi khi tôi thức khuya vô cùng, nhưng đến đêm giao thừa thì lại ngủ sớm!

Trước khi ra ngoài đường, bố tôi lừa hết chúng tôi vào phòng, kêu ngủ sớm.

-Tắt đèn, ngủ hết đi. Mai dậy muộn cũng được!

Câu nói của bố làm tôi bật dậy.

-Mai được dậy muộn á bố? Thật không ạ?

-Ờ.

Wowhahaha, tuyệt vời. Tôi chưa bao giờ được ngủ dậy muộn, có được thì cũng là do tôi cố ngủ thêm, lần nào cũng bị ăn mắng. Ngày thường đi học thì đương nhiên phải dậy sớm, nhưng đến cả Chủ Nhật cũng như thế. Bạn biết đấy, cũng do tôi thức khuya mà. Nếu hôm trước thức thì sáng hôm sau phải ngủ bù. Thật hiếm có khi nào được dậy muộn. Phụ thân đại nhân muôn năm!

Sau khi bố đi khỏi, tôi lấy cuốn “Hạnh phúc ngọt ngào” của Scotland Chiết Nhĩ Miêu đọc lấy khí thế lạc quan của đêm giao thừa. Thằng em tôi thì ăn không ngồi rồi, suốt ngày lêu đêu theo tôi kêu “chị ản mặt khẩu cho em chơi ipad”. Được rồi, để tránh bị làm phiền, tôi đành nín nhịn ản cho nó. Sau khi chơi chán chê, tôi đá nó ra khỏi phòng, kêu về phòng mày mà ngủ. Mở facebook ra, bao nhiêu bạn bè của tôi đăng status chúc mừng năm mới. Tôi tự hỏi mình có nên đăng một cái không. Nghĩ thế nào lại thôi, nhưng mai tôi sẽ đăng một note về danh sách sách đã đọc trong năm vừa rồi để lưu giữ. Tôi có thói quen ghi lại việc đọc sách của mình lên lịch để bàn mà. Nhắc mới nhớ, tôi cần mua một cuốn lịch mới cho năm 2016.

Lại một vấn đề đặt ra, loại nào mới có thể khiến mình ưng ý?

Sáng hôm sau, tôi lơ mơ nghe thấy tiếng chuông. Hình như là báo thức tự động mà tôi đặt liên tục trong một tuần đi học. Chật vật lật chăn, chạy ra lấy điện thoại tắt báo thức, tôi nhìn đồng hồ. 6H00, quá sớm. Ngủ tiếp thôi. Nhắm mắt lại, tôi lại tiếp tục đi gặp Chu Công.

Lúc tôi mở mắt ra, đã hơn 10h00. Tôi thấy bóng người đang ngó nghiêng nhìn vào phòng tôi qua ô cửa kính.. Ồ, thì ra là em họ Xuân Thanh. Tôi dụi mắt, hỏi nó: “Đến lúc nào thế?”

Xuân Thanh là con của dì tôi, gọi tôi là chị. Thành bé năm nay học lớp 6, chơi rất thân với thằng em Minh Đăng của tôi.

-9h00 đã đến rồi! – nói trống không, thôi,tôi không thèm chấp

Tôi uể oải đánh răng rửa mặt, vệ sinh cá nhân xong xuôi. Sau đó vào phòng gấp chăn gối, lấy điện thoại check facebook. Minh Châu từ ngoài vào ôm lấy tôi.

-Chị Thanh, chị dậy muộn thế! – một giọng nói non nớt của trẻ con vang lên

Minh Châu là em ruột của Xuân Thanh. Tóm lại hai anh em nó rất thân với hai chị em tôi. Hai đứa nó ở đây, đồng nghĩa với việc nhà dì tôi sang nhà tôi chơi ngày nghỉ rồi. Tôi quay lại, véo má nó một cái, sau đó kêu nó đi xuống.

Thanh và Châu ở lại nhà tôi chơi trong hai ngày nghỉ. Ngoài ra còn có bà ngoại sang chơi nữa. Trong hai ngày, sáng tôi dậy muộn, trưa học tin để chuẩn bị cho kì thi nghề sau Tết, chiều chơi máy tính, tối đọc tiểu thuyết xem phim. Ba đứa nhỏ kia thì suốt ngày hết điện thoại rồi ipad, tranh nhau chơi suốt từ sáng đến trưa. Chơi chán chê thì luôn miệng kêu chán, đòi đi chơi. Đi đâu? Hỏi tôi làm sao mà tôi biết được. Thật xin lỗi mấy đứa!

Tối hôm đó, Thanh ngủ với em tôi, Châu ngủ với tôi. Trước khi ngủ, thằng em tôi đem cái đèn bàn học của nó sang phòng nó. Tôi nhìn còn lạ gì, chắc cu cậu sợ tối quá nên làm vậy đây. Tôi nhếch mép cười chế giễu.

-Mày sợ ma chứ gì?

-Không có!

Chối bay chối biến, còn kêu không có cái gì.

-Thằng Thanh ngủ với mày rồi, hai đứa sợ cái gì nữa.

Nó không nói gì, nhanh nhẹn chuồn thẳng.

Đêm, tôi cẩn thận đắp chăn cho Minh Châu ngủ, sợ nó lạnh. Khi nghe thấy nó ho, tôi lơ mơ nhớ lại hình như trước khi đi ngủ mẹ tôi có gọi nó xuống uống thuốc, chắc là thuốc ho rồi. Nó ho liên tục, không hề dứt quãng. Mỗi lần nghe thấy tiếng ho, tự nhiên tôi phát hoảng. Tôi chẳng biết làm gì, trong bóng tối chỉ biết vuốt ngực cho nó, đắp lại chăn khi bị nó đá ra. Tiếng ho trong đêm như dội thẳng vào tâm trí khiến tôi không thể ngủ được, tâm trạng có chút day dứt, dậy sóng.

Nó giống như tiếng ho của Xung Điền Tổng Tư trong truyện vậy!

Trước khi xem phim anime về Shinsengumi, tôi đã đọc một manhwa vẽ rất đẹp tên là Tầm Trảo Tiền Thế Chi Lữ. Câu chuyện kể về một cô gái tên Tiểu Ẩn xuyên qua các không gian khác nhau để hoàn thành nhiệm vụ. Có một arc Tiểu Ẩn xuyên về thời đại Mạc Phủ của Nhật Bản, khi mà tập đoàn samurai lớn mạnh nhất thời đó là Shinsengumi hoạt động. Các nhân vật chính của arc đó ngoài Tiểu Ẩn, còn có Xung Điền Tổng Tư (Okita Souji), Trai Đằng Nhất (Saitou Hajime), Thổ Phương Tuế Tam (Hijikata Toshizou), ... tất cả bọn họ đều là thành viên của Shinsengumi, hiện lên dưới nét vẽ của tác giả vô cùng đẹp. Và tôi đã thích hình ảnh của các samurai như thế! Tôi thích cảnh các thành viên của Shinsengumi chém giết. Tôi vô cùng hâm mộ họ. Vì vậy đã tìm cả anime để xem. Mà khoan, lẹ đề rồi!

Tôi đang nói đến tiếng ho của Xung Điền Tổng Tư. Anh ta là một trong hai tay kiếm mạnh nhất của Shinsengumi, là một mỹ thiếu niên ôn hòa trong truyện với nụ cười tỏa nắng. Tuy nhiên, bệnh ho lao của anh ta đã dần dần hủy hoại sức sống của một con người được mệnh danh là “Đứa con của quỷ”. Nhiều khúc

trong truyện, cả trong phim (mặc dù trong phim hình tượng Okita có khác nhiều chút), những hình ảnh của đội trưởng đội 1 ho, ho không thể ngừng được, máu từ miệng trào ra rơi xuống đất, thấm ướt cả khăn tay khiến người đọc không thể cầm được nước mắt. Có lẽ vì vậy mà khi nghe thấy tiếng ho của em tôi, tôi có chút cảm khái về con người ấy!

Tôi không ngờ mình lại ngủ quên, mà tiếng ho của em tôi cũng đã ngừng rồi.

Sáng hôm sau, khi mà em tôi và Minh Châu còn chưa dậy, tôi và thằng Thanh đã dậy sớm đi xem phim, bỏ lại hai đứa nhóc ở nhà. Hầy, đừng trách tội tôi. Chỉ là hai đứa nhỏ đó có đi xem phim cũng chưa chắc hiểu cái gì. Tôi nghĩ chịu khó một chút, còn hơn ở nhà cả buổi sáng để kêu chán. Vậy là tôi đã dành trọn cả buổi sáng ở rạp chiếu phim.

Chiều hôm ấy, hai anh em Thanh – Châu về nhà. Tôi phát hiện ra mình còn một mối bạn tâm khác!

12. Chương Ngày Thứ Mười!

Mấy hôm nay tôi thấy khá thoải mái. Hôm qua tôi còn nằm mơ. Tôi mơ thấy mình được giải Nhất cuộc thi HSG cấp Quận, vinh dự đại diện cho Quận đi thi tiếp thành phố. Tôi ở trong mơ hình như cũng nghĩ ngờ mình đang nằm mơ, không tin rằng mình đạt giải. Đến lúc tỉnh giấc, hờ hờ, thì đúng là nằm mơ thật mà. “Đền đồ” của tôi đến bất ngờ, vì vậy đang mơ thì tỉnh giấc. Tôi ngó đồng hồ, thấy còn gần 1 tiếng mới đến giờ báo thức. Khổ nổi...! Tôi sờ tay xuống đệm ở dưới, thấy ướt ướt, cộng thêm nhớ ra hôm qua mình bắt đầu kỳ “đền đồ” tháng này, lập tức hiểu ra bị làm sao! Vậy là lọ mọ vào nhà vệ sinh, xong xuôi quay lại nằm ngủ.

Hôm qua, thằng Vũ tổ chức tất niên, sinh nhật cô và Noel “late late late”. Công nhận là vui. Nó làm trình chiếu đơn giản, không ăn uống hay cái gì quá đình đám. Nhưng cả lớp vẫn rất vui vì mấy câu hỏi với trò chơi nó nghĩ. Nhớ lại tự nhiên tôi thấy buồn cười. Trong số các câu hỏi của nó, có một câu như sau: Đoán xem người trong hình là ai? , kèm theo một bức ảnh. Trong ảnh, có hai người đang chở nhau trên một chiếc xe đạp. Nữ chở nam. Gương mặt bạn nữ bị che mắt. Lúc nhìn thấy bức ảnh, người tôi như có điện xẹt qua! Được lắm, bọn nó dám lôi cái ảnh này ra để dùng vào việc này. Sáng tạo đấy. Lý do là vì hai nhân vật trong đó chính là tôi và thằng Công Hiếu chở nhau về nhà tôi ăn cơm. Cả lớp cười lăn lộn nhìn tôi. Có đứa vừa nhìn đã nhận ra tôi và thằng Công Hiếu. Tôi chỉ biết úp mặt vào cánh tay, bỏ lặn ra bàn cười. Tôi nhìn thằng Vũ, nó nhìn tôi với cái ánh mắt không thể miêu tả bằng từ ngữ.

Lúc sau khi đã bình tĩnh trở lại, tôi mới nhào người ra đằng sau, hỏi thằng Công Hiếu:

-Thằng Duy Kiên chụp lúc nào đấy? Hình như chỗ đấy có trạm cứu hỏa.

Công Hiếu: “Ai biết, hình như nó ngồi trên taxi chỗ quay đầu ý.”

Tôi: “Nhìn như hai bọn mình leo dốc ý nhờ :v “

Công Hiếu: “...”

Cái ảnh chụp nghiêng, nên đích xác là nhìn như tôi đang chở thằng Công Hiếu leo dốc.

Giờ Lý hôm nay, tôi hỏi thằng : “Ê mày, hôm nay có tập thể dục giữa giờ không?”

Nam: “Không, bây giờ không phải tập nữa.”

Hai tháng trước, các tiết thể dục của mỗi lớp đều phải chuyển thành tập thể dục theo bài “Việt ơi” của Minh Beta. Tất cả để phục vụ cho các tiết thể dục giữa giờ vào giờ ra chơi. Các lớp 8 thì tập vào thứ 2 4 6, khối 9 thì 3 5 7. Cả khối cứ đến ngày thì phải tập trung vào giờ ra chơi ở sân trường. Lớp nào vắng mặt, trốn tập, xếp hàng muộn thì bị trừ điểm. Đại khái thì lúc đầu cũng có biết bao nhiêu học sinh than trời trách đất, chửi rửa loạn lên, kêu “tốn hết thời gian của cuộc đời”, nhưng sau cũng quen dần. Hôm qua tôi không thấy khối lớp 8 và lớp 6 tập nên mới hỏi Nam, nghĩ rằng học kỳ 2 chắc không phải tập nữa rồi. Thật trùng hợp, tiết Lý của cô Thanh cho chúng tôi ra chơi muộn gần 10 phút. Khi cả lớp đang đứng định đi từ phòng thực hành Vật lý về lớp, qua hành lang tầng 2, cả lũ giật mình nhìn sân trường toàn học sinh khối 9. Giữa hai lớp A và C vắng một khoảng. Bỏ cha! Lớp tôi kiểu này bị phạt rồi. Bài “Việt ơi” đã bật lên. Có chạy xuống bây giờ cũng không thể lao vào hàng rồi tập cùng được.

-, hôm nay không phải tập đấy nhỡ?

Thằng chỉ biết ngửa mặt lên trời chửi một tiếng. Vậy là hôm nay, lớp 9B vinh hạnh nhận tội trạng “trốn tập thể dục giữa giờ”.

Lúc ở căng tin, tôi nghe thấy mấy thằng con trai lớp khác đi qua nói chuyện:

-Xời, lớp mình 13 thằng không tập!

Tôi nghĩ thầm: “Mười ba cái nổi gì, lớp anh đấy những bốn mươi ba đứa không tập nhá!”

13. Chương Ngoại Truyện 1: Một Chân Đạp Hai Thuyền!

Tôi quen Nhật Minh vào đầu năm lớp 9. Trước khi gặp nó, tôi không hề có khái niệm “thích một bạn khác lớp”, và chẳng bao giờ quan tâm về những lớp thường như E G H I. Tôi rất ngưỡng mộ thằng Hoàng Minh (bạn tôi) vì nó có mối quan hệ với nhiều đứa lớp thường. Trong khi tôi – một đứa có đi qua cửa lớp, hay trên đường, hay sân trường, hành lang đều không thèm liếc mắt một cái. Thật đấy! Tôi thậm chí còn chẳng thèm để vào mắt. Haha, nghe có vẻ kênh kiệu :)Thằng Minh học lớp 9G, và con Trang – cũng học 9G, là bạn thân thằng Hoàng Minh.

Đầu năm, nhìn bọn nó đua nhau đi học thêm đủ các môn, tôi thấy mình quả thực quá rảnh rồi. Vì tôi không đi học thêm bất kỳ môn nào. Khi thằng ngồi cạnh tôi biết điều này, tôi há hốc mồm lên nhìn tôi. Tất cả đều có chung tư tưởng “lớp 9 mà không đi học thêm thì thi bằng niềm tin à?”. Tôi vẫn lười tìm chỗ học thêm. Trong lúc tôi tan học là về nhà, thì bọn bạn lại ăn vội cái bánh uống vội hộp sữa đến chỗ học thêm cho kịp ca học. Trong lúc tôi thảnh thơi lướt facebook thì bọn nó vừa về đến nhà. Lúc đó là 9h tối. Trong lúc tôi đã yên giấc, bọn nó mới bắt đầu hành trình làm cú đêm của mình. Thật vất vả làm sao! Trong thâm tâm tôi, một sự thương cảm và xót xa dâng lên. Nhưng mà cái gì cũng có nhân – quả của nó, sức học của tôi không bằng bọn nó *cười*

Trùng hợp làm sao, một chiều, thằng Việt Anh gọi điện cho tôi :

-Mày có đi học thêm Toán không ? Đến chỗ này học với tao đi.

-Ở đâu?

-Nhà cô.

Đại khái là khi tôi lần đầu vác mặt đến chỗ học, thì bọn nó cũng đã học được 2 3 buổi rồi. Lớp học thêm ở nhà cô không quá 25 học sinh, gồm 7 đứa lớp B – tức lớp cô chủ nhiệm và các lớp A, C. Duy chỉ có thằng Minh là học sinh lớp G. Tôi nhớ buổi đầu tiên của tôi, tôi bị hệ thức lượng và tam giác làm cho quay cuồng, nghe giảng còn không kịp, chứ đừng nói quay mặt đi ngó lung tung ai khác. Mấy buổi sau, khi đã quen dần, tôi mới bắt đầu xem xét mặt từng đứa. Lớp tôi có thằng Việt Anh, Mạnh Kiên, Quỳnh, Lan với thằng Tùng, Mai; lớp A có khá nhiều gương mặt tôi quen thuộc như chị em sinh đôi Mai Chi – Ngọc Chi, lớp C có thằng Toàn, thằng Dũng,... học với tôi từ cấp 1. Thằng Minh ngồi cạnh thằng Tùng, ngay bàn đầu nên đứa ngồi bàn hai như tôi sẽ thu hết tầm nhìn vào mặt. Ấn tượng đối với nó phải gọi vô cùng, vô cùng ấn tượng. Chính là nước da nó. Khi nhìn chăm chăm quan sát nó, cộng với việc sau này cố đứng gần một chút để nhìn kỹ, tôi thấy da mặt mình giật giật. Ôi trời ơi, ông trời ơi, làm ơn nói cho con biết tại sao cậu ta lại có da mặt đẹp như vậy? Trắng bóc, mịn màng như da em bé, không có lấy một chút nào gọi là “dấu vết của tuổi dậy thì”. Không chỉ mặt, tôi cá chắc cả người nó, chắc cũng trắng như thế. Cổ, bàn tay, ngón tay, bàn chân, tóm lại là những phần không bị quần áo che mắt đều trắng một cách...khiến tôi sững sờ và ngưỡng mộ. Hình như tôi hơi biến thái :) Ngay trong đầu tôi xuất hiện một tiếng than: “Đàn ông con trai gì mà da da đẹp thế nhỡ?” Không nói ngoa chút nào, nhìn gương mặt nó, chẳng thể nói gì khác ngoài hai từ “Hiền & trắng” . Tôi thừa nhận mình thích nó vì tôi thích da nó (kỳ cục nhỡ?). Nhưng đối với tôi mà nó, thích một đứa khác lớp ngoài ấn tượng về ngoại hình thì chả có gì để khiến mình thích nó. Trừ khi bạn và nó tiếp xúc với nhau. Nhưng tôi còn chưa nói chuyện với nó cơ mà. Tôi không nói thằng Minh đẹp trai, ngoại trừ da mặt nó rất đẹp thì gương mặt nó chỉ toát lên sự hiền hòa, hoàn toàn không đẹp trai bằng thằng Vũ lớp tôi. Thằng Hoàng cũng bảo thế. Lần đầu thằng Hoàng nhìn thấy Minh, tôi còn chưa kịp chỉ cho nó, nó đã

reo lên “tao nhìn thấy rồi, da trắng nổi bật vãi”. Đó, thấy không? Sau đó thì tôi và nó lại ca thán về mặt thằng Minh.

Việc thích một đứa khác lớp như thằng Minh hoàn toàn tôi chẳng thể kiểm soát nổi. Từ đó, tôi luôn lấy câu “một chân đạp hai thuyền” để chỉ bản thân. Ai mà ngờ chứ, có chết tôi cũng không ngờ mình lại thích một đứa khác lớp. KHÔNG THỂ NGỜ!

Vậy là từ khi tôi xác định được tình cảm của mình, tôi luôn thích đi học thêm , không nghỉ buổi nào. Lý do thì bạn hiểu mà :)

Tôi tìm được facebook của nó, chat được vài câu, tôi chỉ có thể ngao ngán : “Người đầu mà trắng cả ngoại hình lẫn tâm hồn thế này.” Thật đấy! Nó hiền khô, học hành cũng thuộc top đầu của lớp G, không nói bậy (hiếm khi), và quan trọng nhất là...nó có bạn gái rồi. Tôi còn nhớ khi tôi hỏi sinh nhật nó, nó nhất quyết không chịu nói, vì “t sợ bạn gái t ghen”. Tôi bật cười. Thê nô, chắc chắn, Minh là thê nô chính hiệu rồi. Thằng Minh và bạn gái nó dùng chung nick facebook, khi tôi biết điều này, suýt nữa lỡ miệng chửi. Nhưng mà bạn ý thân thiện lắm. Chúng tôi add nick cho nhau. Nick thằng Minh thì nó ít online nên thi thoảng bạn gái nó mới vào, còn bạn ý vẫn có nick riêng. Bạn ý tên Như. Chúng tôi nói chuyện với nhau quả thực hết sức thân thiết. Thân thiết đến mức hình như mục đích lúc đầu của tôi là “khai thác thông tin về thằng Minh” khiến tôi thấy hơi hổ thẹn :)

Đời người có mấy ai ngờ tới. Tôi chat với crush của crush còn nhiều hơn chat với crush.. Nhưng mà vui lắm. Tôi không hối hận. Tôi nói với Như rằng “tớ bỏ cuộc. Thằng Minh luôn chung thủy với cậu.” . Quên nói rằng, tôi không hề ngại ngần tỏ tình với thằng Minh luôn. Khác lớp mà, đâu phải chung lớp ngày ngày đối mặt như tôi với thằng Vũ. Như rất hào sảng, nói không sao, cứ thoải mái đi. Có lẽ chính điều này khiến chúng tôi có thể thoải mái chia sẻ với nhau mà không vướng bận gì về mối quan hệ “tình địch”. Chúng tôi là bạn, nhé?

Nhờ có Như là cầu nối mà tôi có thể bạo dạn hơn để chat với Minh, mặc dù chỉ là thi thoảng. Nhờ có Như mà Minh bắt đầu nhớ tên tôi, biết mặt tôi. Nói thực, tôi biết ơn cậu ấy lắm! Nhưng tôi đã xác định mình thích thì thích, nhưng chỉ là tình cảm đơn phương bình thường, không vượt quá quan hệ bạn bè. Vì vậy rất thoải mái.

Tôi thấy mình càng lớn thì càng buông thả bản thân trong chuyện tình cảm của “tuổi nổi loạn”. Còn nhớ trước đây khư khư giữ cái tư tưởng chỉ thích một người, tôi thấy buồn cười. Bây giờ tôi có thể dũng cảm thừa nhận trước mặt bạn bè, à, bạn thân thôi rằng mình thích bạn A, bạn B,... Nói chung là nhiều bạn cùng một lúc. Tôi không gượng ép trong chuyện này như con My thằng Hoàng. Tôi cảm thấy mình là đứa vui vẻ và lạc quan nhất khi có người để thích, trong khi hai đứa kia đều có những khoảng thời gian u ám vì mối tình trắc trở của mình.

Hãy thích đi, vì đó sẽ trở thành những hồi ức đẹp của một tuổi thanh xuân.

Hãy yêu đi, vì đó sẽ trở thành những điều khiến ta nhớ lại một khoảng thời gian còn không vướng bận nhiều vấn đề “cơm áo gạo tiền” sau này.

Thích và yêu, không phải chỉ là cảm xúc thoáng qua khiến người ta hạnh phúc thôi sao?

Không, không hẳn là thoáng qua,

Nhưng đối với học sinh, thì nó chính là vậy.

14. Chương Ngày Thứ Mười Một: Thừa Nhận Giới Tính!

Thằng Hoàng thừa nhận mình là gay. Đúng vậy, điều này tôi nghĩ mình hiểu khá kỹ với danh vị là bạn thân của nó, chỉ chờ ngày chính miệng nó thừa nhận mà thôi.

-Sao, thành gay rồi chứ gì? – Tôi hỏi

-Ồm, chắc thế rồi! – Hoàng trả lời, giọng bình thản không chút thái độ gì

Quá khứ tiểu học của thằng Hoàng bị chúng tôi “đào bới” một cách không thương tiếc. Từ hình ảnh nó còn nhỏ, đến lý lịch bạn gái tiểu học của nó, chúng tôi đều biết hết. Tất cả nhờ công thằng Việt Anh là chính. Thằng Hoàng nhiều lần nói chuyện với tôi về hồi lớp 4 của nó, khi mà nó và bạn gái nó tên Phí Phương Thảo lần đầu công khai quan hệ “yêu và thích”. Bây giờ, nó nói bạn gái cũ của nó quả thực đã sa đọa đến mức không thể sa đọa hơn. Bạn Phí đó bây giờ trở thành hotgirl của trường B, make up selfie, ăn chơi trác táng theo đúng nghĩa đen. Tôi không quan tâm lắm về bạn gái cũ của nó. Nhưng có một điều khiến tôi và tất cả lũ bạn đều phải không ngừng trêu thằng Hoàng khi nhắc đến. Đó là việc bạn Phí đó...có râu, không, là ria mép :v Thằng Hoàng năm nay đã lớp 9, đến một cọng lông chân cũng không có. Vì vậy bọn tôi hay mỉa mai nó rằng: “Thua cả bạn Phí Thảo của mày rồi, xem người ta râu ria xồm xoàm thế kia”. Dĩ nhiên, đó chỉ là chuyện tào lao chúng tôi hay đùa nhau.

Việc nó thích một đứa con gái hồi tiểu học khiến nó suy nghĩ rất nhiều sau này. Khi nhận ra mình thích Trung Kiên, thằng Hoàng đã shock. Đó là năm lớp 8. Khi quan hệ giữa con My và thằng Trung Kiên đổ vỡ, lại đúng là lúc thằng Hoàng nhận ra tình cảm của mình. Đó là khoảng thời gian đen tối nhất mà tôi thấy của nó. Tất cả chỉ vì...nó không thể chấp nhận mình là gay! Dĩ nhiên hồi đó khái niệm “gay” chưa phổ biến lắm với chúng tôi. Nhưng thứ tình cảm giữa hai thằng con trai khiến thằng Hoàng sợ hãi, tủi hổ và không dám nói cho ai, thậm chí là không dám đối mặt. Nó chặn facebook của tất cả bạn bè trong lớp, trừ tôi và mấy đứa bạn thân ra, tất nhiên không loại trừ thằng Trung Kiên. Mãi sau này khi nó nói và giải thích mãi tôi mới hiểu, tôi ngạc nhiên cực. Thật đấy! Vì nó nghiêm trọng hơn tôi nghĩ. Tôi khuyên nó bỏ block bạn bè đi. Thằng Trung Kiên thì liên quan quái gì đến mấy đứa trong lớp? Đến tận bây giờ, thằng Hoàng vẫn chưa bỏ block thằng Kiên.

Thằng Hoàng là một đứa suy nghĩ rất có chiều sâu. Tôi nghĩ nó già dặn hơn tôi, nghĩ nhiều hơn tôi. Một thời gian nó không dám nói chuyện một câu nào với thằng Trung Kiên ở lớp, nhìn cũng không dám. Rồi tự liên tưởng ra việc “có phải nó biết tao thích nó rồi không?” Tôi xoa đầu nó, kêu: “Đúng rồi đấy!” Kết quả là bị nó đập lại một cú đau điếng.

-Điên à, nó không ngờ tới đâu.

-Nhưng mà...nhưng mà tao thấy hình như nó nhìn tao bằng ánh mắt kỳ lạ lắm

Lại ánh mắt, fuck you Hoàng, mày có phép đọc tâm qua mắt à?

-Tao cũng nhìn mày bằng ánh mắt kỳ lạ này! – nói xong tôi nheo mắt xoa cằm nhìn nó

Cuối cùng lại bị ăn đập.

Khi tôi ngồi cạnh thằng , tôi mới biết hóa ra bố nó làm nghề có liên quan đến “tâm lý và giới tính”. Tôi không biết gọi tên nghề này lắm, thông cảm ha! Có lần, tôi không kìm nén được hỏi :

-Có một thằng con trai, cấp 1 thích con gái, nhưng cấp 2 lại thích một thằng con trai và không hề có cảm giác với con gái. Mày nghĩ sao?

Dĩ nhiên tôi không thể nói thẳng tên của thằng Hoàng với rồi.

Thằng từ tốn đáp:

-À, thi thoảng tao cũng có trao đổi với bố tao về vấn đề này. Cấp 1 thực ra chỉ là bản năng thôi. Càng lớn, nhất là ở tuổi dậy thì, giới tính mới bắt đầu thực sự được xác định. Tao nghĩ nó là gay rồi.

Gay rồi? Vậy là không phải là “lưỡng tính” như thằng Hoàng hay tự nhận?

Thằng Hoàng hay lấy lý do “cấp 1 thích con gái” của nó để bào biện cho việc thích thằng Trung Kiên. Bây giờ thì hay rồi, con trai của nhà nghiên cứu lĩnh vực này trực tiếp nói với tôi, chẳng có lẽ có thể sai?

Tôi nói chuyện này với thằng Hoàng, nó chỉ ngạc nhiên rồi không nói gì.

Chuyện của thằng Hoàng lúc đầu chỉ có mình tôi biết, sau đó thì thêm con My. Thằng Hoàng luôn sợ con My lỡ miệng điều gì nên chủ yếu vẫn tâm sự với tôi là chính.

Hôm nay tận tai nghe nó thừa nhận, chẳng phải việc của mình, nhưng tôi thấy nhẹ nhõm phần nào. Tôi chỉ thằng Trung Kiên đang đứng đá cầu ở sân trường, nói:

-Tao thấy chói mắt quá!

Thằng Hoàng nói: “Câm mồm! Lên cấp 3 tao sẽ tìm được thằng đẹp trai hơn nó!”

Có nhầm lẫn gì không? Tôi đâu có bảo thằng Kiên xấu đâu :v

Tôi ghé tai thằng Hoàng, nói thầm: “Tao thích Trung Kiên!”

Hế hế, đùa thôi, tôi muốn nó ghen là chính. Thằng Kiên đâu phải đối tượng của tôi?

-Mày nói lại tao nghe được không? – Hoàng hỏi

-Tao thích Trung Kiên – tôi cười thầm trong lòng

-Ra đề, hét to với nó ý. – nó chỉ thằng kia rồi nói

-Không ghen à? Không ghen à?

Sau đó, tôi bị ăn đập. Con trai mà đánh con gái, thật chẳng ga lăng chút nào ==

-Thế mày hét lên là “tao thích Vũ” xem nào? – nó cười nham hiểm nhìn tôi

-Sao tao phải hét thế?

-Hay là “tao thích Nhật Minh” cũng được đấy!

Trêu tôi à, được rồi, tôi hét!

-HOÀNG LÀ KỸ

Tiếng hét của tôi rất to. Tôi không biết có ai nghe thấy không, vì tôi đang đứng ở tòa nhà hai tầng, xung quanh không có ai. Hết xong, tôi nghe thấy thằng Hoàng cười sằng sặc. Cười cái gì? Bộ nó không nghe thấy tôi nói gì à?

Ba giây sau, nó im bặt, chữi “Đệt” một tiếng. Há há, phản ứng chậm là một đặc điểm thú vị của thằng Hoàng mà chúng tôi phát hiện ra.

-Con điên, xuống căng tin đi!

-Rồi rồi, kỹ rước chủ đi nào!

Sau đó, tôi bị nó khoác vai thô bạo lôi đi, kèm theo cái đập đầu điên vào đầu!

15. Chương Ngày Thứ Mười Hai: Thằng Vô Duyên Của Thần Cupid!

Crush và crush of crush chia tay.

Đúng là ngoạn mục, thực ra tôi thấy không vui chút nào!

Minh và Như chia tay, lại ngay trước sinh nhật Minh vốn vẹn đúng 4 ngày. Trước ngày sinh nhật Minh một tuần, tôi nói chuyện với Như trên facebook về vấn đề “tặng quà gì cho thằng Minh?” Khi nhớ ra sinh nhật nó, tôi đang chuẩn bị quà cho Hà Ngân và con Phương – hai đứa bạn thân “theo kiểu khác” của tôi, vì hai đứa nó cùng sinh nhật trong tháng 1. Vậy là trong khi kinh phí vừa cạn kiệt, tôi vẫn nghĩ ngợi ngày đêm về quà cho Minh. Ban đầu tôi nghĩ nó cũng thích One Piece giống tôi, vì tôi thấy nó chơi game Đảo Hải Tặc. Trên timeline của nó còn ghi, nhưng vẫn lo vì sợ không đúng, Tôi nhờ Như hỏi nó, còn cẩn thận bảo đừng nêu danh tính của tôi. Kết quả đúng như trong dự liệu của tôi, ...

Nó không thích thật @.@ LOL

Thế là kế hoạch mua tặng figure One Piece của tôi tan thành mây khói. Như nói rằng cái hộp bút của thằng Minh cũ lắm rồi, chính xác thì đó là nó mượn của em trai. Hay là tôi tặng hộp bút cho nó? Ấy ấy, đó là kế hoạch của Như, tôi không thể cũng mua hộp bút tặng nó. Vậy là lại nghĩ, nghĩ, nghĩ,...

Cho đến một buổi tối, tôi lên facebook, có inbox của Như

Byunn Như (Như): Phù, tớ vừa mua xong quà cho thằng Minh.. Mặc dù không phải hộp bút vì kinh phí hạn hẹp, cơ mà thỏa mãn lắm!

Ngọc Thanh Trần (tôi): @.@ tớ biết mua gì đây?

Byunn Như (Như): Nó hay thiếu đồ dùng học tập lắm. Bút này, thước, tẩy, compa,... thiếu loạn cả lên. Hay cậu mua cho nó mấy thứ đầy với quyển vở. Vừa để mua vừa ý nghĩa!

Ôi trời, thiếu gần đầy thứ, Minh ơi, rốt cục hộp bút của mày đựng cái thứ gì vậy? Mà đúng là...ý tưởng hay

Ngọc Thanh Trần (tôi): Cậu phải nói sớm chứ? Ôi trời ơi, ý tưởng hay đây rồi... Hại nào quá

Vậy là Như khai sáng não giúp tôi, khiến tinh thần tôi tốt hơn hẳn. Mai phải kéo con My ra nhà sách chọn lựa mới được.

Thật không ngờ một tối, Như nói hai đứa đã chia tay khiến tôi choáng váng. Tôi thề, lúc đó tôi không vui chút nào. Mặc dù chúng tôi đứng ở vị trí “chung người yêu”, nhưng tôi không bao giờ coi Như là tình địch.. Chúng tôi chat với nhau một thời gian dài, đã vậy ở trường cũng đã từng nói chuyện vài câu, như vậy cũng như rất thân mà. Đối với một đứa hay để ngoài mắt những mối quan hệ ngoài lớp như tôi, như vậy là rất thân.

Byunn Như: Bọn t chia tay rồi. Nó nói xong rồi còn cười được. Hờ, vui vờ lờ.

Ngọc Thanh Trần: Đột ngột thế @.@

Mặc dù trước mặt là màn hình máy tính, nhưng tôi có thể nhìn ra sự kìm nén cảm xúc của Như khi nói về việc chia tay. Cậu ấy nói hai đứa cãi nhau, cộng với mối quan hệ đã có “rạn nứt” từ mấy ngày nay, Minh chủ động nói chia tay. Như shock, buồn vô cùng. Cậu ấy nói rằng suýt nữa mình đã khóc trước mặt Minh, nhưng Minh nói xong vẫn có thể quay sang cười đùa với bạn. Tôi bối rối, không biết nói gì để an ủi. Thực sự thì trước kia, tôi luôn có ấn tượng rất tốt vì Minh là một người hiền lành, chung thủy :v Nhưng qua lời Như, nó trở thành một người hay nổi nóng với cậu ấy, hay ghen bóng ghen gió, mỉa mai. Tôi bỗng thấy rối rắm. Con mẹ nó, làm sao đây?

Cả buổi tối, tôi ngồi chat để Như giải tỏa nỗi lòng. Tôi chợt nhớ ra một vấn đề.

Ngọc Thanh Trần: Vậy quà sinh nhật thì sao?

Byunn Như: Tớ vẫn sẽ tặng nó, nhưng không phải danh tính là tớ. Vì chắc chắn nó sẽ không nhận.

Tôi thầm than hai chữ trùng hợp. Hai tuần trước, và em gái lớp 8 chia tay ngay trước khi nó định tặng quà Noel cho con bé. Hai tuần sau, Như và Minh chia tay ngay trước khi Như tặng quà sinh nhật cho Minh. Đúng thật là, đang yên đang lành sao lại thế...? Tôi thương hai người này ghê, nhìn tâm trạng đứa nào khi bị “đá” cũng thê thảm thế này, bảo tôi sao vui nổi? Nhưng ngồi cạnh tôi, tôi còn có thể trò chuyện an ủi. Với lại tôi còn hiểu một chút về em gái lớp 8 kia. Còn Như và Minh học khác lớp, Minh tôi còn chưa nói chuyện bao giờ, chẳng hiểu gì về nhau. Tôi không thể đánh giá một con người theo hướng đơn phương. An ủi trên facebook chỉ là một phần, nói chuyện với nhau vẫn chân thực hơn.

Byunn Như: Tớ biết mà, tớ hối hận rồi khi nhận lời tỏ tình của nó lắm rồi. Ma Kết & Sư Tử vĩnh viễn không bao giờ hợp nhau!

Cung hoàng đạo tôi cũng chỉ quan tâm một chút về Bảo Bình của tôi, Xử Nữ của con My với thằng Vũ, và Cự Giải của thằng Hoàng và thằng Minh. Còn đâu chẳng biết gì nữa. Thậm chí sự tương khắc, hợp hay ghét tôi cũng chẳng nhớ như con My! Vì vậy tôi rất ngạc nhiên, liền lên google tìm thử.

Đọc xong, tôi ngẩn ngơ cả người. Không phải chứ?

“Điểm số: 30/100 – Làm bạn bè vẫn tốt hơn Sức ảnh hưởng đối với mối quan hệ: Ma Kết 60% – Sư Tử 40% Ma Kết quản lý hành động của bản thân rất cẩn thận, bởi vì việc kiểm soát này giúp họ cảm thấy thoải mái và lạc quan hơn trong công việc cũng như tình cảm. Chỉ cần mọi thứ vượt qua khỏi tầm kiểm soát của họ, thì Ma Kết lập tức sẽ trở nên “vật vờ” và khó chịu. Trong khi đó, bản thân Sư Tử khẳng định mình “sang

trọng và quý phái” nhất khi họ được trải nghiệm với mọi thứ trong cuộc sống và cảm thấy tâm trạng mình vui vẻ, tự do, yêu đời. Khái niệm “sống thoải mái” của hai chòm sao này hoàn toàn trái ngược nhau, vì thế nếu họ chỉ là bạn bè thì mối quan hệ sẽ cực kỳ bình thường, nhưng khi đã trở thành người yêu thì cặp đôi này nhất thiết phải thay đổi bản thân và chịu khó thì mới có tương lai. Tuy nhiên, lời khuyên chân thành nhất dành cho đôi bên là trước khi đưa ra quyết định đến với nhau, Sư Tử và Ma Kết nên thật sự nghiêm túc nhìn nhận sự khác biệt hoàn toàn trong tính cách của hai người để sau này, cặp đôi không phải nói lời hối tiếc.”

Ngọc Thanh Trần: Đứng buồn! Mà phải rồi, còn người yêu cũ của thằng Minh cung gì?

Tôi hỏi vậy là vì khi tôi đọc, có hai cung hợp nhau đến mức 100%, cặp đôi trời sinh, tự nhiên nhớ ra gần đây Minh và Như cãi nhau cũng là vì bạn gái cũ cứ lăm le “cướp” lại người yêu của Như.

Byunn Như: À, Kim Ngưu đấy!

Phụt! Thật ư? Sao lại thế? Trùng hợp đến mức này ư? Tôi nuốt ngụm nước một cách khó khăn.

“Ma Kết – Kim Ngưu Điểm số: 100/100 – Trời sinh một cặp Sức ảnh hưởng đối với mối quan hệ: Ma Kết 58% – Kim Ngưu 42% Kim Ngưu và Ma Kết – cặp đôi này đại diện cho nguyên tố Đất – những người rất chung thủy, cần cù, ôn hòa và tử tốn. Đặc biệt là cả hai đều làm việc và sống theo khuôn khổ và những nguyên tắc nhất định. Đó chính là lý do họ dễ dàng gần gũi với nhau và tìm được những điểm chung từ tính cách này. Kim Ngưu cực kỳ ngưỡng mộ khả năng “đổi mặt” và vượt qua thử thách của Ma Kết, họ càng yêu thích bản tính kiên nhẫn, chịu khó của đối phương vì đối với Kim Ngưu, một người không “đầu hàng” với khó khăn như Ma Kết là rất hiếm thấy. Cặp đôi này luôn đủ sự bình tĩnh và sáng suốt để giải quyết tất cả các “rào cản” hay “mối đe dọa” làm ảnh hưởng đến tình cảm hay ngay cả công việc của họ. Họ có mục tiêu rõ ràng cho mối quan hệ trong tương lai và rất đồng lòng cùng nhau thực hiện điều đã đặt ra đó. Kim Ngưu và Ma Kết có sự tác động lẫn nhau rất tốt, và về mặt tài chính thì cặp đôi này chi tiêu hợp lý và dễ làm giàu cùng với nhau”

Kiểu này thì...có lẽ tôi không biết cách an ủi rồi! Liệu Như có buồn hơn khi đọc cái này không? Tôi hỏi hân rồi. Tôi gửi icon tỏ ý xin lỗi.

Byunn Như: Không sao, tớ quen rồi!

!!!!

Có vẻ như tháng này không phải thời gian dành cho thần Cupid. Chứng kiến hai cặp chia tay, tôi lại thấy bản thân mình thật sáng suốt. Đôi khi đơn phương cũng rất tốt. Tạm thời gạt chuyện trên sang một bên.

Hôm trước, buổi họp phụ huynh của học kỳ I diễn ra. Và một vấn đề quan trọng đó chính là: vấn đề yêu đương trong lớp tôi được giáo viên nhắc công khai trước mặt toàn thể phụ huynh. Mà nhân vật chính của vụ này, chắc chắn chỉ có cặp đôi duy nhất bây giờ của lớp: Hoàng Minh – My A mà thôi. Khi bố tôi tra hỏi, tôi chỉ biết nói tên hai đứa. Thôi kệ, chắc không sao đâu, dù gì thì hai đứa nó bố tôi cũng không biết mặt như thằng Hoàng hay con My. Bố tôi chỉ nói đại khái lớp 9 rồi, lại sắp thi nghề, không được để những vấn đề như thế làm ảnh hưởng đến học tập, blah blah blah. Tôi gật đầu lắng nghe.

Đến lớp, tôi, thằng Hoàng và con My nói chuyện. Lúc đó là buổi chiều. Chúng tôi đứng dưới gốc cây chờ đến giờ vào học phụ đạo. My A và Hoàng Minh ngồi với nhau ở một ghế đá, mặt mày nghiêm trọng nói chuyện, chắc không muốn để chúng tôi biết.

-Kiểu này chắc chia tay rồi!

Con My nói. Nghe thì thần nhiên, nhưng con My chính là người thất bại trong chuyện này nhiều nhất. Nó được nhiều đứa thích, nhưng chưa thành đôi với ai quá 2 tháng. Trung Kiên là mối tình dài nhất của nó, kéo dài gần một năm.

Tôi và thằng Hoàng “ờ” một tiếng. Tôi đơn phương, thằng Hoàng ngoài chuyện tình nam-nam hay canh cánh trong lòng ra thì rất hồ hững với chuyện yêu của đứa khác, đều đã xác định cái kết “chia tay là hết” của mỗi cặp khi bọn nó vừa tỏ tình thành công. Dường như đã trở thành thói quen của tôi và nó khi chúng tôi phải chứng kiến con My một thời gian khá dài.

-Mặc dù có chút tò mò, nhưng mà méo phải chuyện của mình nên... - tôi nói

-...tốt nhất không tham gia! – thằng Hoàng tiếp lời

Nghe nói sáng nay My A bị cô giáo gọi ra một góc nói chuyện. =.=

16. Chương Ngày Thứ Mười Ba: Thi Nghề!

Kể từ lúc thi học kỳ xong đến giờ cũng đã một tháng. Chúng tôi vẫn chưa thể hoàn toàn hưởng thụ thời gian thoải mái vì vẫn còn một kỳ thi quan trọng nữa. Đó là thi nghề =.= Mới vài năm trước tôi còn được nghỉ vì các anh chị lớp trên thi nghề, ai ngờ vào một cái đã đến lúc bọn tôi phải bước chân vào cuộc thi. Thực ra thi nghề vốn không căng thẳng và phải học nhiều như thi học kỳ, nhưng nó liên quan đến điểm thi vào 10. Do vậy từ không căng thẳng cũng biến thành quan trọng. Tất cả học sinh cùng thi, mục tiêu là kiếm được một điểm rưỡi vào tổng điểm vào 10 nếu được loại Giỏi. Thi nghề không khó, nhưng nếu không đạt Giỏi thì sẽ thua thiệt hơn rất nhiều, rất nhiều học sinh khác. Nguy cơ trượt nguyện vọng cũng cao hơn. Tôi ngán ngẩm nhìn xấp đề cương Tin trong tay, chẳng biết nên khóc hay nên cười. Còn nhớ hai năm trước, khi tôi mới lớp 7, các anh chị lớp 9 khóa đấy thi nghề với nội dung lắp mạch điện, các tỉnh khác còn thi chiết cành, ghép mắt cây. Tôi tự thấy may mắn khi nội dung thi là đánh máy và lý thuyết Tin học. So với hai nội dung trên thì quả thực đúng với sở trường của tôi hơn.

Trước Văn sau Tin, chúng tôi lại ngày ngày đến lớp với xấp câu hỏi ôn tập trong cặp. Dù sao cũng không nhiều như Văn, xấp giấy cũng chẳng nặng bằng vở Văn, do đó tôi thấy rất thoải mái, không căng thẳng cho lắm. Ngoài 16 câu lý thuyết, còn phần thực hành. Học thuộc là chuyện đương nhiên, nhưng thực hành có thành thạo hay không còn phải tùy thuộc vào khả năng của từng đứa. Tám khối 9 của trường A chúng tôi cùng lao đầu vào học Tin. So với các lớp thường như lớp G của Minh và Như, lớp chọn như A và C thì lớp B của chúng tôi quả thực có chút...lười biếng hơn. Tốc độ ôn tập cũng chậm hơn hẳn. Khi kỳ nghỉ Tết Dương Lịch bắt đầu, Thu Phương – một đứa bạn của tôi học lớp 9C nói: “Lớp tao kiểm tra hết 16 câu rồi!”

Tôi tròn tròn mắt, ngạc nhiên hỏi lại: “Giề cơ?”

Thu Phương: “Thật đấy! Không tin à?”

Tôi: “Lớp tao còn chưa học hết câu 10 =.=”

Vậy là trong kỳ nghỉ 3 ngày, lớp người ta được chơi bởi nghỉ ngơi, lớp tôi phải học theo lệnh của giáo viên chủ nhiệm đại nhân.

Ba tuần sau

Các lớp 9 đều tận dụng hết mức có thể các tiết học phụ như : Sử, Địa, GD&CD, Sinh,... để lên phòng thực hành Tin luyện tập. Phòng Tin lúc nào cũng trong tình trạng quá tải. Lớp chúng tôi cũng không ngoại lệ. Cứ hai lớp ghép vào một ca. Thật tình cờ, hôm nay lớp B của tôi và lớp G của Minh và Như cùng phòng.. Lớp tôi đến sau, khi đến thì lớp G đã ngồi đó thực hành từ bao giờ rồi. Tôi còn chưa kịp tìm kiếm người cần tìm thì con My đã kéo kéo áo tôi, nhỏ giọng nói: “Oppa, người ấy kia, ngồi ngay đầu dãy ý”

Người ấy? Đương nhiên là Minh rồi.

Tôi vừa cất balo vừa ngó nghiêng vào trong. Ôi, đúng thật. Mắt con My càng ngày càng tinh nhỉ? Nén sự vui sướng trong lòng, tôi nhẹ nhàng bước vào trong. Lúc đi qua sau lưng Minh để vào bên trong dãy, tôi không liếc mắt hay có hành động nào bất khả thi. Đây là lớp học, đương nhiên tôi hiểu mình lên đây để làm gì. Vì vậy tốt nhất tập trung mà thực hành đi. Tôi tự nhủ.

Tôi và My vừa gõ được năm phút thì khoảng chục đứa lớp tôi kéo vào. Mai này, Xù này, Minh Anh, Hà Ngân,...còn cả thằng Hoàng, Hoàng Minh nữa. Có đứa nào kêu một tiếng “Oppa Tân” không to, nhưng đủ để người trong phòng nghe thấy. Tôi quay đầu lại vẫy tay con Mai. Ngoảnh mặt đi thấy Minh nhìn tôi, nhưng tôi không nhìn lại. Chắc bây giờ cậu ấy mới biết sự có mặt ở đây của tôi. Tôi thoáng xao động trong lòng.

45 phút trôi qua, lớp tôi phải quay về lớp trước. Lúc đấy mới ngó cả người vì biết lớp 9G đã “bám” phòng Tin những 4 tiết buổi sáng. Tức là lớp nó bỏ hết tất cả các tiết khác, chỉ dùng thời gian để thực hành trên phòng Tin.

Hóa ra lớp tôi vẫn chưa bằng lớp người ta ^__^

-Cậu Việt Anh, câu 4 6, ra ngoài hành lang học!

-Mai, con học thể này chưa được, ra ngoài!

-My B, câu 8 14, lát cô kiểm tra!

-Cậu Vũ, cho cậu 10 phút ôn lại!

-...

Cô giáo chúng tôi “hi sinh” cả 2 tiết Toán để kiểm tra Tin của chúng tôi. Kết quả là quá 15 đứa chưa thuộc nội dung bị kiểm tra. Tôi không sợ bị kiểm tra lắm, mặc dù quả thực có vài đoạn chưa thuộc kỹ. Lớp trưởng đại nhân ngồi cạnh tôi lại lo lắng đến mức quên cả xấp đề ôn ở nhà, đành mượn của tôi học. Tôi chán nản, ngồi nghe mấy đứa bị gọi kiểm tra cũng chán, đành nằm bò ra bàn.

Ngủ!

Tôi thiu thiu ngủ cũng không bị giật mình vì chẳng ai gọi tôi. Có lẽ tôi không bị kiểm tra.

-Oppa ngủ ngon chưa kìa? Giờ này vẫn ngủ được!

Hình như loáng thoáng nghe thấy tiếng đứa nào nói. Tôi tỉnh ngủ, nhắc đầu ngó nghiêng. Sau đó, nghe thấy cô giáo chúng tôi nhắc nhở phải học hành cẩn thận, sắp thi rồi mà còn tình trạng như thế này không ổn.

Thằng ghé tai tôi nói: “Mắng thì nhiều, mà điểm lớp mình vẫn bá cmn cháy! Nhớ?”

Tôi gật đầu.

Bốn hôm sau, chúng tôi thi nghề.

17. Chương Ngày Thứ Mười Bốn(1): Sinh Nhật

Tôi đang ở nhà sách, cùng với con My. Lý do ở đây của tôi chính là: Mua quà sinh nhật cho Nhật Minh. Sau khi được Như “khai sáng” đầu óc, tôi quyết định vào hiệu sách và lượm đồ dùng tặng cậu ấy. May mắn làm sao, tôi kéo được con My đi cùng cho đỡ “lẻ loi”. Trong cuộc đời học sinh của tôi, chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi làm việc này: đi mua quà tặng người mình thích. Năm lớp 7, tôi và thằng Vũ ngồi cạnh nhau. Dĩ nhiên lúc đó tôi đã thích nó rồi, có điều chẳng ai biết điều đó. Sinh nhật nó, Vũ mặt dày chìa tay ra xin quà của nó. Tôi bật cười.

-Mua cho tao cái này đi! Khăn ống ý! – nó chỉ chỉ vào màn hình điện thoại rồi nói với tôi. Thằng Vũ là một người thích ăn diện, vẻ ngoài đối với nó rất quan trọng. =.=

Tôi đồng ý. Tôi đủ tiền, nhưng chẳng thể tự đi lại để mua quà cho nó. Điều này làm tôi hết sức phiền não. Nhưng không đi thì không thể mua được, mà sinh nhật nó thì sắp đến gần. Vậy là “lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa”, tôi đưa tiền cho nó:

-Xin lỗi, tao không mua được. Mà tự mua đi!

Đưa tiền để mua quà sinh nhật thì quả có hơi... Tôi không thích điều này, nhưng chẳng biết làm cách nào. Tôi sợ nó nghĩ không hay về tôi. Tôi không biết nó nghĩ gì, nhưng Vũ vẫn nhận tiền tôi đưa. Hai năm sau, tức là bây giờ, tôi vẫn chưa hỏi nó lúc đó đã mua gì.

Nói một cách công bằng, thì Nhật Minh là người đầu tiên mà tôi thích khiến tôi phải lọ mọ suy nghĩ và mua quà cho nó. Tôi đã bỏ hai tiết Anh phụ đạo ở lớp để đi mua quà cho nó. Là trốn học, trốn học đấy ==

Trong hiệu sách

-Oppa, anh xem cái này này! Dễ thương không?

My vừa cầm bức tượng nhỏ hươu hươu trước mặt tôi. Tôi quay lại nhìn. Đó là hình của một bé trai và một bé gái. Hai đứa bé cầm hai nửa trái tim ghép lại, dưới chân cô bé còn có một con mèo nằm ngủ. Màu sắc tươi mới, quả thực rất dễ thương. Trên mặt hai đứa bé, nụ cười ngây ngô của trẻ thơ vẫn như hiện lên. Có điều...

-Tao không nghĩ nó thích cái này @.@ - tôi nói

Chắc, không biết con My chọn quà cho ai nữa.

Tôi đi vào dãy bán đồ văn phòng phẩm. Wow, cảm giác thật tuyệt! Tôi có một niềm yêu thích không hề nhỏ với sách, vì vậy mỗi lần được đi nhà sách đối với tôi là một niềm vui cực kỳ lớn. Tôi lướt mắt qua từng hàng sản phẩm. Tuyệt! Cái gì cũng có. Bút bi, bút chì, tẩy, thước, màu sáp, màu chì, kéo, gọt bút chì, giấy note, bút xóa, ... blah blah blah nhiều không kể hết. Mỗi sản phẩm tôi đều xem quá giá tiền, màu sắc. Rất nhanh, tôi tìm ưng được thứ gì cũng ném hết cho con My cầm.

-Oppa, sao cái gì cũng màu xanh thế? Ngộ màu rồi hả?

-Cặp nó highlight mà, cho màu xanh mới đẹp!

Nói đến màu xanh, tôi nghĩ ngay đến thằng Minh. Vì balo của nó có màu xanh ngọc cực kỳ nổi bật. Giữa đám học sinh lố nhố ở cổng trường lúc tan học, tôi chỉ cần lướt mắt qua cũng có thể thấy cái màu xanh đó nổi bật ở trong đám. Hay nhìn từ đằng sau cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Khi đã mua được kha khá, tôi bảo con My đi chọn túi quà cho tôi. Nó “ngoan ngoan” vâng một tiếng oppa rồi đi luôn. Tôi một mình đi khắp cái nhà sách xem sách. Đối với tôi, dù không đủ tiền, nhưng chỉ cần được nhìn ngắm những cuốn sách mình yêu thích cũng đủ khiến tôi vui cả một ngày. Xem chán chê, tôi đi tìm con My. Nó đang lúi húi quỳ gối ở một góc bị che khuất. Nơi đây treo đủ các mẫu túi giấy đủ kiểu. Thấy tôi đến, nó cười nhả răng đưa tôi một cái túi, rồi lại một cái túi khác,...

-Oppa, anh xem thích cái nào?

Màu sắc thì tôi không có ý kiến. Nhưng cả ba chiếc này đều có nơ đính. Tặng quà cho con trai mà có nơ thì hơi gái tính thì phải, với lại tôi cũng không thích gấn nơ cho lắm. Tôi lựa lựa một cái túi khác. Chiếc túi có màu xanh da trời nhạt (lại màu xanh ==), chấm bi trắng, trên mặt trước hình như có in chữ. Nếu như tôi chịu đọc trước nó ghi cái gì trên đó có lẽ sẽ đổi cái khác. Rất tiếc là tôi lại không đọc.

Lúc thanh toán, tôi giật mình khi thấy số tiền đã vượt quá mức dự liệu. Tôi suy nghĩ một lúc, đành lúi hết vốn liếng có ra trả. Tôi cắn môi, tiếc tiền! Nói không tiếc thì là nói dối, nhưng mà...tôi quyết định dùng hết số tiền đã có để “đầu tư” lần này. Tôi thực sự đã dùng hết thời gian, tiền bạc và cả tình cảm đặt trong món quà mà mình sẽ tặng cho người chưa chắc đã nhận quà của mình.

Tôi hân hoan ôm cái túi cho vào balo. Tối nay có buổi học thêm. Nếu được tôi sẽ tặng Minh lúc tan học, vì như vậy sẽ có ít người chứng kiến. My tạm biệt tôi rồi vội vã đi bộ về, nếu không sẽ trễ giờ học thêm.

-Ê, cảm ơn nhé!

Tôi gọi to nói với My. Nó quay lại mỉm cười, đáp: “Oppa đừng khách sáo!”

Có lẽ mọi người chưa biết. Minh chưa bao giờ nhận quà sinh nhật mà Như tặng. Hai đứa cùng lớp, quen nhau lâu như vậy, hơn nữa còn coi nhau là người yêu, vậy mà Minh không nhận của Như, vì...ngại. Vậy tôi thì sao? Một đứa vừa mới quen chưa đầy ba tháng, lại còn khác lớp, là tôi chủ động làm quen. Liệu nó có nhận không? Tôi có chút lo lắng.

18. Chương Ngày Thứ Mười Bốn(2): Sinh Nhật

Tôi về nhà lúc 17h00. Trong khi chỉ còn một tiếng nữa là tôi vào học. Tôi ăn vội bát cơm, rửa mặt mũi chân tay. Sau đó, tôi nhẹ nhàng khóa cửa phòng, lôi túi đồ vừa mua ra. Tôi cẩn thận vuốt ve từng thứ, bóc từng mảnh giấy ghi giá trên đó. Tặng quà mà không bóc giá thì thật không ổn chút nào! Tôi xem lại hóa đơn mà lúc này cô bán hàng nhét vào túi. Than thở lần hai trong lòng, chắc, thực sự rất tiếc tiền. Nhưng mà thôi, hành sự tại nhân. Chính tôi đã quyết tâm như vậy còn kêu ca cái gì.

Đến nhà cô, vẫn may còn 10 phút mới đến giờ học. Phòng học ở trên tầng ba, còn cô vẫn dưới tầng một. Tôi rón rén đi lên, lúc đó đã có kha khá đứa đến rồi. Thăng Việt Anh không biết đang làm gì, định mở cửa phòng. Thấy tôi đứng lù lù ở ngoài, nó kêu “á” lên một tiếng như gặp ma. Tôi bước vào, tròng mắt nhìn nó:

-Kêu cái vẹo gì?

Sau đó ánh mắt như thường lệ tìm một người quen thuộc. Minh đã đến, nhìn tôi một cái rồi quay sang nói chuyện với thằng Tùng lớp tôi ngồi bên cạnh. Tôi rất thích đầu giờ những buổi học thêm, tán gẫu rất vui. Có lẽ là nhờ thằng Việt Anh. Nó luôn làm đủ trò, kể mọi chuyện rất hài hước. Có lẽ đây là một trong những ưu điểm rất nổi bật của nó. Mỗi lần nó lôi chuyện của lớp tôi như: chuyện thằng Hoàng nhảy “Sexy Love” năm lớp 6, chuyện thằng Hoàng làm mất 10 triệu trong 1 phút (thực chất là đổ cốc mỳ tôm lên cả bàn phím laptop), chuyện thằng Hoàng bị troll gần 1 tháng,... ra nói, cả lũ đều cười nghiêng ngả, kể cả Minh và mấy đứa lớp C. Đừng thắc mắc vì sao toàn là chuyện về thằng Hoàng ư? Nó là đứa dễ lừa nhất, dễ trêu nhất, mà chuyện về nó thì còn hài hơn cả chuyện tiểu lâm. Trêu thằng Hoàng là thú vui tao nhã mà bọn tôi vô cùng tự hào. Tôi ngồi gác chân lên bàn (thói quen khó sửa ==), vừa cúi đầu chơi Piano Tiles trên ipad của thằng Việt Anh vừa nghe, thi thoảng ngẩng lên nhìn Minh. Tôi thấy ánh mắt mình như rực lửa, nhìn chăm chú người ta mà còn không lo người khác nhìn thấy. Quả thực đối với Minh tôi có chút táo bạo hơn, chủ động hơn. Tôi cứ nhìn chăm chăm Minh như thế, không sợ nó quay ra nhìn mà phát hiện. Cho đến khi Minh quay lại, ánh mắt lướt qua tôi, tôi mới chậm rãi cúi đầu chơi tiếp.

Chết cha! Thua rồi!

Thằng Việt Anh nhìn tôi, ánh mắt nó nhìn tôi bao giờ cũng tràn đầy ý cười mỉa mai, miệng thốt một chữ:

-GÀ!

Tôi điên tiết đập bốp vào đầu nó. Chết mày đê!

Trong lúc học, suy nghĩ của tôi bị chi phối. Tôi vừa nghe giảng vừa nghĩ cách buộc thằng Minh phải nhận quà của tôi. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với nó một câu ngoài việc chat trên mạng một vài lần, nên chắc chắn hôm nay muốn tặng quà thì phải bạo dạn mà giao tiếp với cậu ta. Nhưng nếu tặng bình thường thì có thể nó sẽ không nhận như Như tặng. Tôi băn khoăn suy nghĩ, ánh mắt lại vô tình liếc về phía bàn đầu dãy bên cạnh.

-Lên bảng vẽ đồ thị Parabol bài 1 *nghĩ một hơi* Thanh lên bảng cô xem.

Tôi giật mình. Qua một phút bối rối, tôi lên bảng làm bài. Chết mày chưa Thanh? Lơ là một cái là bị gọi lên bảng, thật quá nguy hiểm.

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt, tôi về chỗ lại suy nghĩ tiếp. A, cách này 100% nó phải nhận. Sao tôi không đợi mẹ nó đón rồi ra tận nơi, đưa tận tay mẹ nó, như vậy cô ấy sẽ cảm ơn mà nó cũng không tiện từ chối. Chung quy nó ngại là vì...nó sợ mẹ! Quá ổn. Có điều, nếu không nói lý do thì quả thực có thể xảy ra trường hợp hiểu nhầm. Một học sinh nữ khác lớp tặng một học sinh nam món quà, có thể chỉ cần chúc mừng. Đằng này lại còn tặng quà, bậc phụ huynh đa nghĩ chắc chắn sẽ truy hỏi nó. Lúc đó nó biết nói sao đây? Haizza.

RÀO RÀO!

Mưa rồi. Lúc đầu tưởng nghe nhầm, nhưng tiếng mưa càng lúc càng to. Trời ơi, mưa to thế này để kế hoạch của tôi đi tong à? Tôi đau khổ trong lòng. Tôi ghét mưa. Chẳng phải vì nó cản trở kế hoạch của tôi, mà mưa rất bẩn, mùa này mưa lại kèm cả khí ẩm. Mưa không to, lất phất nhưng cực kỳ ẩm ướt, y chang thời tiết đầu xuân cuối đông. Thà mưa rào như mùa hạ còn dễ chịu hơn, mưa mau đến thì cũng mau tạnh.

Thôi kệ vậy, đến đâu thì đến. Tôi quyết định bản thân sẽ “face to face” với nó, mặc kệ nó có nhận hay không. Bây giờ phải tập trung học.

Lúc tan học, chơi vẫn mưa lất phất. Tôi đi xe đạp nên hoàn toàn có thể về luôn. Có điều hôm nay sẽ không như vậy. Tôi đội cái mũ lưỡi trai sụp hẳn xuống, nhẩn nhẩn chờ đợi mấy đứa kia về hết. Minh tách nhóm, sang bên kia đường đứng dưới mái hiên một mình đợi mẹ đón.

-Sao chưa về?

Thu Phương lớp C tò mò hỏi tôi, may mắn sao lúc đó bố nó cũng đến đón.

-Có việc, về trước đi. – Tôi khoanh tay nói

Đợi mãi, may mà nó vẫn chưa về, chỉ còn 3 đứa ở lại. Một là con Lan lớp tôi, hai người còn lại một đứa học trường C, một đứa lớp khác. Tôi hít sâu, bây giờ bọn nó có thấy chắc cũng không biết được bọn tôi làm gì. Con Lan lại không phải đứa hay buôn chuyện. Chắc, không sao đâu! Tôi tự nhủ. Tôi bước chân, từng bước đi sang bên đường. Ba bước, hai bước, một bước.

Tôi đã đứng trước mặt Minh!

-Chào! – kèm theo đó là hành động giơ tay lên chào của tôi

-Chào! – Minh đáp lại y chang

-Mai sinh nhật mày phải không?

-Ừ.

-Nhận quà sinh nhật tao đi?

Tôi quan sát Minh. Quả thực là một đứa có biểu cảm rất đặc biệt. Xem này, gương mặt này, trắng trẻo như thế, lại mang khí chất hiền lành khó tả. Tôi đợi câu từ chối của nó.

-Thôi, tao không nhận đâu! Quà của con Như tao còn không nhận.

Tôi trấn tĩnh bản thân. Không sao cả, mình đã tiên liệu trước việc này rồi mà.

-Nhận đi, năm cuối rồi. Mày nhận đi. Dù sao tao cũng đã mua rồi.

Tôi khoanh tay, mũ lưỡi trai che mưa, đồng thời cũng che nửa gương mặt. Giọng tôi trầm thấp (cái này là thật 100%), mang theo một chút nài nỉ bên trong cố thuyết phục nó. Nếu là người thường, chỉ sợ họ nói một câu từ chối thôi, tôi sẽ quay đi luôn và nói câu “Xin lỗi đã làm phiền”. Tôi không có thói quen năn nỉ, rề rà với đối phương. Nhưng có lẽ, lần này là ngoại lệ.

-Thôi, mà hôm nay có phải sinh nhật tao đâu!

Minh dường như không thể đứng yên, đi đi lại lại, thi thoảng lại đưa tay lên gãi đầu. Điều bộ rõ ràng là bị bối rối. Trong khi đó tôi đứng yên từ đầu đến cuối.

-Mai sinh nhật mày còn gì. Không lẽ muốn tao công khai tặng quà cho mày trước mặt toàn thể lớp G của mày? – tôi nói

-Thôi, tao không nhận đâu. Ngại lắm. Quà của con gái... mà nhờ mẹ tao hỏi thì...

-Giấu đi. – tôi nói, buồn cười thật. Lý do sợ mẹ quá thuyết phục, nhưng thật khó chấp nhận.

-Thôi – vẫn câu nói đấy – mà sinh nhật thôi mà, sao bọn mày cứ làm quá lên thế?

Giọng nó vẫn đều đều, chẳng có ý trách móc. Chỉ có điều ẩn chứa sự ngại ngùng, sốt ruột và bối rối.

-Vậy mày cũng chỉ cần nhận một món quà thôi mà, có gì to tát đâu? – tôi bỗng cao giọng

Tôi thề, tôi không có ý chèn ép nó.= Có điều dường như lời tôi nói có sự thuyết phục, nó im lặng không đáp. Thanh ơi là Thanh, thể diện của mày đã hạ đến mức MIN trước Minh này rồi.

-Tao nhận thành ý của mày, nhưng quà thì không thể nhận được! – tôi thấy nó ngại ngùng cười, nhìn tôi.

Đến lúc này, lại có cả câu nói trên của nó, tôi biết mình không thể cố gắng ép buộc nó nữa. Nó nhận thành ý của tôi, vậy cũng đủ khiến tâm trạng tôi đi lên.

-Được rồi, không nhận thì không nhận! Chúc mừng sinh nhật! – tôi nói

-Cảm ơn.

Tôi quay lưng đi thẳng. Cảm xúc thật khó nói. Vui cũng chẳng ra vui, buồn cũng không giống buồn. Tôi không biết ba đứa kia bên đường có nghe thấy bọn tôi nói gì không, nhưng tôi cũng chẳng lo điều đó cho lắm. Lần đầu nói chuyện lâu như vậy, thành quả cũng không tệ. Mà ...nãy giờ không để ý, mẹ nó đón muộn thật! Nhỡ đúng lúc vẫn đang nói chuyện mà mẹ nó đón thì....tệ hại!

Không thể phủ nhận việc nó không nhận quà có khiến tôi có chút hụt hẫng, không trọn vẹn, nhưng dù sao mình cũng đã lường trước. Lại nhớ đến cuộc nói chuyện đầu tiên 10 phút trước của bọn tôi và cả câu nói “Tao nhận thành ý của mày!” tôi lại vui vui trong lòng.

Có một điều mà chỉ có tôi và con My biết. Đó chính là việc chọn quà cho Minh tôi cũng có chủ đích cả. Lúc ở hiệu sách, con My thấy một mô hình thuyền buồm rất đẹp, giá cũng vừa túi, nói:

-Con trai hay thích cái này lắm! Hay là...

Tôi thoáng dao động, nhưng vẫn từ chối.

-Mua đồ dùng học tập nhớ nó không nhận, tao vẫn có thể dùng được coi như đỡ lỗ vốn. Mô hình kia thì tao biết xử lý thế nào ? – Tôi nói

Con My tròn mắt nhìn tôi:

-Oppa, anh còn biết chừa đường lui cho mình sao?

-...

Quả thực, tôi có lẽ quá tính toán chăng? Mà thôi, vấn đề đó cũng chẳng còn quan trọng. Dù sao tính toán như thế cũng coi như hợp tình hợp lý mà.

19. Chương Ngày Thứ Mười Lăm

Kỳ thi nghề năm nay quả thực diễn ra một cách “khó lường”.

Thi lý thuyết

Ban đầu, khi tôi biết thi nghề phải làm cả bài thi trên giấy, tôi đã tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi gào lên: “Không phải Việt thiếu thợ sao?” Cái gì mà thi lý thuyết, hỏi cách làm không bằng thực hành trực tiếp luôn à? Tôi học tin học bắt đầu từ năm thứ lớp 2, trường Tiểu học tôi học cho học sinh học Tin khá sớm, nên chúng tôi đã học hết chương trình Tin của năm lớp 6 từ cấp 1. Dĩ nhiên là sau này học cấp 2 tôi mới thấy mức độ “max thần thánh” của trường Tiểu học thân yêu. Thi thực hành đối với tôi không khó, nhưng lý thuyết thì...rất ngại học thuộc. So với môn Văn phải học ngày học đêm như lúc còn thi học kỳ thì chẳng thấm vào đâu, nhưng tôi, à không, chúng tôi vẫn bị sốc toàn tập khi nhìn xấp đề cương ôn thi nghề gồm 20 trang trước mặt. Tuy vậy, nói là ngại học thuộc, nhưng chỉ cần học kỹ hết cái tập này thì chẳng phải thi lý thuyết không còn gì trở ngại sao? Dù sao nó cũng có giới hạn rất rõ ràng, không phải lo như thi Toán Văn, bất ngờ xuất hiện 1- 2 câu lạ hoắc. Tôi biết điều này nên rất chuyên tâm ôn tập.

Ngày thi nghề đến, chúng tôi bị cho “leo cây” gần 3 tiếng. Trường A chúng tôi là điểm thi của học sinh ba trường: trường A, trường C và trường D. Đường nhiên học sinh trường C và D chỉ chiếm khoảng 25%. Giờ thông báo tập trung là 7h00, ấy vậy mà khi tôi đến, cổng trường đông đúc. Học sinh không được vào trường, phải đứng ở cổng trường đợi. Tôi thấy lớp mình đứng tụ tập ở một góc vỉa hè. Phải trải qua hơn một tiếng rưỡi đứng đợi ở cổng trường, 30 phút khai mạc cùng các nghi lễ rầm rà khác, 10h chúng tôi mới bắt đầu lên phòng thi theo danh sách. Thật ...quá bê bối! Tôi không biết mình dùng từ có đúng không, nhưng quả

thực tôi thấy thế. Thi nghề - một kỳ thi vốn dĩ không khó khăn gì, nhưng vì cái mục tiêu giành 1,5 điểm khi thi vào 10 nên trở thành quan trọng. Nhưng đến tận 10h tối hôm trước, chúng tôi còn lên facebook comment loạn lên với chủ đề chung: “Mai tập trung lúc mấy giờ”, “Thi thực hành vào lúc nào?”, “Thi trong bao lâu?”, ...

Giây phút giáo viên trông thi phát đề, tôi thực cũng có chút tò mò, nhưng không quá căng thẳng. Tôi ngồi ở bàn 5, gần cuối nên nhận đề cũng gần cuối. Tôi cẩn thận quan sát nét mặt từng đứa bàn đầu sau khi nhận đề, thấy bọn nó nhìn nhau thì thầm từ “dễ”, trong lòng bất giác buông thả. Nhưng...

Đến khi tôi tận mắt nhìn đề, trong đầu tôi Ầm một tiếng. Cái đ* gì đây? Một cái đề làm không quá 15 phút. Quá dễ! Không, thậm chí nó còn dễ hơn nhiều so với những đề thi thử tôi từng làm. Đã dễ lại còn ngắn. Tôi nghiêng rằng.

Lúc đó, tôi đã ngộ ra một điều: “Không phải lúc nào đề thi dễ cũng thấy dễ chịu.” Vì bạn sẽ thấy uổng công đối với lượng kiến thức mà bạn đã cố gắng “nhồi nhét” vào đầu. Những đề năm trước tôi làm qua, lý thuyết khá dài. Nhưng năm nay số câu liên quan đến nội dung đã học, không bằng 1/10. Vậy chúng tôi học để làm gì? Làm gì? Quả thực tôi đã có chút tức giận. Nhưng thôi, dù sao thì...dễ cũng hơn khó. Chấp nhận đi!

Thêm nữa, đề dễ như vậy nên cái chiến dịch “quay phao” của vô số bạn trẻ cũng tan thành mây khói. Dễ như vậy mà còn photo thì tôi không biết trong đầu bọn nó có cái gì :v ? Nghe đồn có nhiều đứa truyền nhau rằng: Giữa tiết thi giả bị đau bụng hoặc đi vệ sinh, sau đó xuống phòng y tế sẽ có người hỗ trợ.

Nhưng tin đồn vẫn chỉ là tin đồn thôi. Và quan trọng là trong đám bạn thân của tôi không có ai quay phao. Đối với một đứa học thuộc ở mức trung bình như tôi, học văn siêu cấp như thằng Hoàng, tuyển Sử như con Mỹ, và siêu cấp chăm chỉ như thằng , thì không cần thiết phải dùng đến chiêu bài cũ rích đó. Lý do sao? Nội dung ôn chưa đủ dài mà *cười*

Thi thực hành

Nội dung thi thường là phải đánh máy và định dạng theo một văn bản mẫu sao cho khi in ra phải giống hệt với tờ gốc. Tôi và thằng Hoàng đều thuộc top đánh máy khá nhanh, nhất là thằng Hoàng nên thời gian đánh máy quả thực chẳng tốn là mấy, chủ yếu là định dạng. Mà cái này thì phải làm nhiều. Vì vậy bên cạnh xấp đề ôn lý thuyết, còn có một xấp các văn bản mẫu để chúng tôi tự thực hành ở nhà...và cả ở trường. Để chuẩn bị cho kỳ thi nghề, hai tiết Tin một tuần đối với mỗi lớp căn bản là chẳng thể đủ. Phòng lab của trường cũng hoạt động hết công suất. Lớp này vừa ra lập tức có lớp khác vào. Lớp 9G của Minh và Như, cô giáo chủ nhiệm đã ưu ái hết mức khi cho cả buổi sáng được ngồi trên phòng tin, và chỉ cần gõ..gõ..và gõ. Ngạc nhiên không? Đối với kỳ thi nghề thì học Toán học Văn sẽ chẳng bằng học Tin.

Thời gian thi là vào hai ngày kế tiếp sau khi thi lý thuyết. Trong hai ngày, sẽ có 8 ca thi vào cả sáng và chiều, được chia theo số báo danh. Ví dụ từ 7h15 – 8h00 ngày thi đầu tiên: các thí sinh từ số A11025 đến A11080 sẽ thi. Tôi may mắn được thi vào ngày thứ hai. Qua ngày đầu tiên thi, có vẻ lớp tôi chưa mắc phải sự cố nào quá nghiêm trọng. Tức là về khả năng làm bài có lẽ chỉ dựa vào 95%, còn 5% còn lại phải dựa vào may mắn, xem có sự cố nào như đang làm mà máy treo, bị sập nguồn xảy ra chẳng hạn. Rất may là không sao.

Nhưng...

Quả thực ca thi của tôi rất xui xẻo. , , Như, Sơn, Quỳnh, Phương,... chung một ca thi buổi sáng của ngày thi thứ 2. Đề đã biết trước, quá trình làm bài diễn ra tương đối thuận lợi. Chỉ là không ai ngờ...2 phút trước khi hết giờ, khi mà giáo viên trông thi vừa dứt câu “Các con chuẩn bị in bài, kiểm tra lại bài đi”, khi mà tôi vẫn còn đang hí hửng xem lại Print Preview, thì...

PHỤT! MẮT ĐIỆN!

Wtf? Mất điện? Hơn chục cái màn hình tắt ngóm cùng một lúc. Tôi còn chưa định thần thì đã nghe thấy tiếng thét thất thanh của mấy người thi bên cạnh.

-Á, chết rồi! Mất bài rồi.

-Trời, tôi còn chưa Save

-Cái đ' gì thế này? %%%^%&&#\$@*

Có lẽ do bất ngờ nên mấy người này buột miệng. Còn mất điện khiến thí sinh mất bài thi trước khi hết giờ thì học sinh sẽ chẳng mất quyền lợi gì, hơn nữa có khi còn được “bồi thường”. Tôi quay người ra đằng sau, nhìn thằng Sơn – thằng bạn cùng lớp đạt giải Nhất cuộc thi Tin học trẻ - học sinh lớp 8 duy nhất của năm ngoài đạt giải cao – đang ngồi ngẩn ngơ hỏi:

-Ê cu, làm đến đâu rồi?

Nó ngoắc cái đầu, nhếch mép đáp: “Còn căn cái bảng, mà 9 thực hành là ngon rồi!”

Con Quỳnh ngồi bên máy bên cạnh nhảy vào nói: “Định mệnh , máy tao còn đ' có Symbol. Nhọ vcl “

Chúng tôi được giám thị nhắc nhở ngồi yên đợi điện lên. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, đợi đến lúc quá cả giờ thi của ca thi tiếp theo vẫn chưa có điện. Từ tầng 4, tôi nhìn thấy thằng Vũ, Ngọc Tùng, Xuân Tùng, Tú lớp tôi thi ca tiếp theo đã đến từ lâu, vẫn đứng chờ dưới cổng trường.

.
. .
.

Kết quả sáng ngày hôm ấy, đáng ra chúng tôi có thể về trường học tiếp tiết 3 4 5 thì chúng tôi lại bị ngồi như một lũ đầu đường xó chợ ở hành lang của trường thi, đợi giải quyết sự cố. Tôi ôm balo, đeo tai nghe, ngồi dựa vào xó tường ngủ gà ngủ gật. Phải đợi các ca thi tiếp theo thi xong, ca thi đầu tiên là chúng tôi mới được mó đến. Lúc đó đã là 11h30 buổi trưa. OMG!

Tôi và các đồng chí cùng lớp được in bài mẫu, tức là tất cả nghiêm nhiên được 10 thực hành. Do không thể khôi phục các bài thi đang làm dở. Tôi ngẩng mặt than trời: “Vây rất cục chúng tôi ôn thi để làm gì? Trong khi cái kết quả nhận được lại chẳng tốn chút công sức nào.”

Lúc tối thằng Hoàng inbox cho tôi như sau:

Hel Trần: Babey, thi cử thế nào?

Ngọc Thanh Trần: Muốn biết hả?

Hel Trần: Mất điện in bài mẫu hả? Ăn may vcl

Ngọc Thanh Trần: Thông tin nhanh nhờ?

Ăn may? Nghe từ này trong lòng tôi không dễ chịu chút nào. Vốn dĩ tôi đã tự tin vào khả năng thực hành của mình, nay lại nhận được điểm tối đa do in bài mẫu, thật đáng ghét! Tôi không muốn bạn bè mình nói: “A, bọn kia là do in bài mẫu nên được 10”

Nhưng cuối cùng, kỳ thi nghề cũng kết thúc. Chúng tôi bắt đầu lao đầu vào để chuẩn bị cho kỳ thi tiếp theo. À, còn kết quả, có lẽ phải đợi đợi đợi thôi J .

20. Chương Ngày Thứ Mười Sau: Kết Quả!

Từ sau kỳ thi nghề, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Tôi không lo lắng lắm về kết quả của mình, vì tôi biết nó sẽ không tệ hại quá mức. Nhưng lại có người lo lắng đến mức sốt ruột, suốt ngày lảm nhảm than thở về kết quả của một kỳ thi khác.

-Haizz, trời ơi, con bà nó, thi xong từ thuở nào rồi mà vẫn chưa có kết quả thi học sinh giỏi?

Thằng Hoàng nói xong, liền thở dài một cái như ông cụ già.

-Mấy ông bà chấm thi chấm xong thì đăng kết quả cmn lên, chả hiểu sao cứ lè mề chậm chạp thế nhờ?

Tôi: “...”

Hình như đúng là đã hơn một tháng kể từ ngày chúng tôi thi xong HSG.

Cô Dung – giáo viên dạy Sinh lớp tôi, rất thân thiện với học sinh, đặc biệt là rất “cưng” hai học trò yêu của mình là Minh Anh và Mai Anh lớp tôi cũng đang trạng thái:

“Yeahhh , 1 nhất, 1 ba, 1kk” - cô ơi, cô còn teen hơn cả tụi con @.@

Kèm theo một cái ảnh khá nhỏ, có lẽ cái bảng điểm quá to nên khi chụp hết thì quá nhỏ, zoom lên xem điểm khá mờ.

Tôi tò mò zoom ảnh lên, cái tên Đỗ Mai Anh của lớp tôi chễm chệ nằm trên dòng đầu tiên với giải Nhất đập thẳng vào mắt tôi. Tôi giật mình, nhìn lên tiêu đề file ảnh: “Kết quả thi HSG môn Sinh Học lớp 9 – Năm học: 2015/2016” Ôe, có kết quả rồi á? Và đúng như thế, Minh Anh lớp tôi đạt giải Ba. Chẳng trách đăng status như vậy.

Bạn có tin nhắn mới từ Hel Trần.

Hel Trần: T được giải Nhì toán này mà ỳ O.O

Ngọc Thanh Trần: Chúc mừng chúc mừng.

Hel Trần: Đợi tao xin kết quả Văn cho mà ỳ.

Ngọc Thanh Trần: biểu tượng like (y)

Tim tôi đập mạnh một nhịp. Hồi hộp? Không phải tôi đã lường trước được tình huống mình bị trượt rồi sao? Lo lắng gì chứ. Tôi thầm mĩm mai bản thân. Ngọc Thanh, mà thật chẳng thành thực chút nào.

Tôi biết mình đang tự lừa dối cảm xúc của bản thân. Dù có biết bản thân làm bài không tốt, nhưng trong lòng vẫn hi vọng (dù rất nhỏ) rằng biết đâu đấy, tên mình sẽ xuất hiện trên bảng.

Hel Trần: Này

Kèm theo một cái ảnh. Tay tôi run run lướt màn hình ipad, trống ngực đập thình thịch. Tôi zoom ảnh lên, tay lướt từng cái tên mờ mờ trước mắt (tại cái ảnh quá bé nên zoom lên bị mờ) . Hừm, giải Nhất là trường B. Biết ngay mà, bọn trường B rất “trâu bò”. Tiếp, giải Nhì không phải trường tôi.

Vẫn chưa có tên tôi trong danh sách giải Ba.

Loại rồi sao?

Số 24, Trần Ngọc Thanh, giải Khuyến Khích

Tôi nhìn kỹ lại, sợ mình nhìn nhầm. Nhưng không, tôi không nhầm. Quả thực tôi đã đạt giải Khuyến Khích. Tâm trạng của tôi lên như điều gặp gió. Lần đầu tiên tôi đạt giải trong số bao lần tôi đi thi. Hơn nữa còn là kỳ thi quan trọng như kỳ thi HSG lớp 9. Tôi nhẹ nhõm, liền xem kỹ lại cái bảng điểm. Trường tôi chỉ có duy nhất hai giải môn Văn là giải Khuyến Khích của tôi và giải Ba của bạn Thu Trang lớp 9A. Vậy thôi sao? 7 người được 2, quả thực có chút không đành lòng.

Tôi sẽ rất vui khi mình đạt được giải Khuyến Khích một cách trọn vẹn nếu như mình không thua bạn Trang lớp A. Thật đấy! Tôi biết lòng kiêu hãnh của lớp B chúng tôi – một lớp luôn đứng trên tất cả các lớp khác bởi kết quả thi luôn áp đảo, bên trong tôi đang bị hành hạ. Tóm lại, tôi có chút “cay cú” với lớp A khi giải Văn thua *cười* Nhưng thôi không sao, có giải là tốt rồi. Ít ra còn có chút phần thưởng cuối năm... @.@

Thằng Hoàng khi biết lý do “muốn phần thưởng” của tôi liền đập tôi một phát, kêu lên : “Con điên, mà bị ngu à? Thi HSG muốn phần thưởng. Dhs @.@” Hehe.

Thực ra kết quả mà tôi biết vào buổi tối hôm ấy là do cô Dung “đặc biệt” share cho, chứ chưa được phép lưu truyền. Sáng ngày hôm sau ở trường mới được công khai. Kết quả lớp tôi khá thành công:

.Toán: 2 Nhì 3 Ba 2 KK (7/7 đứa đi thi đều có giải, trong đó có thằng Hoàng, Hoàng Minh và Hồng Ngân)

.Lý: 2 giải Ba của thằng Công Hiếu, Nghĩa

.Anh: out hết do không chơi nổi với sự trâu bò của trường B

.Văn: 1 giải Khuyến Khích của tôi

.Sử: 1 giải Ba

.Địa, GDGD: out hết

.Hóa: 1 giải Ba của thằng Bóp

.Tin: 1 giải Nhất của thằng Sơn

.Sinh: 1 Nhất 1 Ba của Mai Anh và Mai Anh

@.@ Cũng không đến nỗi phải không?

21. Chương Ngày Thứ Mười Bảy: Lạnh! Lạnh! Lạnh!

Thời tiết năm nay thực sự rất thất thường.

So với các năm trước, mùa đông năm nay áp áp hơn rất nhiều. Hiện tại là cuối tháng 1, nhưng những đợt gió mùa đông bắc kéo về chưa thực sự thấm thía gì so với cái lạnh của mùa đông năm ngoái. Tôi chỉ cần mặc một chiếc áo sơ mi và khoác áo đồng phục ra ngoài là đã đủ ấm. Nói trắng ra thì, thời tiết kiểu này rất tốt! Không nóng như mùa hè, không ẩm như mùa xuân, cũng chẳng mang cái lạnh buốt đến mức rứt cổ vì lạnh của mùa đông. Tóm lại đây là cái mùa gì ? @.@ Xin thưa là đã qua ngày Đông chí gần một tháng rồi, ấy vậy mà tôi vẫn chẳng thấy lạnh chút nào.

Nhưng đúng là ông trời rất hay trêu ngươi loài người. Không biết từ đâu bay ra một đợt gió mùa Đông Bắc cực mạnh, khiến cả miền Bắc và Bắc Trung Bộ chỉ trong nửa ngày giảm hơn 10 độ trong ngày. Cái lạnh đột ngột ập đến khiến người dân sững sờ, ngạc nhiên. Chiều hôm ấy là thứ bảy. Khi tôi về đến nhà thì phát hiện đôi tay mình đã lạnh cóng đến mất cảm giác. Không thể tin nổi! Đạp xe ngoài đường, đôi tay trần của tôi bị gió lạnh thổi vào, đến khi bóp phanh mới phát hiện cử động ngón tay thật quá mức gượng gạo.

Mấy ngày tiếp theo mới thực sự là kinh hoàng của kinh hoàng! Quả thực tôi đã nghĩ mùa đông năm nay sẽ trôi qua trong sự ấm áp và se se lạnh, rất lý tưởng. Nhưng bất ngờ làm sao. Nhiệt độ của thủ đô – nơi tôi sống và các cả miền Bắc cùng hạ thấp liên tục, thấp hơn cả so với năm trước. Chưa bao giờ tôi thấy ghét cái lạnh như vậy. Hà Nội nhiệt độ luôn dưới 10 độ, còn các tỉnh miền núi phía Bắc có nơi còn có tuyết, nhiệt độ âm luôn. Tuyết dày những gần 10cm, gia súc gia cầm cùng cây cối canh tác đều bị thiệt hại nghiêm trọng.

Lạnh đã đành, đằng này còn kèm theo cả mưa phùn. Những cơn mưa không lớn như mưa rào mùa hạ nhưng rả rích suốt cả ngày lẫn đêm, đủ khiến người ta ướt áo ướt tóc. Đường phố không có lấy một góc khô ráo, bầu không khí đã lạnh đến mức tê liệt xúc giác mà vẫn cảm thấy ẩm ướt, khó chịu.

Thằng em tôi là học sinh Tiểu học, vì nhiệt độ luôn dưới 10 độ nên nghỉ học được gần cả một tuần. Trong khi tôi – học sinh cấp hai chỉ được nghỉ khi nhiệt độ dưới 7 độ. Ở trong nhà lạnh đến mức tay tôi không có bất kỳ cảm giác gì, dúi vào túi áo cũng không ăn thua chứ đừng nói đến việc ra ngoài. Mỗi buổi sáng tôi đều phải lết xác xuống phòng khách, nghiêng rỗng rỗng khỏi cái chăn ấm áp xem Dự báo thời tiết lúc 6h15 trên TV để quyết xem hôm nay có đi học không. Mấy ngày sau, tôi lười đến mức không thèm dậy. Rồi chợt nhớ ra cái điện thoại mình hay dùng. Ngu thật đấy Thanh ơi! Wifi nhà mày lắp để làm cảnh à? Vậy là tôi đều mở mắt lúc 6h15, nằm im trong chăn mở điện thoại ra xem trên fanpage của VTV rồi quyết định xem có phải đi học hay không.

Facebook của tôi tràn ngập status khẩn trương ngày mai nhiệt độ còn 6,9. Đùa, chỉ cần 0,1 độ cũng đủ quyết định một ngày của lũ học sinh cấp 2 chúng tôi rồi. Vì vậy, vào một buổi sáng vừa lạnh vừa mưa, tôi đã nhận được tin hôm ấy được nghỉ. Tiếc rằng, sau ngày hôm ấy, không có thêm bất kỳ ngày nghỉ nào nữa ==

Một trong những cực hình của mùa đông, đó chính là đi tắm gội. Nếu là mùa hè, vừa không lo rét lại có thể hôm nào cũng tắm gội sạch sẽ. Nhưng với cái thời tiết “đứng trong nhà cũng cảm thấy sun vôi” như này, quả thực rất không đơn giản, thử thách tôi quá lớn. Từ một tuần tắm gội 4 lần, hiện tại tôi chỉ dám làm 2 lần/tuần. Tôi có mái tóc khá dài, vì vậy nên việc gội đầu lâu hơn người thường khoảng 5-10 phút (không lẽ tôi bất bình thường? @.@) . Ôi trời, đứng trong nhà tắm còn chưa làm gì, đứng thở thôi mà khói đã bay mịt mù. Lạnh, lạnh, lạnh kinh khủng. Thử tưởng tượng khi bạn chuẩn bị đi tắm thì bố mẹ bạn nói “Bình nóng lạnh hỏng rồi con?”, bạn sẽ phản ứng như nào?

Tôi là một đứa thiếu quần áo một cách trầm trọng. Không phải thiếu kiểu không có gì mà mặc, mà là không đủ để thay đổi. Ngoài cái áo khoác đồng phục ra, cùng một cái áo khoác khác ra thì không còn gì nữa. Áo len cũng chỉ có hai chiếc, áo dài tay cũng chỉ có một chiếc. Quần bò có nhiều những chẳng bao giờ mặc, chỉ mặc quần kaki đen. Vì vậy, khi trời lạnh và bắt đầu phải mặc nhiều áo lên, tôi cảm thấy có chút lo lắng. Làm sao mà khi mặc vào phải vừa ấm vừa dễ hoạt động, không bị áo dày cộm lên gây khó chịu. Cái khác là mặc mãi cũng phải giặt, không thì rất bẩn. Mà thời tiết này giặt làm sao khô được? Ấm ướt đến mức bão hòa, tôi phải làm sao =.=

22. Chương Ngoại Truyện 2

Cái khăn của thằng Hoàng

Thằng Hoàng có thói quen quần khăn len kín mít mặt, lại đội mũ để tránh rét. Trong nhóm bọn tôi, có mình nó là dùng khăn len. Lúc nào tôi đến lớp trong tình trạng run cầm cập cũng luôn thấy nó gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành, cái khăn và cái mũ của nó che hết đầu tóc. Hà, mặc dù không thích cái style không bình thường của nó, nhưng trông thật ấm áp. Tôi cảm thán.

Ai ngờ...

-Lạnh vãi cả đái, mày không thấy lạnh hả Thanh? – Thằng Hoàng run cầm cập, cả người rụt lại, tay nhét vào túi áo

-Không, bình thường!

Đúng là rất lạnh, nhưng cái lớp của tôi rất ấm., đóng hết cửa sổ vào thực dễ chịu. Mới từ cái lớp đó nên thân nhiệt tôi vẫn còn ấm.

Con My đi bên cạnh giặt giặt cái khăn của thằng Hoàng, nói:

-Bà thým, kêu ít thôi. Oppa khỏe lắm đấy. Hờ hờ hờ!

Thằng Công Hiếu bật cười, tôi quay sang trừng mắt nhìn nó : “Cười gì?”

Nó đáp gọn lỏn: “Xàm”, sau đó liền bị tôi đập cho một cái.

-My cầu, ai là bà thým? – Thằng Hoàng “xù lông”

Tôi, con My, thằng Công Hiếu và thằng Minh nãy giờ im lặng cùng giờ tay chỉ về một phía, đồng thanh: “Mày!”

Hoàng: “Có thể cho tao lý do không?”

Con My giặt giặt cái khăn trên cổ nó.

Mấy ngày hôm sau, thằng Hoàng không quàng khăn đến lớp nữa.

Lợn ơi, chạy đi đâu?

Mùa đông, những đứa béo quả thực có lợi hơn. Giống như những loài động vật ngủ đông, có lớp mỡ dày để dự trữ năng lượng và giữ ấm qua mùa đông. Thằng Việt Anh lớp tôi là một điển hình. Người nó tròn, béo, nhưng nhìn vẫn gọn gàng hơn so với những đứa phát phì khác. Lũ chúng tôi rất hay véo mỡ của nó =.=

Một hôm, thằng Việt Anh đang đứng nghịch phấn trên bục giảng. Không biết thằng Hoàng từ đâu ra ôm chầm lấy nó, miệng không ngừng kêu: “Lợn ơi, mày ấm vãi” Thằng Việt Anh rất khỏe, nó có thể dễ dàng chế trụ thằng Hoàng. Nó và tôi hay cùng “hợp lực” trêu thằng Hoàng. Việt Anh dùng khuỷu tay đưa ra sau, thằng Hoàng liền ôm bụng, miệng đang định chửi thề một câu, liền bị thằng Việt Anh giờ “giò lợn” đập một phát vào “bộ phận sinh lý”. Chúng tôi đứng bên cạnh cười như một lũ điên.

-Bọn kia, cười trên nỗi đau của người khác? Liệu hồn đấy...

Thằng Hoàng ngồi bệt dưới đất trừng trừng mắt nhìn bọn tôi. Đối nghịch là thằng Việt Anh béo chống hông nhìn thằng Hoàng bằng ánh mắt châm chọc:

-Lợn đây, có bắt không?

Ai đó nghiêng răng ken két: “CÚT NGAY!”

Thằng Bóp

Bóp là tên ở nhà của thằng Lê Hiếu. Nó là con của cô Nga – trưởng ban phụ huynh lớp tôi. Thằng Hiếu học rất giỏi các môn tự nhiên, đặc biệt là môn Hóa. Nó ngồi trên tôi, là cạ cứng của thằng N a m. Thằng N a m và nó đều bỏ môn Toán mà chuyển sang học Hóa. Hai đứa rất thân nhau. Ba đứa bọn tôi ngồi gần nhau nên trở nên thân thiết. Thằng Bóp để lại ấn tượng sâu sắc cho chúng tôi với đôi mắt ếch to tròn (thực ra là do nó cận nặng đến mức mắt lồi ra ngoài =.=), cái balo to đùng lúc nào cũng đầy sách Hóa như muốn đè chết nó trên lưng.

Trong khi mấy đứa kia đều gọi tôi là “Oppa” thì nó lại tự nhận mình là antifa.

-Sao, mày gato à? – Tôi nhếch mép hỏi nó

-Xin lỗi em chỉ là antifa của oppa~~ Xem nào, A là axit, N là nito, T là Titan, I là Iridium, F là Flo,...

-....

Bộ mày bị cuồng Hóa đến mức ngu ngơ rồi hả Bóp?

Lê Hiếu hay bị bạn bè trêu chọc vì được mẹ chăm sóc quá kỹ. Thực ra cũng chỉ là do mẹ nó hay đưa đi đón về rất đúng giờ thôi. Bọn con trai cho rằng thằng Hiếu phải biết lê la chơi bởi một chút, hay ít ra cũng phải tham gia xem phim ăn uống này nọ cùng nhau, chứ không nên “bám váy” mẹ như thế. Thực ra thì, tôi cũng thấy nên thế @.@

Thằng N a m có lần nói trêu nó: “Bóp ơi, sáng nay mẹ đánh răng cho chưa?”

Tôi nhin cười, nhìn nó. Thằng Hiếu trợn mắt, sau đó lại cười nhạo rằng: “Mẹ tao không đánh cho tao...”

Thằng N a m ra vẻ hoan hô, miệng kêu “Giỏi quá”

Có điều...hình như thằng kia vẫn chưa nói hết câu.

“...mà là bố tao đánh hộ” – nói xong nó lăn ra bàn cười

Tôi và thằng N a m cùng giương đôi mắt đầy vẻ kỳ thị về phía nó.

23. Chương Ngày Thứ Mười Tám

Tết năm nay so với năm ngoái muộn hơn khoảng một tuần.

Hiện tại chúng tôi đã bước chân vào kỳ nghỉ Tết. Năm nay ngoài Bắc học sinh được nghỉ 9 ngày, trong Nam được nghỉ 16 ngày.

Ngày học cuối cùng của năm cũ, lớp chúng tôi tổ chức “Xổ số may mắn”. Mỗi đứa sẽ được phát một phiếu số, việc của chúng tôi là ghi tên mình vào phiếu. Sau đó bốc ngẫu nhiên để trao thưởng. Trao giải xong xuôi, có một việc mà đáng lẽ ra bọn tôi phải làm ngay từ đầu. Đó chính là dọn dẹp lớp học để niêm phong. Đây là việc mà 100% các chi đội phải làm. Khi lớp người ta dọn dẹp, lớp tôi ngồi chơi Xổ số. Khi lớp người ta ra về, lớp chúng tôi mới bắt đầu dọn. Thật ngược đời! @.@ Để “cổ vũ” tinh thần lao động của lớp, cô giáo chúng tôi đặt cả pizza cho lớp. Ôi trời, ăn no thì ai muốn lao động chứ cô ơi!!!

Ấy thế mà vẫn hoàn thành. Lúc ra về, chỉ có tôi, con My và thằng Minh. Minh chở My bằng xe điện, tôi đạp xe đi song song với bọn nó. Trên đường, thi thoảng tôi có đi nhanh hơn, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng cãi nhau chí chóe của hai đứa kia.

-Này, mồm hai đứa là cái loa à?

Tôi hỏi ngay khi thằng Minh đuổi kịp xe tôi.

-Oppa, em xin lỗi anh!

Thằng Minh nhanh chóng nhận lỗi, ngay sau đó liền bị con My “thừa nước đục thả câu” : “Đấy, ai bảo mồm mày to!”

Bà nội, làm ơn bé mồm hộ con! Coi như tôi chưa từng quen đứa nào trên đường. Xấu hổ quá.

Khi đến gần chỗ rẽ, tôi nói: “Qua Tết hai đứa qua nhà tao chơi nhé!”

Bọn nó nhận lời. Qua kỳ nghỉ này là chúng tôi lao đầu vào học, đương nhiên phải biết tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi chứ.

Kỳ nghỉ bắt đầu!

Anh Trường được mẹ tôi cho nghỉ sớm vài ngày. Nhưng quán cafe nhà tôi vẫn mở cho đến tận trưa ngày 29 âm. Vì vậy, bố tôi kêu tôi dậy sớm xuống phụ mẹ bán hàng. Quán nhà tôi vừa là quán cafe, vừa bán điểm tâm sáng, cần hai người ở hai khu vực quản lý. Trước nay tôi vẫn bị bố mắng vì không chịu để ý việc nhà, không biết làm gì cả. Quả thực tôi khá vô tâm.

Tôi được huấn luyện pha chế, làm bồi bàn trong hai ngày. Pha cafe, tiếp khách, dọn dẹp cửa hàng, trông hàng,... tôi thay mẹ làm hết. Gần Tết nên mẹ tôi khá bận, vì vậy coi như cũng có thể giúp mẹ chút việc.

Một buổi trưa, có hai vị khách người nước ngoài đến uống cafe. Tôi có chút bối rối bởi khả năng giao tiếp tiếng Anh của mình. Thứ nhất là vì lâu rồi tôi không học ngữ pháp cho tử tế, thứ hai là trước giờ tôi rất ngại luyện Speaking nên giao tiếp không tốt. Thật may mắn làm sao khi tôi vẫn nghe được họ gọi món đồ uống gì. Mẹ tôi cười, nói:

-May mà có con, không thì mẹ chả hiểu họ nói gì!

Mẹ ơi, thực ra con không vĩ đại thế đâu =.=

Khi trả lại tiền thừa cho khách xong, tôi mới tự lầm bầm với bản thân: “PHẢI RÈN LUYỆN, PHẢI HỌC GIAO TIẾP!”

-Lần sau con sẽ ghi lại tên tiếng anh của menu nhà mình, mẹ cũng học một chút đi ^^

Mẹ tôi đồng ý.

Lại nói về khách nước ngoài, có lần mẹ tôi kể chuyện khiến tôi buồn cười kinh khủng. Mẹ kể hôm ấy có hai người: một phụ nữ người Việt đi cùng một người đàn ông ngoại quốc vào quán ăn trưa. Người khách nước ngoài ăn bánh mì sốt vang. Bạn biết đấy, người phương Tây ăn bánh mì đâu có dùng tay như người phương Đông. Họ phải dùng dao, nĩa, khăn ăn mới đúng bộ. Ông ta gọi mẹ tôi và nói: “Do you have a knife?”

Mẹ tôi nói lúc đó bà ngỡ người, miệng lặp lại: “Nai? Nai?”

Người phụ nữ đi cùng mới giải thích đó là con dao. Mẹ tôi lúc đó cũng quên mất việc người Tây họ ăn bánh mì bằng dao, liền vào bếp lấy con dao gọt hoa quả ra. Mẹ kể lúc đó bà cầm vào chuôi dao đưa ra, ông Tây nhìn thấy giật mình kêu “No no no!” Kể đến đoạn này ai cũng cười ngất. Ông Tây đó chắc thấy bộ dạng hùng hổ của mẹ, tay cầm dao, liền sợ hãi. Mẹ tôi nín cười, sai anh Trường đi mượn một bộ dao nĩa dùng để ăn.

Một buổi trưa, bố mẹ tôi đi vắng. Hôm đó là 28 âm lịch. Rảnh rồi ngồi trông cửa hàng học văn, tôi liền vào quầy pha cho mình một cốc café nâu đá. Pha xong một hơi uống sạch, không nghĩ đến hậu quả. Lúc đó đã là 3h chiều. Ai ngờ đêm hôm đó, tôi tỉnh táo một cách lạ thường, không tài nào ngủ được. Xem phim đọc truyện dễ gây mỏi mắt là thế, nhưng tôi vẫn thức. 4h kém sáng hôm sau, tôi mới ngủ được =.= Thật đáng sợ! Do không ngủ đủ giấc, sáng hôm sau đã dậy sớm phụ mẹ bán hàng. Đêm 29 còn phải đón giao thừa, chúc Tết họ hàng, nhưng hôm trước ngủ không đủ cộng với đêm nay phải thức khuya, tôi liền tranh thủ ngủ bù một chút lúc 4h chiều. Ăn xong cơm tất niên, xem xong Táo Quân, cảm giác rất viên mãn.

23:18

Tôi liền mở vở Văn ra ôn bài một chút, đợi giao thừa. Nhưng...ai ngờ tôi ngủ quên đến mức không thể dậy nổi. Giao thừa, pháo hoa, tiền mừng tuổi của họ hàng,...trôi qua mà tôi vẫn còn nằm trên giường. Hình như bố tôi có kéo tôi dậy, nhưng làm sao dậy nổi? OMG! Chết tiệt, tất cả là tại ly café đó.

Lúc tôi mở mắt ra xem giờ thì đã là 2:30. Ai đó đã đắp chăn và tắt đèn cho tôi. Có lẽ bây giờ cả nhà mới đi ngủ.

Giao thừa năm nay của tôi....thật thê thảm==.

24. Chương Ngoại Truyện 3: Cuộc Sống Là Những Khó Khăn, Vất Vả!

Gia đình tôi gồm người, trên tôi có một người anh, dưới có một đứa em. Đại khái như vậy cũng khá đông. Hơn nữa, anh tôi bị mắc chứng thần kinh, không phải người bình thường. Em tôi nhỏ tuổi, mọi việc dồn hết vào bố mẹ tôi. So với những gia đình khác, bố mẹ tôi vất vả hơn nhiều.

Năm tôi học lớp 3, nhà tôi sửa sang lại căn nhà mất nửa năm, và mất gần 1 tỷ đồng. Đó là do tôi nghe mẹ nói. Đương nhiên không phải tự nhiên mà có đủ số tiền để sửa nhà. Bố mẹ tôi phải vay mượn khắp nơi, rồi sau khi sửa xong sẽ vừa kiếm tiền vừa trả nợ. Lần sửa nhà đó, bố tôi bị đứt dây chằng ở đầu gối, phải mổ và nẹp chân mất một thời gian, từ đó vết sẹo dài trên đầu gối của bố luôn nhức nhối vào những ngày trở trời.

Sửa xong căn nhà, chưa ở được 3 tháng, bố mẹ tôi cho thuê. Nhà tôi sửa xong rất đẹp, rất cao, cao nhất cả con phố hồi đấy. Nói thực lúc đấy (và bây giờ), tôi vẫn luôn tự hào về căn nhà của mình. Hồi đấy cái gì cũng không quan tâm, đúng là tuổi nhỏ vô tư, chỉ biết bố mẹ nói chuyển nhà thì mình đi theo thôi. Sau này tôi mới biết, đó là do số tiền nợ quá lớn, nên bố mẹ không còn cách nào phải cho người ta thuê 5/6 tầng nhà, với giá gần 400 triệu/năm để rút ngắn thời gian trả nợ.

Từ đấy, hành trình vất vả gian nan để sinh tồn qua ngày của gia đình tôi bắt đầu. Đùa thôi, nói thì to tát, nhưng những gì trải qua trong 6 năm qua, tôi chưa bao giờ quên, chắc chẳng bao giờ quên được. Không phải bị kịch, nhưng cảm giác xa nhà, lạ lẫm với chính ngôi nhà bố xây nên mỗi khi về thăm khiến tôi cảm ghét.

Nửa năm đầu tiên sau khi cho thuê nhà, gia đình tôi chuyển đến phố Hoàng Hoa Thám ở, thuê một căn nhà tạm thời. Tôi còn nhớ căn nhà đó không rộng, cũng chẳng đẹp, thực chật chội. Cả nhà có ba gian, một tầng, kéo dài theo hình chữ nhật đứng. Gian trong cùng là một phòng riêng, ẩm thấp, chiếc đèn led duy nhất không xua được cảm giác tối tăm. Đó là phòng học của tôi. Chính nơi ấy, lần đầu tiên tôi biết sử dụng máy vi tính. Bên ngoài cũng chẳng rộng rãi, tất cả chỉ đủ để gia đình tôi sống một cuộc sống hết sức bình thường. Dĩ nhiên khả năng thích nghi của nhà tôi không phải bàn cãi, bố mẹ tôi đều là người lao động tay chân, đã trải mọi sự đời và bao công việc khác nhau rồi, chút khó khăn này chẳng thể làm khó họ.

Chỗ ở đó gần công viên Bách Thảo. Sáng nào tôi cũng cùng mẹ đi tập thể dục đánh cầu lông ở đó. Sau đó về tắm rửa, ăn sáng rồi đi học. Xung quanh cũng có nhiều gia đình khác thuê nhà, nên tôi cũng có bạn bè hàng xóm chơi cùng. Lại nhớ mỗi tối, cả lũ trẻ con trong xóm xếp ghế nhựa ngồi trước cửa nhà tôi ngắm trăng sao (mặc dù không có), nói chuyện nhảm, đồ nhau mẹo đủ kiểu. Lại nhớ bên cạnh nhà tôi có một cô mở spa tại nhà, tôi hay lèo đèo theo mẹ sang nhà cô ý làm đẹp. Mẹ tôi hay đi vào buổi trưa, nên tôi hay trốn ngủ trưa rồi ôm lấy cái túi đựng truyện của mình đi theo rồi chui vào một góc vừa đọc vừa chờ mẹ.

Nếu nói kỷ niệm tôi nhớ nhất khi ở Hoàng Hoa Thám, có lẽ đó chính là lần mưa to dữ dội gây đột căn nhà gia đình tôi ở. Cái phòng của tôi một nửa chất đồ nhìn như cái kho, bàn học của tôi cũng chỉ chiếm có một góc. Trên tường nhà toàn mạng nhện, lem nhem bẩn thỉu. Bây giờ nghĩ lại không hiểu sao tôi có thể học bài được ở một nơi như thế? Trần nhà có một cái lỗ to bằng hai bàn tay. Khi mưa xuống, đặc biệt là mưa to, nước ở mái nhà ào ào trút xuống, chảy qua cái lỗ, rồi rơi xuống sàn nhà, xuống chõng sách vở tôi để ở dưới. Nước chảy lênh láng từ phòng tôi, sau đó tràn luôn qua cả gian nhà bên ngoài, không khác gì ngập lụt. Tường ở gian bên ngoài cũng bị thấm ướt, chần gối cất một góc cũng ướt. Đêm đó, gia đình tôi ngủ nhờ kê cao giường lên, lấy mọi tấm sắt thép tìm thấy để kê cao nơi ngủ. Hôm sau thì tôi và thằng em sang nhà bác lánh nạn, để bố mẹ ở nhà dọn dẹp. Căn nhà ngập trong nước, nước cao đến bắp chân. Khó tin, nhưng thật! Nhà đột thì có bao nhiêu nước cũng đều có thể rơi vào nhà bạn.

Nửa năm đầu trôi qua, gia đình tôi tiếp tục chuyển nhà. Lần này, chúng tôi chuyển sang bên ngoại thành ở. Bên đó là nhà ngoại của mẹ tôi. Gia đình tôi chuyển về ở cùng nhà chú dì - tức là bố mẹ của hai anh em Thanh - Châu lần trước. Đó là một khoảng thời gian dài, kéo dài 5 năm rưỡi.

Lúc đó, không, tóm lại là năm năm trước, tôi vẫn ở cái tuổi không suy nghĩ. Nhưng bây giờ nhớ lại, tôi không biết hỏi gia đình tôi mới chuyển về, gia đình chú dì có cảm thấy không quen, phiền phức không? Gia đình bạn có thêm một người ở cùng đã cảm thấy không quen, huống chi là cả một nhà 5 thành viên như tôi? Cũng giống như vấn đề người dân tị nạn sang châu Âu không phải cũng được nước nào chấp nhận.

Gọi là ở chung, những thực ra mẹ tôi cũng thuê một mặt tiền tầng 1 của nhà dì thôi. Chỗ đó trở thành nhà ăn, bếp, có một nhà tắm để nhà tôi tắm rửa. Chỗ đó chính là nơi mẹ tôi mở cửa hàng bún để trang trải kiếm sống qua ngày. Tầng thượng nhà dì dùng để phơi quần áo. Còn chỗ ngủ nghỉ, học bài thì nhà tôi phải thuê thêm một căn nhà khác cách nhà dì đúng 20m, tức là cách một nhà hàng xóm(gần mà =.) Tóm lại kinh phí sinh hoạt gần như bị gấp đôi lên, tiền điện tiền nước ở hai nhà cộng lại quả thực ra một con số không nhỏ.

Tôi chứng kiến thằng em họ Xuân Thanh của tôi từ một học sinh lớp 1 đến lúc nó sang cấp 2. Hóa ra thời gian trôi nhanh như vậy. Tôi trở thành “giáo viên” cho nó, dạy nó học, đánh vần, học toán, tiếng Anh, dạy nó chơi máy tính, lập nick zingme,...hai chị em rất thân thiết. Dĩ nhiên hồi đấy Minh Châu còn chưa ra đời, thằng em tôi mới có 2 tuổi. Lại nhớ cái hồi đấy, tôi mới biết đánh máy, chưa thạo máy tính, lần đầu sử dụng Internet còn lúng túng, không nghe nhạc, ...Không ngờ bây giờ đã có thể thấy thằng em họ mình thành thạo những thứ đấy. Đó là do nó học tôi hết. Tất cả thói quen.

Chú tôi rất tốt, rất hiền, rất chiều cháu, nói với tôi:

-Mày cứ sang nhà chú, chú lắp Internet cho mày với thằng Thanh thi giải Toán, cứ yên tâm mà học.

Bố tôi lắc đầu, nói: “Chú cứ từ từ, nó chưa biết cái gì đâu”

Chú tôi đáp: “Anh này, kệ hai đứa nó. Ngại cái gì, để em giải quyết hết”

Thế đấy, thực sự rất đầm ấm. Năm năm xa nhà không phải không có cay đắng, có vất vả, nhưng cuộc sống thực sự rất hòa thuận. Mẹ tôi nói nhà ngoại, từ chú dì đến các bác, ai cũng hiền lành, không tính toán, thật trái ngược với bên nhà nội. Dĩ nhiên đây không phải tự nhiên mà nói, mà mẹ tôi về làm dâu đã thực sự chứng kiến.

Mẹ tôi và dì tôi thật đúng là “tỷ muội tình thân” không gì chia cắt. Bố tôi và chú tôi thì trở thành “bạn nhậu”. Bốn đứa nhỏ là hai chị em tôi và hai anh em Thanh – Châu thì sớm đã chẳng khác gì anh chị em ruột.

Long Biên, Hà Nội

Đi lại là một vấn đề thực sự khó khăn. Chuyển nhà, nhưng trường thì không thể chuyển. Nói tóm lại thì, ngôi trường tôi học và thằng em tôi học (khi nó vào cấp 1) thực sự xa nhà, cách nhà 12km. Cũng may là hai ngôi trường gần như đứng cạnh nhau, nên việc đưa đón cũng tiện đường. Nhưng tôi học cấp 2 có hôm chỉ học nửa ngày, nên bố lại phải mất công đưa đón. Một ngày trung bình lượt đi đi về về đã đạt trên dưới trăm km, tiền xăng xe cũng tốn. Nhà quá xa, muốn đi xe đạp cũng không được. Vậy là tôi đi xe buýt (vào những ngày học nửa buổi). Sáng ra khi người ta còn ngủ, mẹ tôi đã chuẩn bị hàng để bán, tôi và thằng em tôi phải dậy để đi học. Không thể có một phút chậm trễ, xa nhà chậm 1 phút của tôi cũng không được phép, nếu không sẽ muộn học.

Khi biết năm lớp 9 không có chế độ bán trú, tôi thực sự rơi vào bế tắc. Tôi học chính buổi sáng đến 12h, sau đó 2h chiều lại học phụ đạo. Khoảng thời gian tầm 2 tiếng đó không đủ cho tôi về nhà ăn uống, nghỉ ngơi. Nếu không có bán trú thì một đứa như tôi chẳng lẽ lại cứ để bố đưa đi đưa về như vậy sao? Quả thực vô cùng tốn thời gian và xăng xe. Từ đó, những buổi trưa tôi lang thang và ở một mình trong căng tin vắng vẻ của trường cứ tiếp diễn. Sau giờ học buổi sáng, đợi cho bạn bè ra về hết, tôi lại lang thang tìm đồ ăn, hôm thì pizza, hôm thì mì tôm cốc, hôm thì mì Ý, bánh mì (dĩ nhiên chỉ là đồ bán vỉa hè với giá học sinh, không phải loại có thương hiệu như Pizza Hut hay KFC, Burger King =.) , lại mua kèm một chai trà sữa Thái, sau đó đợi nắng hòa mình với đám học sinh lớp 7 học chiều vào trường. Ngồi trong căng tin vắng vẻ, yên tĩnh, nghe thấy tiếng giáo viên từ các lớp giảng bài, tôi yên lặng ăn trưa một mình trong lẻ loi. Thực sự rất buồn! Không biết bao giờ tôi mới có thể về trưa như bọn họ? Nhà xa không cho phép tôi làm thế, thời gian không cho phép tôi làm thế, tôi không cho phép tôi làm thế nếu như bố mẹ lại vất vả thêm vì cái

trách nhiệm “đưa đón tôi đi học”. Ngôi nhà cũ của tôi cách trường không xa, hoàn toàn có thể về, nhưng hiện tại nó chẳng phải của gia đình tôi.

Lại nói bên Long Biên, quả thực đất rộng mà vắng người ở. Đường phố thì rộng thênh thang do mới quy hoạch, chẳng hề đông đúc đến mức náo loạn như bên Hà Nội. Buổi tối ở khu phố tôi ở thực buồn, tôi chỉ chui vào phòng làm bạn với máy tính. Những buổi sinh nhật bạn bè, những cửa hàng ăn uống người trẻ hay tụ tập, những buổi xem phim,...tôi đều không thể tham gia. Mẹ tôi biết tôi buồn vì quá nhiều hạn chế ở cái tuổi ham chơi đang lớn của tôi, nhưng cũng chỉ biết thở dài an ủi: “Chịu khó vậy con, không thì biết làm thế nào!” Sau đó thì mẹ lại tưởng tượng ra cái ngày được trở về ngôi nhà kia, tưởng tượng ra cái tương lai sáng ngời.

Tôi lớn dần, bắt đầu biết suy nghĩ. Tôi cảm nhận được những chuyện quanh mình, cảm nhận được những xung đột ngầm giữa người lớn. Ví dụ như việc tiền nong. Bố mẹ tôi không phải một lần cãi nhau vì chuyện tiền thuê nhà. Nguyên lai là do bọn thuê nhà không chịu trả đủ tiền, không trả đúng hạn. Mẹ tôi nói bố tôi quá hiền, không quyết đoán để bọn kia “nhờn”, không chịu trả tiền. Nhưng khi mẹ tôi nói để mẹ giải quyết thì bố lại không cho. Vậy là cãi nhau. Có những lần tưởng như bố mẹ đã muốn ly hôn, nhưng thật may...là không sao! Tôi chỉ biết nghĩ rằng đem cái bọn thuê nhà ra chửi rửa, mà không thể gọi điện chửi. Dù sao là chuyện của người lớn, tôi không thể tham gia. Mẹ kiếp, bọn bay chỉ còn một năm hợp đồng mà còn không biết điều, năm nào cũng gây khó dễ ăn bớt tiền của nhà bà. Đúng đấy, nói thật là trong đầu tôi không biết dùng bao nhiêu từ thô tục để chửi cái “lũ mất dạy” đó. Cái lũ bại hoại, làm ăn không đứng đắn.

Mỗi lần về nhà để ăn cỗ ở nhà nội, tôi nhìn lũ người đứng trong nhà mình mà tức đến mức nghĩ rằng nghiêng lợi, hận không thể xông vào đuổi hết ra. Có lần bố mẹ tôi ở trên tầng 6(tầng thờ), tôi đi thẳng vào quán mà không thèm nhìn mặt ba thằng ngồi ở đó.

Một trong ba thằng gọi giật tôi lại hỏi:

-Em tìm ai?

-Bố mẹ tôi ở trên tầng.

Sau đó anh ta “ờ” một tiếng, tôi đi thẳng. Lên đến tầng ba, tiếng nói chuyện từ tầng 1 vọng lên.

-Đúng là con nhà không có giáo dục

-Đi lại mà không mở miệng ra nói năng

-Thấy người lớn mà không chào. Trẻ con thời nay đúng là...

Tôi nghĩ rằng, định chửi lên một tiếng. Mẹ nó, sao tôi phải nói chuyện với mấy người? Đúng là chủ nào tớ nấy. Nhà tôi tôi có quyền vào, có gì mấy người đặt cái xác bần của mấy người trong nhà tôi. Mẹ kiếp, tôi nói cho mấy người biết, bố mẹ tôi không phải người để bọn bay muốn nói gì thì nói. Nhìn lại ông chủ của mấy người đi, một lũ bại hoại, cơ hội, một lũ ngu dốt, thủ đoạn, mấy người định lấy thân phận gì giáo dục tôi?

Lúc tôi cùng bố mẹ đi xuống, khi bố tôi còn nói chuyện hòa nhã với ba người đó, tôi chỉ lạnh lùng nhìn xoáy vào mắt ba thằng đấy. Nhìn cho rõ đi, loại như mấy người không đáng để tôi phải mở miệng, Mẹ kiếp, trả nhà cho nhà tao!

Vậy đấy, bố mẹ tôi có lẽ đã chịu không ít áp lực rồi.

Cho đến khi chỉ còn 6 tháng hợp đồng, nhà tôi luôn trong tình trạng “cầu trời khẩn phật” để lũ khốn nạn kia phá hợp đồng, trả nhà sớm hơn thời hạn.

Ông trời linh thiêng, cuối cùng cũng như ý!

Giấc mơ hàng đêm của mẹ đã thành hiện thực. Mẹ nói rất nhiều đêm mẹ mơ thấy gia đình đã về căn nhà mới xây ở, đến khi tỉnh lại thì hiện thực luôn tàn khốc.

Bọn khốn nạn đó đã trả nhà, chấm dứt hợp đồng 6 năm.

Ngày gia đình tôi từ biệt nhà chú dì, từ biệt cái nơi đã ở 5 năm, thực sự trong lòng tôi dâng lên một cảm giác buồn, vui lẫn lộn. Tôi biết đây là sẽ là một mốc thời gian trong quá khứ trưởng thành của bản thân, vĩnh viễn không bao giờ quên. Nỗi vất vả của bố mẹ, những cơn co giật của người anh bệnh tật, những lần mưa nắng đi học khốn khổ của hai chị em tôi,... Hóa ra thời gian rất dài mà lại như rất ngắn, mọi dấu ấn của cuộc sống này đều đã để lại nơi đây. Lại cần một thời gian để tôi làm quen với cuộc sống xô bồ, vội vã bên kia; rời xa nơi thanh bình, vắng vẻ chốn ngoại thành.

25. Chương Ngày Thứ Mười Chín: Kỳ Nghỉ Tết

Kỳ nghỉ Tết của tôi kéo dài trong 10 ngày đã nhanh chóng kết thúc.

Tuy không dài như mọi năm, và cũng không được “vô ưu vô lo” như năm ngoái, nhưng cũng không thể nói là quá nhàm chán.

Ba ngày mừng một, hai, ba đầu năm, lịch trình một ngày của tôi không thay đổi là mấy. Sáng dậy muộn, lúc đó bố mẹ đã thấp hương xong mâm cơm, vậy là ăn sáng thay bằng ăn trưa luôn. Sau đó rửa bát, lên phòng chơi máy tính hai tiếng, tiếp đó cùng gia đình đi chúc Tết đến tận tối. Tối lại chơi máy tính, đọc truyện rồi đi ngủ.

Ngày mừng một, do đêm hôm trước tôi ngủ quên đón giao thừa, mà hôm nay lại là ngày sinh nhật của tôi (hên chưa ^^) nên lúc mới ngủ dậy, tôi mở điện thoại ra có rất nhiều lời chúc mừng sinh nhật trên Facebook. Có đứa chúc từ 2h đêm hôm qua. Thành thật xin lỗi, tối qua tao ngủ sớm@.@

-Này con gái, ra đây bố bảo!

Bố tôi gọi tôi ra, sau đó lấy từ trong túi áo một phong bao lì xì đỏ rực.

-Xem nào, bố chuẩn bị cho mày từ đêm qua. Ai dè mày lặn ra ngủ thế hả con? Đây, năm nay 16 tuổi rồi, nhớ học giỏi, mạnh khỏe vào. Bớt lười biếng đi nghe chưa?

Tôi cười tí mắt, nói “Con xin” một tiếng. Lúc không ai để ý, tôi lén mở phong bao ra. Hehe, số tuổi nhân 10 à? Không tệ!

Thực ra nếu tôi của năm ngoái, chắc chắn tôi sẽ lên phòng mở sổ ra ghi vào danh sách mừng tuổi một câu: “Bố: 160k” Nhưng năm nay tôi lười, lại không quá coi trọng tiền mừng tuổi lắm, nên ai lì xì thì nhận luôn. Quan trọng là cuối cùng mình có bao nhiêu tiền thôi ^^

Trong ba ngày Tết, tôi đều tranh thủ buổi trưa lười bài ra làm một chút. Nhìn bài tập mà quả thực tôi không muốn làm chút nào. Dự định hoàn thành bài tập trước Tết cũng “bay” sạch sẽ. Nhưng mà trong ngày nghỉ cuối cùng, bài tập của tôi đã hoàn thành!

Nói đến vụ lời chúc mừng sinh nhật, tôi rất thích được chúc trên Facebook. Chẳng hiểu sao khi đọc lời chúc bạn bè viết mà thấy vui vui, tâm trạng rất tốt. Có điều, bạn bè bình thường chúc thì tôi sẽ vui, còn bạn thân vừa chúc mà lại bonus thêm quà thì tôi lại càng vui *cười nhăn nhở* Có ai sinh nhật mà không thích được nhận quà chứ, phải không? Đối với tôi, quà cáp chỉ cần liên quan đến một thứ, đó chính là :SÁCH. Sách là vàng, là bạc, để tôi nâng niu, ngắm nhìn và đọc chúng ^^ Tôi rất thích sách, lúc nào cũng chỉ muốn người ta tặng sách cho mình. Thế nên nhân dịp sinh nhật cùng với Tết, tôi tranh thủ đi “vòi” mấy người bạn thân yêu của tôi vài quyển sách. Hehe!

Sinh nhật tôi, thằng Vũ là người chúc mừng trên wall muộn nhất. Tôi reply comment của nó bằng một icon “Thank you” như bao người khác. Mấy hôm sau, tôi vô tình nhìn lại thấy bài đăng đã được chỉnh sửa.

Vũ Nguyễn: Chúc mừng sinh nhật mày. Và đừng rep trả tao bằng icon :))

Tôi suy nghĩ, nhưng cũng không chắc chắn bởi cái biểu tượng cuối câu của nó.

Ngọc Thanh Trần: Vậy muốn tao đáp trả bằng gì?

Tôi biết thừa nó sẽ không để ý mà reply, nên cũng cho vào dĩ vãng luôn.

Hai ngày cuối cùng của đợt nghỉ Tết là hai ngày khá vui của tôi. Một là vì tôi mời con My, thằng Minh, thằng Hoàng và thằng Việt Anh đến nhà ăn bún khai xuân cho cửa hàng của mẹ tôi. Thằng Hoàng từ trước Tết đã đăng status loạn lên là muốn ăn bún riêu, thêm bún riêu quá nên tôi rủ nó luôn. Không ngờ hôm ấy chúng nó quây ở nhà tôi từ sáng đến tận chiều. Ăn bún, học bài chung, sau đó đánh bài, đánh Liên minh, cờ tỷ phú, xem phim ma, lại ăn trưa bằng phở, rồi ăn bánh gato (sao toàn ăn thế nhỡ =.) Bốn đứa nó chơi với em tôi, tình cờ nữa là anh em con nhà dì tôi là Xuân Thanh và Minh Châu cũng đến. Bọn họ chơi với nhau rất hòa hợp. Thằng em họ Xuân Thanh của tôi còn thông minh đoán được mật khẩu của chiếc két sắt trong The House màn cuối khiến bốn đứa bạn tôi thán phục không thôi. Wow! Quả thực là vui vẻ. Chỉ có điều sau khi bọn nó về hết, tôi nằm phịch xuống giường ngủ một giấc luôn. Rất mệt, rất mệt đấy =.

Tiếp theo là vào ngày cuối cùng được nghỉ, bọn bạn cũ từ hồi Tiểu học triệu tập nhau để cùng đi chơi. Xem phim, rồi ăn uống đủ kiểu, kéo dài đến tận 2h chiều. Phim thì hay, nhưng phải nhờ công một đứa xếp hàng mãi mông thì mới mua được vé. Ngày hôm ấy lại là ngày Valentine, rồi vừa là ngày nghỉ cuối cùng của đợt nghỉ Tết, rạp chiếu phim đông kinh khủng. Thằng em tôi cùng hai đứa em họ cũng sáng hôm ấy đi xem phim. Khi tôi vào mua vé cho chúng nó, dãy người xếp hàng dài không thể tả. Đến khi căng mắt nhìn thấy phim cần mua vé lạnh lùng hiện hai chữ HẾT VÉ, tôi ngậm ngùi bỏ cuộc quay về, nhìn lũ em tôi thân không được xem phim mà “trào nước mắt”. Đùa đấy! Bạn bè cũ của tôi chủ yếu là học ở hai trường, chính là trường A của tôi và trường B. Một phần nhỏ học các trường khác trong quận 1. Cũng khá dễ hiểu, là vì trường A tôi học nằm ngay cạnh trường Tiểu học cũ của chúng tôi – nơi mà thằng em tôi cũng đang học, không quá 2 phút đi bộ. Mới đầu gặp nhau ở rạp chiếu phim, tôi khá ngạc nhiên trước sự thay đổi của một số đứa (học ở trường khác). Mấy đứa học cùng trường A với tôi nhưng khác lớp, vẫn hay gặp mặt nhau đều đều nên không lạ lắm. Trong lớp tôi, chỉ có tôi và thằng Hải tham gia.

-Mày mà cùng tụ tập á? -Thì tao tưởng thằng đi nên...

Thế nếu nó không đi thì mày cũng ở nhà chứ gì? =.

Buổi đi chơi kết thúc khi tôi xin phép ra về trước, và lạc đường ở ngay khu phố nhà thằng Dũng mà chúng tôi tụ tập ăn trưa. OMG, biết đi xe là một chuyện, còn biết đường hay không là một chuyện khác! Bố ơi, con khâm phục bố quá!

26. Chương Ngày Thứ Hai Mười

Quay trở lại cuộc sống thường ngày, chúng tôi lại chuẩn bị cho một chặng đường thi cử mới. Kết quả thi Học sinh giỏi của lớp tôi vừa rồi được coi là một trong những năm hiếm hoi mà kết quả đồng đều như vậy. Nhưng tất cả chưa kết thúc. Để giành được một suất thi cấp Thành phố, chúng tôi phải ôn luyện để tiếp tục thi cấp Quận vòng thứ hai. Lấy điểm trung bình của hai vòng rồi xếp hạng từ trên xuống, lấy 10 trên 30 người để tiếp tục dự thi. Mỗi môn đều như vậy. Tỷ lệ chọi 1:3, tôi có chút chán nản mà trở nên lười biếng.

Mặc dù khi biết tin mình đạt giải Khuyến Khích, bản thân có chút phấn khích mà tự dè ra quyết tâm sẽ được chọn đi thi cấp Thành phố, nhưng tôi của hiện tại đang lười đến mức vô hạn. Nói thì dễ, làm mới khó. Tôi từng có suy nghĩ nếu bị loại thì cũng không sao, buồn một chút rồi sẽ qua. Hơn nữa còn có thể dồn hết sức cho cuộc thi cuối cùng mà bất cứ học sinh nào đều phải tham gia là thi vào lớp 10.

Bây giờ thì hay rồi. Mang danh là học sinh đội tuyển mà tôi chẳng khác gì một đứa bình thường. Ý tôi là đáng lẽ ra tôi phải chăm chỉ luyện đề, ôn tập, giống như thằng Hoàng với thằng Công Hiếu. Nhưng tôi không hề có khái niệm đấy. Ép buộc bản thân thật chẳng dễ chịu chút nào.

Còn 12 ngày nữa là đến kỳ thi vòng 2. Quả thực tôi có chút mong chờ vào kết quả...

-Oppa học tuyển vào thứ mấy? - thằng N a m hỏi tôi trong một giờ học Toán

Tôi lúi húi vẽ cho xong cái hình, đáp lại: “À thứ tư, tuần sau mới bắt đầu học”

N a m ô lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

-Tao có chút mong chờ vào kết quả... - tôi nói rồi ngừng lại một chút – vốn dĩ đã không chắc chắn được giải nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi. Cơ mà nay vẫn phải đi học...

N a m nói: “ Thực ra tao cũng thấy thoải mái sau khi bị loại, thậm chí còn thấy nhẹ nhõm. Mẹ tao nói tao vào chuyên Hóa muộn quá, nên bây giờ chỉ cần tập trung ôn thi vào 10 thôi”

Tôi gật đầu tán thành. Thằng N a m vốn dĩ học đội tuyển toán năm lớp 8, lên lớp 9 mới bắt đầu theo đuổi môn Hóa. Quả thực khả năng của nó ở lớp chỉ có đứng thứ hai sau thằng Bốp, nhưng như vậy vẫn chưa đủ đối với nó. Lần thi Học sinh giỏi vừa rồi, N a m thi trượt, Bốp lại được vào vòng 2. Có lẽ nó đã nhận ra để thi được vào trường chuyên thì vẫn cần phải học nhiều hơn.

Có điều, trong mắt tôi, nó học thực sự rất tốt, quan trọng là học đều. Học khuya đối với nó rất bình thường, có hôm thức đến tận 4h sáng mà hôm sau vẫn không ngủ gật ở lớp. Trong khi tôi thì ngược lại.

Dạo gần đây, trong trường xuất hiện một scandal mới.

Môn Nhạc – một môn bị coi là thừa thãi đối với học sinh lớp 9 trở thành tâm điểm gây xôn xao.

Chuyện là thế này: Trong bài tập về nhà môn Nhạc, cô Linh – giáo viên bộ môn có cho một câu hỏi là “Chép lại bài Tập đọc nhạc số 1 và đặt lời mới cho đoạn nhạc (chủ đề không giới hạn)”

Lúc cả lớp tôi nghe xong đều ồ lên kinh ngạc. Tôi rất bình thản và tự nhủ mình có thể làm được. Môn chính Toán Văn tôi có thể không xuất sắc, chứ những môn phụ như Địa Sử Nhạc Họa thì đều trong khả năng của tôi. Cả lớp cũng không có gì phản ứng quá mức.

Ai ngờ hôm sau đến lớp, tôi thấy con My đang nói chuyện với thằng Hoàng.

-Đọc gì chưa? Hôm qua trên confession trường mình có bài chữ bà Linh đấy.

Thằng Hoàng không hay lên confession nên không biết, còn tôi hôm qua nhớ mình có online đến tận 12h mà sao không thấy bài nào mới.

-Ồ, cũng không thể gọi là chữ. Cơ mà phản ứng rất gay gắt về vụ bài tập.

Thằng Hoàng Minh không biết chui từ đâu ra nhập hội. Nói xong nó mở điện thoại ra cho bọn tôi đọc:

“#6953: mình là một hs lớp 9 và thực sự là mình đang rất bức xúc vs môn nhạc

thế quái nào mà bắt hs viết lại lời bài thế quái nào trên cái nền nhạc vớ va vớ vẩn

ko có ý xúc phạm đâu nhưng cô linh nhạc này cô phải xem lại đi ạ. k phải ai cx là hs chuyên cái môn âm nhạc này đâu cô ạ hs lớp 9 học văn học toán chưa đủ à mà còn thêm nhạc

thực sự là điên cmn đầu rồi

from hs ngu nhạc”

Confession trường tôi toàn đăng mấy bài linh tinh, nào thì hotgirl hotboy, rồi tỏ tình này nọ, “chửi” Sao Đỏ vì hay bắt lỗi người khác,...nhưng về giáo viên bao giờ cũng tạo nên một làn sóng comment hết sức đồng đảo.

-Toàn học sinh trường cũ vào comment!

-Thì mấy ông bà ý được trải nghiệm môi trường cấp 3 rồi mà

-Đứa ngu nào làm loạn lên thế không biết.

Chúng tôi mỗi đứa nói vài câu rồi về chỗ, chuyện này coi như xong.

27. Chương Ngày Thứ Hai Mười Một: Môn Nhạc!

Scandal của cô Linh dạy Nhạc quả thực làm kinh động đến không ít giáo viên chứ không chỉ là học sinh. Một tuần sau, chúng tôi lại có tiết Nhạc. Lớp tôi cũng không hay bàn tán xì xào nhiều, khả năng cập nhập

thông tin thì nhanh nhưng thật chất lại chẳng hề quan tâm quá lâu. Vì vậy, chúng tôi vào lớp học như bình thường, không xì xào, bàn tán.

Cô Linh là một giáo viên rất trẻ, là giọng ca vàng của trường tôi. Mỗi khi trường có văn nghệ hay dịp lễ gì, cô đều tham gia một tiết mục để “khoe” khả năng hát live khá ổn của mình.

-Cô đã đọc confession của trường mình...

Tôi không biết mấy đứa khác thế nào, nhưng trong lòng lại “ồ” lên một tiếng kinh ngạc.

-Cô lo bản thân mình còn chưa xong, dĩ nhiên sẽ không để tâm đến những câu như thế làm gì. Cô đâu thể sống để được lòng hết tất cả các bạn được. So với cô giáo chủ nhiệm của các bạn, cô còn rất trẻ. Cái gì nó nổi lên thì một thời gian nó sẽ tự chìm.

-Cô giáo của các con có chia sẻ, an ủi với cô. Vì cô đã từng lâm vào tình huống tương tự, bị học sinh nói này nói nọ. Nhưng cô nói với cô ấy rằng: “Cô ạ, cháu không quan tâm đến những vấn đề đó. Cháu rất biết ơn cô khi đã giúp đỡ cháu khi đến nay. Cháu còn trẻ, còn nhiều ước mơ hoài bão hơn là để ý đến những tiểu tiết thế này”

Chúng tôi lắng nghe, còn cô vẫn rất thẳng thắn chia sẻ.

-Cô cũng rất thông cảm cho học sinh lớp 9 bây giờ, nên đã cố gắng hết sức tạo điều kiện để các con học môn Nhạc một cách nhẹ nhàng nhất. Dù vốn dĩ nó không hề nặng nề như các con tưởng tượng. Vì thế, các con cũng phải phối hợp với cô. Cô trò cũng cố gắng.

Không ai nói gì, chúng tôi ngồi nghe. Tôi rất thông cảm, mà ngay từ đầu tôi cũng đâu có câu nệ vụ bài tập này đâu. Nhưng mà tôi không chắc những đứa lớp khác nó hiểu, mỗi người đều có một suy nghĩ mà.

-Lớp 9B là lớp chọn, cô biết các con nói học vất vả thì chắc chắn là vất vả. Chứ không như các học sinh lớp G, H, I, toàn lấy lý do bận học toán văn để nói năng này nọ, chửi giáo viên. Trong khi bản thân các bạn ấy không cố gắng, đến giờ học môn chính còn nằm lăn ra ngủ, nói chuyện, chứ đừng nói đến một môn phụ như môn Nhạc của cô.

Cái này, quá chính xác! Trừ câu đầu tiên ra thì về đẳng sau chuẩn 100%. Tôi chúa ghét bọn lớp thường. Có thể là tư tưởng của tôi khác mấy đứa cùng lớp hay có quan hệ mật thiết với các lớp thường, nhưng mà quả thực tôi không hề thích học sinh lớp khác chút nào. Thế mới nói việc tôi thích Nhật Minh học lớp G gây chấn động tâm lý cho tôi lớn như thế.

Tôi không ghét cô Linh. Giáo viên thẳng thắn thế này sao mà ghét được, mà cô cũng chẳng làm gì quá đáng (với tôi). Người trẻ tuổi thường ăn nói rõ ràng, rành mạch, chứ không thâm sâu như cô giáo chủ nhiệm lớp tôi, nhẹ nhàng nhưng khó hiểu vô cùng..

Nói kĩ hơn đến vụ bài tập Nhạc, tối qua tôi tốn không quá nửa tiếng nghĩ lời cho đoạn nhạc ngắn này. Tôi khá tự tin khi hát nhảm thử cái lời “siêu bựa” của mình với nhịp điệu gốc. Ừm, khá ổn! Tôi biết thừa khi đến lớp sẽ khối đứa vẫn không nghĩ được, hoặc do lười nghĩ.

Đúng như tôi đoán, vừa đặt chân vào lớp, nhìn xung quanh đã thấy đứa nào cũng đang lúi húi kẻ khung nhạc.

Thằng Bốp thấy tôi đến, quay xuống nở nụ cười “tươi hơn hoa”, hỏi:

-Oppa, anh nghĩ ra lời chưa?

-Rồi! – Tôi đáp

Bây giờ thì đến cả My A – bạn gái thằng Minh ngồi cạnh thằng Bốp quay xuống, kéo áo tôi nài nỉ:

-Oppa, em mượn xem thử chút.

Tôi lắc đầu. Đùa, tôi đã xác định là ngoài ba câu hỏi đầu ra thì câu cuối “ché” lời này sẽ không cho ai mượn.

Bên cạnh, thằng Hoàng cười hì hì, chìa cho tôi tờ giấy kiểm tra, nói:

-Này, vẽ đi.

Tối qua tôi có nhận lời kẻ khung và vẽ nốt nhạc cho nó. Còn phần lời parody của nó, đương nhiên nó phải tự xử rồi.

Sau phần cô Linh chia sẻ, cô thu bài của chúng tôi và bắt đầu nhận xét từng đứa một cách công khai. Tất nhiên có rất nhiều đứa thiếu câu 4. Đến khi tôi đang úp mặt xuống bàn, chợt có tiếng gọi như sét đánh ngang tai:

-Bạn Ngọc Thanh đâu nhỉ?

Tôi giật mình, máy móc đứng lên. Loáng thoáng tôi nghe thấy tiếng cười, quay mặt lại trừng mắt nhìn lũ đằng sau một cái.

Cô Linh đọc bài của tôi rồi ngẩng lên nhìn, gương mặt cô trông có vẻ rất cố gắng nhịn cười. Cả lớp thấy vậy cũng lần bỏ ra cười.

Này bọn kia, biết cái gì mà cười? Tôi chửi thề một tiếng.

-Cô cứ nghĩ bạn viết bài này là một bạn con trai.

Cả lớp cười, tôi cũng cười. Sau một giây sững người, tôi lập tức đón nhận cái nhận xét “bạn viết bài này là một bạn con trai của cô” , quay mặt sang một bên cười. Cái này, tôi quen rồi. Giọng tôi trầm, dáng vẻ cũng giống đàn ông, tính cách cũng “manly” theo như cách nói của bọn cùng lớp (lũ khốn nạn =.=) , bị nhầm n lần không đếm được. Ngoại trừ mái tóc dài ra thì tôi chẳng có gì giống con gái. Vì vậy bọn nó mới gọi tôi là “oppa” một cách thuận miệng như vậy .

Có đứa nào đó hỏi: “ Nó viết cái gì vậy cô?”

Á đù, tao viết gì mà mày không cần biết đâu!

Cô Linh nói: “Trong này toàn về bia rượu, nhậu nhẹt”

Lại một tràng cười điên đảo trong một cái lớp được gọi là lớp chọn “gương mẫu” của trường.

Nguyên bản nó như sau:

“Một ngày trời không nắng gió mát mây xanh xanh khắp trời

Mẹ của em mua chó, heo, dê, ngan đem mang về

Cả nhà cùng chung vui, nâng chén cạn ly đến khi trời sáng

Ngày hôm sau thức dậy bố con ta cùng say rượu”

(Parody bài Tập đọc nhạc số 1: Cây sáo – Các bạn có thể hát thử)

Rất may là không ai đọc được khác ngoài tôi và cô Linh.

28. Chương Ngày Thứ Hai Mười Hai: Môn Lý!

Tôi không biết tuần này có phải tuần xui xẻo của cung Bảo Bình không! Dù sao tôi cũng không có thói quen xem Oha Asa... Chết! Tôi lại đang bắt chước Midorima Shintarou trong Kuroko no Basuke rồi =.=

Hai ngày liền có hai tiết Lý. Hôm nay chắc chắn không phải ngày may mắn của tôi. Đến giờ Lý, chúng tôi di chuyển xuống phòng thực hành như mọi khi. Nhưng hôm nay có chút lạ khi bàn ghế được xếp trong lớp thành hình chữ U, và hai bên cánh thì cứ bốn bàn xếp thành một bàn lớn, giống như bàn để học nhóm ý. Sẽ chẳng có việc gì nếu tôi nhanh nhẹn vào lớp sớm. Đáng tiếc trước đó...

-Này, đi về lớp với tao lấy sách vở Lý.

Thằng Hoàng gọi tôi rồi cứ thế đi trước. Chả là chúng tôi vừa học xong Nhạc mà, sau đó lại di chuyển sang phòng Lý luôn nên một thằng đại ngốc như Hoàng quên sách vở là chuyện rất bình thường.

Tôi đồng ý rồi thông thả đi theo sau nó.

-Này xong chưa? Lâu vãi!

Tôi đứng ở cửa lớp, ôm sách vở của mình ngó người vào gọi thằng Hoàng. Hết giờ nghỉ chuyển tiết rồi, nó làm cái gì mà lâu thế? Nhỡ cô vào lớp rồi thì sao?

Chả sao cả, dĩ nhiên là chúng tôi vào lớp muộn rồi =.=

-Đây đây!

Khi chúng tôi bước vào lớp thì khá ngạc nhiên vì sự sắp xếp bàn ghế. Sau đó tôi nhanh chóng tìm chỗ bàn của tôi. A, thằng N a m kia rồi. Có điều, chỗ đó bọn nó ngồi mất rồi. Tôi nhìn sang hướng khác thấy còn tận tám cái bàn, tức là hai bàn to còn rất nhiều chỗ trống. Bất đắc dĩ, tôi tiến lại ngồi gần. Mai và Xù cũng ngồi đó.

-Oppa, ngồi đây ngồi đây!

Tôi ngồi xuống. Cô Thanh dạy Lí cũng đã vào lớp. Và như thường lệ, đến giờ kiểm tra bài cũ. Khi nhìn thấy cô tiến gần về phía tôi (thực ra cái chỗ tôi ngồi quá tiện cho việc đi qua đi lại), tôi chợt cảm thấy có gì đó không lành sắp ập đến. Và...

-Thanh đứng dậy, cô kiểm tra miệng!

Cô Thanh tiến lại gần tôi và nói. Trong đầu tôi “ầm” một tiếng, nhưng cái mặt vẫn hớn ha hớn hở (cũng chẳng hiểu sao). Con Xù ngồi bên cạnh vội vàng mở quyển sách giáo khoa ra cho tôi. Nhưng mà cô còn chưa đọc câu hỏi, tôi lại đang đứng, nếu thị lực tốt một chút sẽ đọc được, à không, liếc được “phao cứu sinh”. Đáng tiếc, mắt tôi cận rất nặng.

Hai tháng nay ngoài Toán Văn, tôi học các môn còn lại chỉ cho có. Môn Hóa thì thôi khỏi nói, hoàn toàn chẳng hiểu gì; còn Lý hiểu được, chỉ là không hiểu hết mà thôi *cười* có điều tôi không bao giờ ôn lý thuyết cả (chính là mấy cái ghi nhớ đóng khung trong sách đó). Được rồi, tôi thừa nhận mình rất lười! Chỉ là lười thì không phải chỉ có mình tôi.

Từ năm lớp 6 đến nay, số lần tôi bị giáo viên gọi kiểm tra hay lên bảng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vì tôi chẳng bao giờ giơ tay phát biểu cả. Sự hiện diện của tôi không nổi bật, cơ mà cũng không mờ nhạt đến mức “hóa ma” như Kuroko đâu *cười* (Kuroko là nhân vật chính, được mệnh danh là bóng ma thứ 6 của đội bóng rổ với lối chơi đánh lạc hướng và tàng hình trong manga Kuroko no Basuke) Lần này tôi bị gọi, chỉ có một lý do duy nhất: chỗ tôi ngồi đã rơi vào khu vực “cấm địa” mà thôi. Đệt!

-Câu hỏi số1: Nêu đặc điểm của thấu kính phân kì.

Giọng nói thánh thót của cô Thanh vang lên. Dưới ánh nhìn chăm chăm của cô, tôi cười gượng, thầm chửi một tiếng “xong đời” trong đầu. Thôi kệ vậy, tôi có học đâu mà trả lời chứ. Thành thật một chút cho xong chuyện.

-À con thưa cô...con chưa học bài.

Cô Thanh gật gù, nói:

-Con chưa học bài à? Vậy thì cô hỏi bài trước nữa xem con học chưa. Nêu đặc điểm của ảnh của một vật tạo bởi thấu kính hội tụ.

Này này, tôi có học gì từ đầu học kỳ đầu mà hỏi. Hỏi nữa thì tôi cũng nói thế thôi. Trong đầu tôi đang gào ầm lên, tôi dở học dở cười trong lòng.

-Con không thuộc. – Tôi nói rất ngắn gọn

-Vậy thì, khúc xạ ánh sáng là gì?

-...

Tôi im lặng. Thực ra là có chút lười biếng khi phải ậm ừ “thưa cô” này nọ, trong khi tôi không thuộc gì. Im lặng là vàng.

Cô Thanh quay về bàn giáo viên, sau đó nói:

-Bạn Thanh không học bài gì, không thuộc một tí gì. Cô cho bạn Thanh 0 điểm, con ngồi xuống.

Tôi ngồi liền. Hơ, kể từ lần bị 0 điểm do không làm bài tập Toán in năm lớp 4 đến giờ mới là lần thứ hai tôi bị 0 điểm. 1 có, 2 có, 3 có, 4 5 6 đủ tất, thiếu mỗi không. Bây giờ thì đủ rồi. Tôi nhân lúc cô không nhìn mình, quay đầu sang một bên, cười mĩa mai một tiếng.

OK, tôi không học bài là tôi sai. Học sinh phải học bài về nhà là đương nhiên, cái này tôi thừa nhận. Nhưng mà điểm cũng nhận rồi, tôi cũng chẳng oán trách gì giáo viên cả. Có điều nếu gọi một lần mà không thuộc bài thì chắc chắn sẽ bị vào tầm “super soi” của cô. Thúy Quỳnh là một ví dụ trước đây. Nó từng bị cô Thanh “quay như chong chóng”, gọi cả phụ huynh đến vì không làm và học bài về nhà. Thật ra có rất nhiều đứa như thế, chỉ là số con Quỳnh nhỏ hơn mà thôi.

Và hôm nay đến lượt tôi “lên thớt”.

-Chị Mai, chị Nguyệt Minh lên bàn đầu ngồi cho tôi. Bàn thì trống mà hai chị cứ chui xuống ngồi vào góc để làm gì? Để nói chuyện à? Mấy chị con gái học hành thì không, suốt ngày thấy mặt mũi hớn hở nói chuyện là giỏi.

Vâng, con Mai với con Xù là “cạ cứng”, cùng là fan K-pop với nhau, mức độ tám chuyện rất khá. Bị cô nhắc, bọn nó im lặng. Sau đó tôi nghe thấy bọn nó “chửi” giáo viên. Haizz, tôi không tham gia, chỉ yên lặng ngồi nghe. Kệ đi, việc này bây giờ rất bình thường. Tôi có chen mồm vào cũng chỉ thấy thừa thãi.

Tiếng trống ra chơi vang lên. Hôm nay khối 9 phải tập thể dục giữa giờ. Tôi ngồi gần cửa ra vào nên nghe rõ. Lớp tôi đã một lần xuống muộn nên tôi ngó sang bàn thẳng. Lúc đầu tưởng nó nghe thấy tiếng trống rồi, nên thôi không quan tâm lắm. Bỗng đi 2 phút (đúng đúng 2 phút là ngắn, giờ ra chơi có 15 phút, tập trung đã mất 5~7 phút, tập xong cũng phải 10 phút, còn đâu ra thời gian mà chơi), cả lớp giật mình nghe thấy tiếng nhạc bên ngoài. Haha, bỏ mẹ lớp tôi rồi!

Cả lũ nhanh chân chạy xuống, nhưng mà cả khối người ta tập được nửa bài rồi. Chẳng lẽ lại chạy ra tập giữa chừng? Thôi dừng đại.

Chúng tôi vào lớp cất sách vở, vì không thể ra chen chân xếp hàng nên đành nhìn người ta tập.

-LỚP TRƯỞNG ĐÂU? TẠI SAO LẠI KHÔNG XUỐNG XẾP HÀNG?

Một tiếng quát to khiến tôi giật mình. À, cô Nhung tổng phụ trách.. Thằng N a m ngán ngẩm vác mặt ra, cúi đầu nhận lỗi. Tội nó, cái gì cũng phải “chịu đòn” trước.

-Con thưa cô, lớp con cô Thanh chưa cho ra khỏi lớp nên...

-CHƯA RA THÌ PHẢI NHẮC CÔ CHỨ. XUỐNG MUỘN THÌ CŨNG PHẢI XUỐNG. LỚP NÀY TÔI SẼ TRỪ HẾT ĐIỂM KỶ LUẬT TUẦN NÀY.

Hét to thế kia thì chắc giận lắm rồi.

-Này, ra căng tin đi.

Thằng Hoàng đập vai tôi rủ. Này này, bộ mày không thấy cái gì đang diễn ra à? Thờ ơ gồm ha.

-Kệ đi, liên quan gì đâu.

Tôi thở dài, ra thì ra. Tôi thấy thằng N a m quay về chỗ ngồi, lúc nhìn thấy tôi liền lắc đầu tỏ vẻ chán nản.

-Mày không nghe thấy tiếng trống à? – tôi hỏi

-Ừ, thật đấy. Ngồi chỗ tao chả nghe thấy cái quái gì luôn. – N a m đáp.

Tối hôm ấy, tôi ngồi học lý thuyết Lý khá cẩn thận. Ấy vậy mà hôm sau vẫn ăn “hành” như bình thường. Đệt! Cô Thanh nói tôi đi chép bản báo cáo của người khác, còn không hiểu gì, rồi công khai blah blah blah, lên án hành vi của tôi. Sau đó nói một tràng dài, rồi sau đó cho tôi ngồi xuống.

Tiếp sau đó, trong lúc cả nhóm thực hành, tôi ngồi yên chép vở thì bị gọi lên “đàm phán riêng” với cô.

-Hôm qua tôi hỏi chị ba câu, bây giờ trả lời lại.

À, thì ra là cho cơ hội gỡ điểm.

-Đường truyền của ba tia sáng đặc biệt qua thấu kính hội tụ là: tia tới đến quang tâm thì tia ló kéo dài theo...

-KHÔNG PHẢI “KÉO DÀI”!

Aizza, đừng có ngắt lời học sinh thế chứ. Tôi nghĩ, từ nào đồng nghĩa với “kéo dài” nhỉ? Đi qua? No no no

-Không thuộc, đọc tiếp.

-Tia tới song song với trục chính thì tia ló qua tiêu điểm. Tia tới qua tiêu điểm thì tia ló song song với trục chính.

Sau đó thì cô Thanh kết luận: “Vẫn chưa thuộc hẳn. Con mà học thế này thì cô sẽ gọi điện báo về cho phụ huynh. Mang vở bài tập lên đây”

Tôi mang vở ghi lên, còn vở bài tập có bao giờ làm đâu mà mang.

-Con không mang vở bài tập ạ!

Cô Thanh lật lật quyển vở của tôi, tiếp tục nói: “Con có một ưu điểm là chữ rất đẹp, chỉ cần chăm học thì hoàn toàn oke. Nhưng mà sao lại lười thế? Lần sau cô sẽ kiểm tra tiếp. Về chỗ đi!”

Có vẻ như cái “chữ đẹp” của tôi đã cứu tôi khỏi một bàn nguy hiểm trông thấy. Tôi đảm bảo 99% nếu chữ tôi xấu hoặc xấu hơn chữ tôi bây giờ, chắc chắn sẽ có một cuộc điện thoại alo về cho phụ huynh ngay lập tức.

-Này, lúc này bà Thanh gọi mày lên nói gì thế?

Bao nhiêu đứa tò mò đều hỏi tôi như vậy.

-Kiểm tra bài cũ!

Gọi phụ huynh à? Đừng đùa, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Tôi nhếch mép cười lạnh lùng, rồi ra khỏi lớp với con Mỹ và thằng Hoàng.

29. Chương Ngày Thứ Hai Mười Ba: Đánh Nhau!

Có vẻ như dạo này cuộc sống của tôi quá yên bình, tẻ nhạt một cách “đáng sợ”. Vì thế mà mới xảy ra một chuyện khá nghiêm trọng gần đây.

Còn một tuần nữa là đến ngày Quốc tế Phụ nữ 8/3. Sáng hôm ấy, lớp tôi có tiết sinh hoạt lớp. Cô giáo tôi mong rằng các bạn nam lớp tôi sẽ chủ trì ngày kỷ niệm một cách đáng nhớ nhất trong năm cuối cấp. Tôi mới quay sang nói với thằng N a m ngồi cạnh:

-Hình như tao thích mày mấy năm trước cũng là vì mày tặng tao quà 8/3 nhờ?

-Mày hỏi tao sao tao biết được? Mà tao có nhớ hồi đấy sau khi tao tặng mày xong mày có tặng lại cái gì đó với thư cảm ơn ý. – Nó đáp

-Cái gì?

-Hình như là móc khóa gì đó, không nhớ rõ lắm.

-Có à? Sao tao không nhớ chút nào?

-...

Tôi, thằng N a m và thằng Bốp cùng học chung Tiểu học từ năm lớp 3 với nhau. Năm lớp 3 hay lớp 4 gì đó, lớp chúng tôi tổ chức 8/3. Các bạn nam sẽ tự mang quà đi, sau đó bốc thăm số thứ tự của bạn nữ để tặng. Nhưng vì con trai nhiều hơn con gái, nên cô giáo nói để những đứa không phải bốc thăm sẽ tự mình chọn bạn mà tặng. Tóm lại là thằng N a m hồi đấy không hiểu nó nghĩ cái gì mà chọn tôi, kể từ đó tôi thích nó. Đúng là trẻ con dễ dụ =.=

Thằng N a m không đẹp trai, nhưng học giỏi. Có thể nói nó là đứa duy nhất tính đến hiện nay tôi thích mà không phải vì ngoại hình. Lý do như trên quả thực rất hợp tình hợp lý: cậu tặng tôi quà, tôi thích lại cậu *cười*

Đầu năm lớp 9, tôi thừa nhận tôi “đã từng” thích nó. Dĩ nhiên là vì lúc đó tôi không còn thích nó nữa, nhưng mà vẫn rất quý. Hơn nữa nó ngồi cạnh tôi, thoải mái với nhau một chút cũng không có vấn đề gì. Nó hỏi tôi sao không nói sớm. Tôi nói ngại như thế nói làm gì, bây giờ hết rồi mới nói chứ. Nhưng mà các bạn đừng hiểu lầm nó thích tôi. Tôi có hỏi nó là mày đã bao giờ thích tao chưa, nó bảo là chưa. Thậm chí là còn chẳng yêu đương gì hồi tiểu học, đúng là ngây thơ trong sáng. Bây giờ chúng tôi là bạn tốt, ngồi cạnh nhau rất thân thiết, cùng với thằng Bốp ở bàn trên lập nên “Đàn đồng ca Remix” chuyên hát linh tinh, chế lời các kiểu trong giờ học.

Sáng hôm ấy còn hứa hẹn như vậy, nhưng chiều hôm ấy bọn con trai lớp tôi đã “tặng” cho cô giáo tôi một món quà quá kinh hoàng.

Chiều ngày thứ 7 chúng tôi phải học phụ đạo Lý – Hóa. Con trai lớp tôi đa phần học rất khá môn tự nhiên nên không học phụ đạo. Tôi ngồi trong lớp, nhìn đồng hồ thấy còn nửa tiếng nữa mới tan học. Ngoài cửa lớp, tôi thấy thằng Công Hiếu, Dương Minh và một vài đứa khác đang loay hoay quanh trên hành lang. Không phải thằng Hiếu đi học đội tuyển à? Quay về trường làm gì? Cả thằng Dương Minh nữa. Tôi kìm nén sự thắc mắc trong lòng, quay đi tập trung vào bài giảng.

5h00

-Này, cô nói gì với bọn kia thế? – tôi thắc mắc hỏi thằng Việt Anh, nhìn năm sáu đứa con trai đang đứng xếp hàng nói chuyện với cô giáo lớp tôi.

Thằng Việt Anh lấy tay xoa xoa cái mái tóc xù như súp lơ của nó, nói: “Nghe nói thằng Đại Dương với Tú đánh nhau...”

Đánh nhau? Không phải rất bình thường à? Thằng Tú và thằng Đại Dương là hai đứa siêu quậy ở lớp, chuyên pha trò gây cười, ngộ nghịch và không ít lần bị kỷ luật vì mấy tội linh tinh như nói leo, mang quà vào lớp ăn, ...Con trai lớp tôi thì thoải mái lên cơn, đè nhau ra vật trong lớp, khiến bàn ghế bị xô dịch, sách vở cũng những đứa “vô tội” bay tung tóe. Thằng Đại Dương và Tú là hai đứa điển hình.

-Ồ sao? – Tôi hỏi cụt lủn

-Sao cái gì? Vụ này có vẻ căng. Đầu tiên là thằng Dương Minh vô tình đổ cốc cafe vào áo khoác của thằng Tú. Thằng Tú mới mang đi rửa bằng nước cho sạch. Lúc sau đ’ hiểu sao thằng Dương đá quả bóng thể nào mà trúng cốc cafe, lại đổ thêm vào áo thằng Tú lần nữa. Thằng Tú tưởng thằng Dương cố tình, liền đem cốc cafe đổ lại vào balo thằng Dương. Thế là hai đứa đánh nhau. Mà nghe đâu còn...

-Còn gì?

-Nghe đâu bọn nó đánh nhau xước mặt, tím mắt, gãy cả kính thằng Dương. Thằng Tú còn gọi là “hội” đánh hội đồng thằng Dương.

-What the fuckk? Really?

Thôi xong, xong thật rồi. Xem này, lần này thì lớp mình toi rồi. Đánh nhau theo quy định là tội nặng nhất, sẽ bị đuổi học. Thằng Tú lại còn gọi “hội” từ ngoài vào trường đánh bạn cùng lớp chắc chắn tội sẽ còn nặng gấp ba. Lớp 9 mà bị đuổi học vì đánh nhau thì thi cử cái gì nữa? Thành công đã trảng hết rồi : ((

Tối hôm ấy, sau khi tan lớp học thêm ở nhà cô chủ nhiệm, tôi cùng con Mai, thằng Việt Anh và Huyền cạnh nhà Mai đứng nói chuyện trước ngõ. Con Mai và cái Huyền cạnh nhà nhau nên đều chờ bố con Mai đến đón. Tôi, thằng Việt Anh và Mạnh Kiên đi xe đạp/điện nên không phải lo vấn đề thời gian. Tôi mượn xe điện của thằng Việt Anh lượn vài vòng, sướng không thể tả! Tin tôi đi, bạn cứ thử đạp xe đạp rồi ngồi trên xe điện, chắc chắn thấy một sự khác biệt không hề nhẹ. Nhật Minh đứng đối diện bên đường, lẻ loi một mình đợi mẹ đón. Không phải là tôi không muốn ra chào cậu ý, mà là ra bây giờ chỉ khiến bọn kia nghi ngờ quan hệ giữa hai chúng tôi. Đang vui vẻ, chợt thấy cô giáo đứng đó, ngạc nhiên nhìn bọn tôi.

-Ủa, bọn con chưa về à? – cô hỏi

Chúng tôi cũng giật mình. Nhưng mà hình như cô định đi đâu bây giờ thì phải. Sau đó thì chồng cô lái xe ra, chúng tôi chỉ biết nhanh miệng chào. Bây giờ cũng đã 9h kém rồi, cô đi đâu thế nhỉ? Mà thôi, quan tâm làm gì, có phải việc của mình đâu.

Hai ngày sau thì tôi đã biết cô đi đâu vào tối hôm ấy.

Sáng thứ hai

-Ê Lan, thằng Tú nghỉ à? – tôi hỏi con Lan khi đi ngang qua bàn nó. Lan là một otaku, dạo này tôi cũng hay đọc manga với xem anime nên nói chuyện với nó khá hợp. Nó ngồi cạnh thằng Tú.

-Tao chịu! – nó lắc đầu

Sao lúc đó tôi không nhận ra cả thằng Đại Dương cũng nghỉ nhỉ? Khi tôi hỏi thằng N a m thì nó nói:

-Đình chỉ!

Phải rồi, vụ việc như vậy thì không thể đi học được.

Khi cô giáo tôi bước vào lớp với vẻ mặt trầm mặc, chúng tôi đều tự giác mà trật tự. Có đứa ngồi làm toán, có đứa lại cặm cụi chép văn., tất cả đều cúi đầu.

-Chắc hẳn là các con đều nghe đến sự việc vừa rồi. Hiện tại cô đã đình chỉ hai cậu Tú & Đại Dương. Trường hợp của cậu Tú sẽ bị đuổi học theo luật. Còn cậu Đại Dương thì chưa đến mức như vậy, nhưng mà lỗi đều thuộc về cả hai bạn.

-Chiều hôm ấy, sau khi được các cô giáo khác báo, cô quả thực rất shock... – cô ngừng lại một lúc, tiếng nói ẩn chứa sự kìm nén bắt đầu ám ảnh tâm trí tôi. -...đánh nhau ngay giữa sân trường, phải để cả bảo vệ vào can. Trước mặt các học sinh lớp khác, có cả các em lớp 6. Đây là vấn đề về danh dự.

-Cậu Tú gọi học sinh bên ngoài vào đánh bạn cùng lớp là không thể chấp nhận được. Mà các cậu học sinh đó đều là học sinh bị trường ta đuổi học. Chơi với các đối tượng như vậy, quả thực bị ảnh hưởng là điều có thể xảy ra.. Đây là vấn đề về đạo đức.

-Thực ra bạn Tú mất bố từ rất sớm. Một mình mẹ bạn ý nuôi ba chị em, rất vất vả. Khi xảy ra cái sự việc như vậy, thì người đau lòng nhất sẽ là mẹ bạn Tú. Cô không biết các bạn chơi với nhau có mấy bạn biết được việc này. Nhưng mà, so với các con, bạn Tú bị thiệt thòi hơn do không nhận được sự giáo dục và tình cảm từ người bố. Điều này có thể cảm thông được.

Tôi chắc chắn không chỉ tôi, mà rất nhiều đứa khác sẽ ngạc nhiên khi biết sự thật này.

-Nếu nói về hành động của bạn Tú, thì hoàn toàn sai. Việc cậu Dương nói không cố tình, cô rất nghi ngờ, ai biết bạn ý có cố tình hay vô tình. Nhưng...dù vô ý hay cố tình, thì cậu Tú cũng không thể đáp trả bằng hành động đổ lại cafe vào sách vở của bạn. Đây là hèn nhát. Thế có khác nào mình còn mắc lỗi lớn hơn bạn?

-Tối hôm đó, cô có đến nhà các bạn để nói chuyện với phụ huynh. Không phải cô chỉ trích hay phê bình sau lưng các bạn, mà cô đã nói điều này trước mặt phụ huynh của hai bạn. Hai đứa hành động mà không nghĩ đến hậu quả, chỉ biết đánh xong là xong. Tại sao các con không nghĩ đến việc đánh nhau xong gãy tay gãy chân thì sẽ như sao? Đánh nhau xong rồi bị đuổi học, vậy công học hành từ trước để thi vào 10 thành công cốc à? Đây là cô chưa nói những học sinh bên ngoài còn không mang vũ khí vào, nếu không thì chắc chắn sẽ có sự can thiệp của công an.

-Cô có hỏi cả cái anh mà bạn Tú gọi theo. Cô hỏi anh ấy là con có nghĩ đến hậu quả của việc này không? Ừ thì nó thay trách nhiệm của một người anh, một người bố cho bạn Tú, điều này không sai. Em mình bị bắt nạt thì bênh vực là điều đương nhiên. Nhưng đây là bạn đã xin lỗi, mà con vẫn giúp thằng Tú đánh nhau? Con thấy có đáng không?... Anh ấy trả lời là không đáng.

-...

Cô nói rất nhiều, rất lâu. Tựa như trong không gian chỉ có một con người đang kìm nén cảm xúc để bày tỏ nỗi lòng. Đã bốn năm, chưa đầy hai tháng nữa là thi, vậy mà để xảy ra sự việc như vậy. Đau lòng, dằn vặt,

trần trọc đến mức mất ngủ, cô giáo tôi đã già rồi, đâu thể chịu nhiều đả kích như vậy? Hơn nữa đây còn là khóa cuối cùng trong sự nghiệp đi dạy học của cô.

Đúng lúc đó, cô tổng giám thị vào “hỏi thăm”. Xong, bà tổng giám thị này rất nghiêm khắc, như vậy hẳn là vụ việc đã lên đến tai của hội đồng kỷ luật. Có thể cứu vãn được không?

Tôi cảm thấy lớp mình như một con thuyền, đang chao đảo trong sóng lớn biển động. Liệu thằng Tú có thể hay không bị đuổi học? Tôi chợt thấy hình ảnh “mành treo trước gió” thật giống với tình cảnh hiện giờ?

Có thể vượt qua không đây...

30. Chương Ngày Thứ Hai Mười Tư

Đã một tuần sau sự cố đánh nhau của lớp tôi.

Trong thời gian một tuần qua, Tú và Đại Dương vẫn không đi học. Tú vẫn bị đình chỉ, còn Đại Dương chắc vì vết tím trên mặt chưa khỏi nên không thể đến lớp.

Cô giáo tôi đã tâm sự với chúng tôi rất nhiều và ngỏ ý muốn cho Tú cơ hội thứ hai. Tuy hội đồng kỷ luật của nhà trường đã ra quyết định, nhưng vẫn chưa chính thức thi hành. Cô nói đại diện lớp là thằng N a m và thằng Hải sẽ viết một đơn đề nghị gửi tới ban giám hiệu, lấy chữ ký của các bạn trong lớp. N a m bận rộn một tối viết xong, sáng hôm sau đưa cho bọn tôi truyền tay nhau ký. Trước đó, nó không quên dán kèm một tờ note “TỰ NGUYỄN – KHÔNG BẮT BUỘC KÝ”. Dù sao hành động của thằng Tú cũng là hết sức sai trái, không bắt buộc ai cũng phải ký, nhất là đối với những đứa có sự bất hòa với thằng Tú. Đương nhiên là tôi ký. Thứ nhất, nó chẳng làm gì khiến tôi phải ghét. Thứ hai, tôi không muốn một tập thể lớp năm cuối cấp phải mất đi một thành viên dù cho có đoàn kết hay không.

N a m vừa cầm tờ đơn ngồi vào chỗ, lặng lẽ thở dài.

-Xong rồi à? – tôi cầm đầu vào quyển sách Văn hỏi

-Ừ, vẫn có mấy đứa không ký. – Nó đáp

Tôi tò mò, nghiêng người sang xem.

-Đưa tao mượn.

Hai cột chữ ký cùng tên gần như được ký kín hết, nhưng vẫn có vài chỗ trống.

-Duy Kiên, Nghĩa,... không ký.

Bây giờ thì đến lượt tôi thở dài. Cũng không trách bọn nó được. Không thân thiết, mà còn phải nói là không thích, mà lỗi của thằng Tú cũng không cần thiết bọn nó phải thể hiện thái độ đồng cảm, bọn nó có quyền làm vậy. Tôi nghĩ đến sự đoàn kết của lớp mình mà cô chủ nhiệm vẫn hay nói là chúng tôi vô cảm. Rốt cục thì vẫn có nhiều thứ không thể ép buộc, nhất là tình cảm. : ((

Cuộc thi cấp Quận vòng II đang đến gần. Đây là một bước quan trọng quyết định tương lai của chúng tôi trong năm nay. Nó không chỉ quyết định xem mỗi chúng tôi có đủ khả năng để tiến vào vòng Thành phố không, mà còn xét được khả năng được cộng điểm khi thi vào 10. Đó là một lợi thế hết sức to lớn.

Tôi nhớ lại cái khoảng khắc vui sướng lé loi khi nhận ra thành tích đầu tiên trong 9 năm đi học của mình vào mấy tháng trước, tự nhủ mình nhất định sẽ cố gắng hết sức để được vào vòng Thành phố. Quận 1 của tôi có thể nói là ra đề khó nhất trong các quận của thành phố, vì vậy mới có suy nghĩ “nếu qua được vòng II của quận mình thì 90% sẽ có giải Thành phố”. Tôi bắt đầu khóa học ngắn ngày ở đội tuyển của quận trong một tâm trạng phấn khích và có phần e dè trước thế lực trường khác.

Nhóm bạn thân của tôi đứa nào cũng là một thành viên của đội tuyển nên cũng phải đi. Như vậy, chúng tôi buộc lòng phải bỏ các tiết phụ đạo ở lớp nếu không muốn mất tư cách dự thi.

Không khí càng ngày càng căng thẳng, chính tôi cũng cảm thấy có một áp lực nho nhỏ khi phải suy nghĩ nhiều. Đội tuyển Văn của trường tôi năm nay chắc chắn yếu hơn năm ngoái, trước hết nói về nhân lực. Nếu

đội văn của trường B là một lớp học, thì của trường A chúng tôi còn không đủ tạo thành một tổ. So với chỉ tiêu quận yêu cầu thậm chí còn thiếu. Mặc dù đã biết trường B luôn dẫn đầu về các giải thi HSG, biết về sự chênh lệch quá lớn về số lượng học sinh giữa hai trường, nhưng tôi vẫn rất “cay cú”. Không phải vì bọn nó giỏi hơn tôi, mà là vì bọn nó “đi cửa sau”.

Hai tuần sau, chúng tôi thi vòng II. Buổi sáng ngày hôm ấy, trời mưa phùn lất phất, ẩm ướt khó chịu. Tôi ghét nhất là thời tiết mùa xuân. Tôi ghét mưa phùn, ghét sương mù, ghét cả những đám mây che mất ánh sáng của bầu trời. Mỗi khi ngồi trong lớp nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy sắc trắng không có màu xanh, tâm trạng tôi lại tụt xuống. Thật không may nó lại diễn ra vào ngày thi quan trọng như hôm nay.

Nhưng nó diễn ra không tệ như tôi nghĩ. Đã là thi HSG thì không thể trông chờ vào một cái đề dễ, hay chắc chắn là mình đúng hay sai, nhất là môn Văn. Đối với tôi, làm xong bài thi mà cảm thấy mãn nguyện, vui sướng dù chưa biết đúng hay sai thì đó là một sự thành công. Và hôm đó chính là như vậy.

Tôi ra khỏi phòng thi, đứng chờ ở cửa phòng thi số 5 bên cạnh. Đó là phòng thi môn Sử của con My, cái Mai và thằng Hưng Long. Ngó qua ô cửa kính nhìn vào, phòng thi vẫn đang thu bài. Hóa ra phòng Văn của tôi nhanh như vậy.

Tôi vẫy vẫy con My, đồng thời lùi ra xa tránh đám đông vừa từ phòng 5 đi ra.

-Oppa, làm bài tốt không? – Đúng là câu hỏi muôn thuở của những thí sinh đi thi

-Cũng được. – Tôi đáp

Con My lại nói tiếp, vẻ hào hứng không che dấu: “Em làm được 3/5 câu thôi. Cơ mà phòng của em có chuyện giật gân.”

Tôi tò mò, hỏi lại.

My: “Có một con trường nào ý, nó viết được 3 tờ, 3 tờ đấy. Nhưng mà lúc chỉ còn 5 phút là hết giờ thì bị phát hiện dùng điện thoại. Có đưa tố cáo nó gian lận, con kia giải thích là nó xem giờ chứ không phải dùng phao.”

Cơ mặt tôi giật giật. Wtf? Viết được 3 tờ rồi bị bắt là dùng phao? Con bé kia nào cá vàng à? Nhưng mà dù bất kỳ lý do nào thì nó mang điện thoại vào phòng thi cũng đã là sai, không thể bào biện rằng có dùng hay không dùng. Một vấn đề nữa là, đây là thi HSG. Học sinh giỏi đấy! Không phải thi kiểm tra 1 tiết đâu bà ơi. Tại sao có thể mặt dày dùng phao trong cái cuộc thi tuyển chọn đại diện đi thi thành phố của cả một cái quận lớn mà không biết xấu hổ? Tôi khinh.

Facebook lúc 14:30

Nhật Quang Lê đã cập nhật một trạng thái!

“Haha, gieo nhân n ào gặt quả nấy thôi bạn trường E ạ!”

Nhật Quang là bạn học cấp I với tôi, hiện giờ là học sinh trường B. Tôi biết nó là thành viên đội tuyển Sử trường B, thế chắc cũng biết vụ lùm xùm hôm nay rồi.

Ngọc Thanh Trần: Vụ đấy à?

Nhật Quang Lê: Con đấy dùng điện thoại, bị tao bắt được báo với giám thị. Thế mà cũng chối được

Ngọc Thanh Trần: Hóa ra cái đứa đấy là mày! Thanh niên cứng!

Tôi không ngờ người tố cáo bạn gái xấu số nọ lại là người quen với mình.

Nhật Quang Lê: Sao mày biết?

Ngọc Thanh Trần: Lớp tao cũng có ba đứa thi Sử. Mạng lưới tình báo nhanh lắm :v

31. Chương Ngày Thứ Hai Mười Lăm

Sáng thứ 2

Tối hôm trước, tôi và con Ngọc gần nhà hẹn nhau đi học. Ngọc sẽ chở tôi bằng xe đạp điện của nó. Tôi hỏi sao nó có ý tưởng thế. Nó chỉ đáp: “Haha! Tao thấy thương mày cứ lợc cộc đạp xe mãi thôi”

-Ồ, mày đi xe đạp đi học bao giờ đấy? – Tôi ngạc nhiên -Con điên, bạn bè đi gì cũng không để ý – Nó quát tôi – Tao đi năm lớp 8. nĩ gãy lưởi mới có cái xe này mà chở mày đấy.

Trên đường đi học, tôi và nó nói chuyện về ngày thứ 7. Ngày thứ bảy là ngày thi HSG. Do lớp tôi chiếm quá nửa danh sách học sinh đi thi nên lớp khá vắng. Sau ngày thi, tôi nghỉ một lều từ chiều thứ 7, trốn học phụ đạo Lý-Hóa mà hưởng thụ ngày nghỉ.

- Thứ bảy có gì hot không? – Tôi hỏi

- Có. Thứ nhất là vụ thằng Tú với Đại Dương. – Nó đáp

Tôi đồng tai lên nghe.

-Hai đứa nó hôm nay đều đến trường đấy. Nhưng mà hình như thằng Tú sẽ bị lên phê bình trước toàn trường. Không đui học là may lắm rồi, nhĩ?

Wow, được đi học rồi à? Thật may quá. Lớp tôi lần này có lẽ đã tai qua nạn khỏi. Tạ ơn trời đất! Tôi cảm thấy vui lây trong lòng.

-Thứ hai là hôm trước cô có hỏi đứa nào không ký cái đơn đề nghị kia không. – Ngọc nói tiếp

-Ồ sao ? Có thằng Duy Kiên, Nghĩa với ai nữa thì phải.

- Ồ, thằng Duy Kiên giờ tay. Cô hỏi nó vì sao không ký. Xong rồi nó nói đã từng bị thằng Tú đánh này nọ. Rồi cô mắng nó blah blah blah đủ kiểu, gì mà con vì 1 sự việc còn con trong quá khứ mà trả thù bạn như thế à.

Nghĩa à, quá may cho mày rồi đấy. Nếu hôm đấy mày mà không thi Lý thì cứ ở đấy mà ăn “hành” với thằng Kiên đi. – Tôi nghĩ thầm

- Thêm nữa là con Ninh mặc sai đồng phục. Bà trẻ đó bị bắt ba lần vì cái tội mặc quần bó. Lớp mình tuần này dính phốt lắm vãi!

-....

Trước toàn trường, Tú bị đưa lên sân khấu để phê bình. Nó cúi gằm mặt, ngượng ngùng, xấu hổ. Tôi đứng ở dưới cảm thấy có chút cảm thông với nó.

Không những bị nêu rõ tội trạng, thầy hiệu trưởng còn đưa mic cho nó phát biểu. Tú lắp bắp, nói không thành câu, cuối cùng chỉ thốt lên: “Em biết lỗi rồi!” Cũng phải thôi, trước đám đông, lại còn mắc lỗi như vậy, ai dám hiên ngang chứ? Tôi nghĩ tôi hiểu được cảm giác đó của thằng Tú.

Dù sao mọi việc cũng đã qua, Tú không bị đui học, Dương cũng quay lại. Cái mặt thằng Dương nhìn thật chẳng giống đứa bị phạt, lúc nào cũng nhăn nhó cười cợt. Không cần biết có bao nhiêu đứa ghét thằng Tú, tôi biết chỉ cần xung quanh nó còn tôi, thằng N a m, thằng Bốp, MyB, MyA, Hoàng, Hạnh Dương, Kim Long,... tóm lại là những đứa ngồi cạnh nó và bọn tôi thì nó sẽ không cô đơn, lạc lõng giữa một tập thể lớp vốn tự nhận là “không đoàn kết” này. Yên tâm, tao sẽ luôn giúp mày!

Thằng Bốp quay xuống hỏi tôi: “Oppa, làm bài thế nào?”

Tôi đáp: “Cũng tạm tạm, mày thì sao?”

Thằng Bốp: “20/20”

What? 20/20, tối đa á? Không thể nào, đề vòng II mà sao nó tự tin thế?

Tôi trợn mắt hỏi lại: “Sao tự tin thế?”

Nếu mà nó tự tin như thế thì cũng tốt, không, quá tốt là đằng khác.

Bốp: “Gì chứ, bọn trường B biết trước đề rồi.”

Lần này thì tôi cảm giác như có tiếng sét đánh ngang tai. Mẹ kiếp! Tôi chửi thề. Cuộc thi này là cái gì vậy? Tại sao lại biết trước đề? Như vậy không phải rất không công bằng à? Mấy người ở bộ giáo dục đang làm cái quái gì thế? Chẳng nhẽ vẫn là giáo viên trường B là người ra đề? Tôi đang cười mỉa cái nền giáo dục của Việt .

Dĩ nhiên môn Văn thì không thể. Nhưng lúc sau tôi hỏi vài đứa bạn nó cũng nói các môn khác bọn trường B đều biết trước đề rồi. Thật chẳng biết nên khóc hay nên cười. Tôi nhớ hồi thi vòng I một tháng trước, còn có hẳn lễ khai mạc, nghi lễ chứng minh đề thi được niêm phong. Không ngờ hôm thi vòng II không diễn ra mà lại có sự này.

Bao thể này làm sao tôi không cay cú được?

Người tôi bỗng chốc trào dâng cảm xúc muốn được đi thi Thành phố một cách mãnh liệt.

Nhưng mà....liệu có được không nhỉ?

32. Chương Ngày Thứ Hai Mười Sáu: Mặt Trăng Đẹp Quá Nhỉ? (1)

Hôm nay là sinh nhật thằng Trung Kiên.

Về thằng Trung Kiên thì tôi có rất nhiều thứ để nhắc đến. Trước tiên việc năm lớp 6, tôi hiểu lầm nó thích tôi. Hiểu lầm nghe có vẻ nặng nề, có lẽ là hồi đó tôi có cảm giác. Nhưng không có nghĩa là tôi thích nó. Về sau mới thấy cảm giác hồi đó thật ngớ ngẩn.

Tiếp đến là việc nó trở thành người yêu của con My. Tôi không biết mình vui hay buồn nữa. Ha ha! Tôi luôn là người đứng ngoài và nghe những đứa mình có cảm xúc đặc biệt nói về đứa nó thích. Ví dụ năm lớp 6, khi tôi biết mình thích thằng Vũ và giữ kín trong lòng, khi nó ngồi cạnh tôi và thì thầm với thằng nào đó (lỡ quên tên rồi) ở bàn dưới rằng “Muốn biết người tao thích không?”, tôi cảm giác hai tai của mình như đang vểnh lên hết cỡ để nghe ngóng. Dĩ nhiên đáp án thì khỏi nói, tôi mong nó trả lời đến mình. Thật ảo tưởng @@ Không phải con gái luôn làm tưởng đứa mình thích sẽ thích lại mình sao, đây là tâm lý hết sức bình thường. Nhưng nó đã nói ra tên một bạn gái khác ở lớp A. Được rồi, tôi thừa nhận mình thất tình. Cơ mà chẳng sao cả, tận hưởng cái cảm giác mập mờ giữa tôi và nó đến tận bây giờ, tôi thấy cũng không quá tệ. Hiểu lầm cũng được, cứ để tôi sống trong cái mơ hiểu lầm đó có khi sẽ tốt hơn, trừ khi nó nói thẳng với tôi rằng “Tao không thích mày” để dập nát hi vọng của tôi. Chết, lạc đề! Khi thằng Kiên nói nó thích con My với bạn, tôi cũng có cảm giác thất vọng trong lòng. Nhưng mà tôi cũng chẳng cần quá một ngày để thích ứng được với cái tin này. Có điều cuối cùng thì, tôi không hề thích thằng Kiên. Gọi là có cảm xúc đặc biệt hơn người thường, chắc không sai đâu nhỉ?

Thứ ba là việc nó học với tôi và con My hồi hè năm lớp 6, trước khi chúng tôi trở thành học sinh cùng một lớp.

Cuối cùng là, việc thằng Hoàng thích thằng Trung Kiên.

Một ngày nọ, cách thời điểm hiện tại 1 tháng 13 ngày

Lúc đó tôi đang đọc Kuroko no Basuke. Đáng ra tôi sẽ rất cảm ơn thằng Hoàng vì chính nó đã giới thiệu cho tôi cái thể loại Yaoi Doujinshi. Khi đọc chính truyện của KnB, tôi không hề có khái niệm gì về thể loại Doujinshi. Tức là ngoại truyện do chính tác giả vẽ thêm, hoặc do các họa sĩ mangaka khác vẽ, dựa trên nhân vật chính có trong bộ truyện. Các nhân vật đó thường là nam, hay có nhiều hint trong truyện khiến fangirl bấn loạn. Bạn sẽ thỏa mãn khi đọc Doujinshi vì các nhân vật yêu thích sẽ “đến” được với nhau. Vậy là sau khi đọc xong KnB, vẫn đang trong trạng thái “cuồng” Kuroko, G.O.M tôi liền mò mẫm thể loại mới trên. Kết quả hiện giờ, tôi vẫn cuồng KnB kinh khủng, thích tất cả các cặp đôi của truyện. Từ thể loại shota đến R18, tôi đều đọc hết. Xin lỗi, tôi chỉ là một đứa cuồng KnB :v

Trong số các Dj tôi đã đọc, có một Dj rất hay, rất dễ thương. Nhưng vấn đề không phải nét vẽ đẹp, không phải vì tôi thích cặp Aomine x Kuroko, mà là vì nội dung của nó.

Kuroko và Aomine là đôi bạn thân. Hai người cùng là đồng đội trong đội bóng rổ của trường, hợp tác rất ăn ý. Kuroko thích Aomine, nhưng không biết cách nào để bày tỏ.

“Nhìn theo bóng lưng xa dần ấy, tôi chẳng chẳng tìm được lời nào để nói! Phải làm thế nào để gửi tới cậu đây?”

Kuroko biết tài năng của Aomine đã phát triển mạnh đến mức chính cậu ấy đang rơi vào bế tắc vì không thể tìm đối thủ xứng tầm. Aomine càng chán nản với bóng rổ, thì Kuroko càng đau buồn thay cho cậu ấy.

“Chỉ một thời gian ngắn trước đây thôi, cậu còn vui vẻ chơi bóng rổ cơ mà. Những lần hiếm hoi đến tập, trông cũng chẳng hề vui thú gì”

“Gần nhau như thế này, nhưng cậu lại ở tận nơi xa xôi nhất”

Vào một ngày nắng của năm lớp 10, Kuroko và Aomine cùng nhau ăn kem ở cửa hàng sau khi tan học. Hôm đó là sinh nhật của Aomine. Kuroko đã tặng cho cậu ấy một cái kem, dù sao hai đứa cùng thích ăn kem. Aomine vừa cắn kem, vừa nói:

“Đúng là tui thích kem thật, nhưng năm sau tặng cái gì hơn đi nha~”

“Năm sau...?”

Năm sau tớ vẫn còn ở bên cạnh cậu chứ?

“Tớ thích bóng rổ của cậu, thích cậu cười vui mỗi khi chơi bóng. Thích cậu đến mức mà chẳng thể truyền đạt nổi dù chỉ một chút”

“Vì cậu nhanh chóng vượt qua mọi đường giới hạn, cho nên mọi lời nói cứ chực chờ thoát ra chẳng?”

Kuroko đã nói với Aomine một câu rất khó hiểu:

“Mặt trăng đẹp quá nhỉ?”

Lúc đó Aomine chỉ ngửa cổ lên trời, thắc mắc hỏi một câu

“Trăng đã mọc đâu?”

“Ừm, đúng thế nhỉ!”

“Sao thế, kỳ quái thật đó!”

Kuroko im lặng không nói, chỉ cười nhẹ.

“Đến một lúc nào đấy, cậu có thể hiểu được thì tốt quá!”

Bạn biết đấy, vài ô tranh thôi, nhưng mà tôi đọc rất cảm xúc. Tôi cũng chẳng thể nào hiểu được câu nói “Mặt trăng đẹp quá nhỉ?” của Kuroko lúc đó. Thật ra lúc tôi đọc, câu nói đó vẫn chưa khiến tôi ấn tượng. Có điều...câu chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó.

Mùa hè năm lớp 11

Aomine mặc dù rất giỏi bóng rổ, được người ta gọi là “quái vật”, luôn nói với người khác rằng “Người đánh bại tôi chỉ có bản thân tôi mà thôi”, thực ra cũng chỉ là một thằng nhóc học hành không ra gì. Hầy hầy, được rồi. Quan niệm của mấy tên mê thể thao chính là học hành không quan trọng. Nhìn xem, Kise, Kagami cũng đâu có học giỏi, có khi còn tệ hại hơn thế!

Nhưng đã là học sinh thì Aomine vẫn không thể tránh khỏi lớp phụ đạo hè do việc học quá trì trệ của mình.

-Thời điểm hành động của nhân vật “tôi” là... - tiếng thầy giáo đang giảng bài vang lên, chợt - ...NÀY AOMINE!”

Tiếng đập bàn vang lên. Vâng, Aomine lại ngủ gật. Cậu ta vốn dĩ không hề hứng thú với việc học mà.

-Em đây, Vì vương Inter High (một giải bóng rổ cho học sinh) nên mới phải học bỏ tức ngày hôm nay đó. Nghe giảng đi chứ?

-Ồ, em có nghe mà~

-Cứ đọc lại bài đó 5 lần đi!

-Vâng!

Khi Aomine bắt đầu quan tâm đến quyển sách mà mình chẳng bao giờ động đến thì mới phát hiện...

“Hử? Đây là cái ông(tác giả) mà Tetsu hay đọc đây mà!”

Kuroko Tetsuya là một tên thích đọc sách, học khá môn Ngữ văn.

“A, muốn gặp Tetsu quá. Nhắn tin phát!”

-Nào, Aominee, nghịch điện thoại đây à?

-Đây, thầy?

-Cái ông Nasume Souseki viết cái gì thế?

-“Cái gì á?” Thầy này, không đọc sách ngay trước mặt đi à? – Thầy giáo nín giận nói

Sau đó, thầy tiếp tục nói: “Natsume Souseki, có “Tôi là mèo”, “Bocchan” là tác phẩm nổi tiếng. Ngoài việc viết tiểu thuyết, ông còn là nhà nghiên cứu phê bình Văn học Anh nữa. Nói mới nhớ, có một chuyện thú vị hồi Souseki còn làm giáo viên dạy môn văn học Anh. Không rõ nguồn gốc từ đâu, là chuyện ông dạy học trò dịch cụm từ I LOVE YOU rất độc đáo!”

Aomine mắt sáng lóe, hỏi: “Là gì ạ? Có phải là “Cho anh H đi” không?”

Thầy: “Mày nha, không có lấy 1 mm tinh tế gì hết!”

Aomine: “Rồi sao, ông dịch như nào?”

...

Thầy: “Mặt trắng đẹp quá nhỉ?”

Aomine giật mình, hình như vừa nhận ra điều gì đó.

Kuroko và Aomine lại hẹn nhau đi ăn kem, sau đó định rủ Kise và Kagami đi chơi bóng.

Hôm đó...

...cũng là một ngày nắng đẹp!

-Nè, Tetsu, hôm nay là sinh nhật tớ! – Aomine

-Biết rồi, sáng nay cậu nhắn tin rồi mà! – Kuroko bình thản đáp

-Mua kem cho tớ đi!

-Được rồi!

Khi hai đứa đang ăn kem đá:

-Nè, Tetsu?

-Ừ?

-Trắng đẹp ghê ha?

Kuroko ngu ngơ đáp: “Aomine-kun, đang giữa trưa mà? Trắng đã lên...”

Chưa nói hết câu, một khoảng khắc xảy ra vào đúng một năm trước hiện lên trong đầu cậu.

“Trắng đẹp quá nhỉ?”

Kuroko đỏ mặt, ánh mắt ngơ ngàng quay phắt sang nhìn Aomine đang ngậm que kem tùm tùm cười.

-Aomine-kun?

-Hử?

Kuroko lấp bắp: “Thá...tháng này có hai lần trăng tròn, hiếm lắm đấy. Hôm nay là ngày trăng tròn thứ hai của tháng 8, hình như trăng tròn lần hai được gọi là Blue moon!”

Aomine: “Tetsu hoảng lên là toàn nói mấy thứ linh tinh mà lại còn nói nhanh nữa chứ~”

Aomine kéo vai Tetsu gọi, khiến Kuroko giật mình.

“Tớ thích cậu!”

“Hôm nay...không chơi bóng nữa, chúng ta...chúng ta đến nhà Aomine-kun rồi...cùng nhau ngắm trăng tròn nha. Đến lúc đó tớ sẽ trả lời tử tế.”

“Tớ rất thích...”

Tôi đã đưa link của câu chuyện đó cho thằng Hoàng, kèm lời nhắn trên nó: “Inbox cho thằng Kiên “mặt trăng đẹp quá nhỉ?” đi nhé :)) “

Hel Trần: Mày inb nó hộ tao đi!

Ngọc Thanh Trần: Diên, tao có yêu nó đâu.

Hel Trần: Coi như mày nhắn hộ tao. Nhưng không bảo với nó là tao nhờ mày.

Tôi gửi kèm icon cười sằng sặc

Ngọc Thanh Trần: Không nói với nó thì nó sẽ hiểu lầm là tao :v

Hel Trần: Hay cuối năm tao viết giấy nhét vào ngăn bàn nó nhỉ?

Ngọc Thanh Trần: Được đấy! Nhưng mà muốn người đọc hiểu được câu đó không phải dễ. @@

Vậy đấy, chúng tôi đã phát hiện ra cách tỏ tình khác biệt như vậy. Tôi rất thích câu nói “Mặt trăng đẹp quá nhỉ?” , dĩ nhiên 90% là vì nó xuất hiện trong Dj của KnB. Nhưng nó rất ý nghĩa. Hiểu được câu nói này, chính là bí mật giữa tôi và thằng Hoàng. Hai đứa đều ấp ủ và ước một ngày nào đó sẽ inbox hay nói với đối tượng câu này, mặc cho bọn nó có hiểu được hay không.

33. Chương Ngày Thứ Hai Mười Sáu: Mặt Trăng Đẹp Quá Nhỉ? (2)

Quay trở lại hiện tại

Chính là vì sinh nhật thằng Kiên, nên tôi càng có lý do kêu thằng Hoàng tìm cơ hội mà nói với thằng Kiên câu này. Mấy ngày trước, con My đã úp úp mở mở chọc thằng Hoàng:

-Này, sắp đến ngày gì ấy nhỉ?

-8/3, con này hỏi ngu! – Hoàng đáp

-Sau ngày đó là ngày gì ý nhỉ?

-... – Lần này thì ai đó im lặng

Thật là, thằng Hoàng cũng chỉ vừa nhớ được sinh nhật thằng Kiên gần đấy thôi. Nếu tôi mà không nhắc quá nhiều trước mặt nó, nó sẽ chẳng ghi tâm được cái gì.

-9/3. – Tôi lười biếng đáp hộ

-Có kế hoạch gì không? – My

OK, tôi hiểu kế hoạch con My nói đến là gì. Nhưng thằng Hoàng vẫn hồn nhiên, vô tư đáp:

-Tao sẽ ở nhà chơi Truy kích, bắn game cho thỏa thích.

Con My vẫn không buông tha, cộc đầu nó rồi mắng:

-Hãy, đừng có dằn độn thế. Không định tặng quà gì cho “anh ấy” à?

-Đ’ có đâu. Xì – Rõ ràng là đang ngược.

Thực ra nếu nghĩ kỹ một chút, thì việc thằng Hoàng định có kế hoạch gì đó như con My nói là bất khả thi. Bản thân nó vốn đã có một thời gian tự ti về giới tính của mình nghiêm trọng, cộng thêm việc thằng Trung Kiên chưa chắc đã là gay, thì chắc chắn trăm phần trăm thằng Hoàng sẽ không định tỏ tình hay có hành động gì đại loại thế với thằng Trung Kiên. Mặc dù tôi có đọc rất nhiều truyện đam mỹ, fanfic, có những câu chuyện ngọt ngào, màu hồng bay tung tóe, nhân vật cũng ở lứa tuổi học sinh như mình, nhưng cũng vẫn chấp nhận cái sự thật kia, chỉ thỉnh thoảng trên thằng Hoàng vài câu theo thói quen.

-Mày viết hộ tao cái đó đi! Vây thôi.

Chính là viết cái câu “mặt trắng đẹp quá nhỉ?”

-Đi mà viết, lười vừa thôi. Mày thích nó chứ tao có thích nó đâu. – Tôi đáp

-Nhưng mà...

-Inb là xong, nó có hiểu gì đâu.

-Cái gì trắng trắng cơ? – con My không hiểu, nghe lỏm được vài câu tôi nói với thằng Hoàng

-Không có gì!

Sáng ngày 9/3, mở mắt ra, theo thói quen tôi mở facebook. Lúc đó là 6h20’. Tôi lên timeline của thằng Kiên, chúc mừng sinh nhật nó.

“Yo, chúc mừng sinh nhật mày. Chúc mày ăn trung thu vui vẻ :v :v :v “

Sau đó, đánh răng rửa mặt rồi đi học. Chúc mừng sinh nhật bạn bè là thói quen của tôi, không kể bạn thân hay không thân. Vì vậy, tôi viết lời chúc rất thoải mái, chẳng chút ngại ngùng. Giá mà...giá mà thằng Hoàng cũng có thể như vậy!

Tối ngày 9/3

Trên facebook

Hel Trần: Mày tin không, từ đầu năm đến giờ tao chưa nói với thằng Kiên câu nào :v

Ngọc Thanh Trần: Mày nhát gan bỏ mẹ = =

Hel Trần: Viết lên timeline cái câu đấy cho tao, đừng ghi tên tao.

Ngọc Thanh Trần: ...

Hel Trần: Ghi thêm là “là ai mày tự hiểu”

Ngọc Thanh Trần: Mày muốn nó hiểu lầm là con My à?

Hel Trần: Hiểu lầm cũng chả sao. Bọn nó chia tay rồi mà. Mà nó sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến tao đâu.

Ngọc Thanh Trần: Hiểu lầm không hay ho chút nào -_-

Haizz, lằng nhằng quá. Quả nhiên những câu chuyện trong đam mỹ thật là thần kỳ!

Tôi gửi tin nhắn cho thằng Trung Kiên.

“Có người nhờ tao chúc mừng sinh nhật mày”

“Ai?”

“Nó nói là mặt trắng đẹp quá nhỉ?”

“ ? ? ? ”

Tôi cười ha ha, cap ngay màn hình inbox giữa tôi và thằng Kiên cho thằng Hoàng. Đó, thấy chưa, tôi làm ăn rất có chừng mực nhé, không tiết lộ một thông tin dư thừa nào.

Ngọc Thanh Trần: Há há, ngu ngơ không hiểu. Giống y Aomine trong truyện :v

Hel Trần: == Thôi thế thôi, đừng nói gì nữa. :v

Tưởng như chuyện sẽ kết thúc ở đây, một lúc sau, tôi có tin nhắn mới.

Trungg Kiên: Nó là ai????

Ngọc Thanh Trần: Đừng hỏi. Tao không thể nói. Thế nhé.

Trungg Kiên: Nếu là đứa nào thích thì bảo nó thôi đi.

!!!

Được rồi, tôi có hơi shock khi nhìn thấy câu này. Cũng chẳng phải chuyện của mình, nhưng tại sao tôi lại sợ thằng Hoàng biết thằng Trung Kiên nói câu này thế? Tôi sợ nó buồn, tổn thương? Chắc đúng thế thật.

Ngọc Thanh Trần: Áo tưởng vl -_-

Trungg Kiên: Thì cứ nói trước :v

Tôi gửi lại nó một icon cười ra nước mắt.

Trungg Kiên: Tao nói thật.

Ai bảo mày nói đùa đâu ?

Ngọc Thanh Trần: Biết rồi.

Tôi thuật lại đoạn đối thoại của tôi và thằng Trung Kiên cho thằng Hoàng, dĩ nhiên là lược bỏ cái đoạn dưới đi. Có ngu tôi mới nói cho thằng Hoàng. Thi cử đến nơi, suy nghĩ nhiều là không tốt đâu =.=

Tôi và thằng Hoàng chat qua chat lại vài câu. Hoàng nói với tôi “giữa tháng ba nó sẽ hết thằng Trung Kiên”. Tôi mĩa mai nó rằng “nếu mày có thể dễ dàng đạt được mục tiêu thời gian như vậy thì mày đã hết thích nó lâu rồi.”

-Tao nói là tao làm được.

-Không tin.

-Không tin kệ mm.

-Làm được tao thách mày đấy.

Vậy là cuộc đối thoại lại chuyển sang cuộc tranh luận gay gắt giữa tôi và thằng Hoàng.

Rồi thằng Hoàng chửi một câu khiến tôi phải bật lại.

-Mày thấy tao nói gì sai chưa? Tao làm ơn lại mắc oán. Đến một câu chúc mừng sinh nhật trên timeline mày cũng không tự viết, bạn bè chúc nhau thì có gì mà nó phải nghi ngờ. Mày nhát đến thế cơ à? Sao mày không nghĩ đến cái cảm giác nó “tks m” một câu sẽ khiến tâm trạng mày thế nào? Không phải rất vui sao? - tôi gõ cạch cạch bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

-... - nó im lặng không rep. Thôi dừng ở đây thôi. Tôi không nói nhiều nữa. Dù sao chuyện gì cũng có giới hạn của nó. Hoàng ạ, tao hi vọng một ngày mày có thể thẳng thắn bày tỏ tình cảm, và đừng cảm chấp nhận mọi lời đáp trả của đối phương. Đơn phương là thế đấy. Mày không thể hiểu rõ cảm giác đơn phương bằng tao đâu. Vì tao đã từng thích thằng Hải, thằng , hiện tại là thằng Vũ. Nhiều lúc kìm nén cảm xúc cảm giác thật khó khăn. Nhưng tao biết, mày thiệt thòi hơn tao. Vì tao có thể thoải mái bày tỏ cảm xúc trước mặt bọn mày, trước con My, thằng Minh. Nhưng mày thì không thể. Mày tự ti với giới tính của mình. Không phải ai cũng có thể chấp nhận sự thật này của mày như tao. Nên...tao hiểu mà!

Kiên ngạo bước đi, lời tỏ tình thoáng qua

Mặc cho đối phương có phản ứng như nào
Ta chỉ cần kiêu hãnh với tình cảm của mình
Mà thôi!

34. Chương Ngày Thứ Hai Mười Bảy: Thất Tình!

Trời trong gió nhẹ
Gió cuốn nỗi buồn đi đâu
Đi đâu tôi không biết
Chỉ biết rằng:
Lòng đã cố nhưng vẫn chẳng nhẹ nhõm
Bao thế sự chờ buông xuôi
Đơn phương, thi cử, nguyện vọng đứng xếp hàng
Lạnh lùng ,bối rối cố dè nén
Này thì còn sự nghiệp phía trước
Chớ lạc lối ngay ở cửa yêu thương...
Cả tuần nay tôi lo lắng không yên...

Có quá nhiều việc khiến tôi phải suy nghĩ. Đúng ra là chỉ có mấy vấn đề rất bình thường, ví dụ như kết quả thi Học sinh giỏi vòng 2 vừa rồi, lo lắng là chuyện đương nhiên. Có điều tôi không thể ngờ lại phát sinh nhiều chuyện tôi phải nghĩ. Tôi vốn không phải là người hay suy nghĩ nhiều.

Nếu như một tháng trước, người luôn sốt ruột kêu gào có kết quả thi vòng 1 là thằng Hoàng, thì bây giờ đứa đó lại là tôi. Kết quả vòng 2 không xếp giải, nhưng nó quyết định xem thí sinh đó có được đi tiếp vòng Thành phố hay không. Điểm thi vòng 2 nhân đôi cộng với vòng 1 chia ba. Tôi biết mình đạt giải Khuyến Khích ở vòng 1 với số điểm 11 khá khiêm tốn, so với những bạn khác sẽ không có lợi thế, nên đã đề ra mục tiêu phải đạt 15 điểm ở vòng 2. Mặc dù đề vòng 2 khó hơn. Có điều, nếu như lúc làm bài xong cảm thấy mình làm không tốt, cảm thấy chắc mình sẽ bị loại, thì lúc biết kết quả sẽ không “đau khổ” như tôi. Tôi làm bài xong lại cảm thấy mình đã dùng hết sức cố gắng, đã làm một cách trọn vẹn nhất theo cách của mình, đương nhiên sẽ hi vọng vào một kết quả tốt đẹp. Nhưng đời không như là mơ. Có hai lý do: Có thể tôi thấy mình làm bài tốt, nhưng người chấm chưa chắc đã thấy vậy Tôi chợt nhớ ra ở vòng 1 trên đầu tôi còn hơn 20 đứa trên hạng...

Biết là vậy, nhưng tôi vẫn hi vọng. Chỉ còn hai ngày nữa là biết kết quả. Điều này làm tôi sốt ruột muốn chết.

Buổi học ngày hôm ấy kết thúc, tôi và cái Ngọc lại chờ nhau về bằng xe đạp điện của nó. Tôi cầm lái, còn cái Ngọc cứ ngồi sau lưng lái nhái đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nghe mà nhức tai. Nếu là bình thường, tôi chắc chắn sẽ nghiêng rằng kêu nó “Cầm miệng”. Còn hôm nay nó lại đem đến một tin tức mới mẻ cho tôi.

-Này, hôm nay con Xù nói nó được một đứa tỏ tình đấy!

Xù được người ta tỏ tình? Thật hả? Cũng không có gì ngạc nhiên lắm, vì có một lần tôi chat với một bạn học lớp A, nó cũng thừa nhận đã từng thích Xù lớp tôi.

-Ai thế? – tôi có chút tò mò

-Nó không nói, nhưng mà tao ngờ lắm... - nói nhanh lên, cứ thích cái trò gián đoạn làm gì - ...tao nghi thằng Vù.

Câu nói của nó chẳng khác nào sét đánh ngang tai tôi. Tôi khựng người trong giây lát, nhưng tay lái vẫn ổn định. Tôi không nhớ lúc đó vẻ mặt của mình thế nào, cũng may là cái Ngọc không nhìn thấy.

Con Xù đã từng một hồi thân với tôi, bây giờ mối quan hệ của chúng tôi vẫn rất tốt. Nó là đứa đầu tiên gọi tôi là “Oppa” khiến sau này trở thành cách xưng hô có bản quyền của tôi. Nếu nói điểm chung giữa tôi và thằng Vũ, tôi không biết. Nhưng tôi biết giữa thằng Vũ và con Xù có rất nhiều thứ tương đồng. Ví dụ như hai đứa nó cùng quan tâm đến US-UK, từ phim ảnh, âm nhạc đến nhiều thứ khác, cùng thích Sneaker, lại hay tán gẫu với nhau. Tôi chưa bao giờ nghĩ hai đứa nó sẽ thành một cặp, vì thằng Vũ hay thích con gái phải đẹp. Mà nhìn mối quan hệ của chúng nó cũng rất bình thường. Mà khoan, mới chỉ là nghi ngờ thôi mà. Sao tôi nghĩ nhiều thế.

-Sao mày nghi ngờ thằng Vũ? – tôi hỏi. Gió lạnh luồn qua cổ tay áo vào trong, lạnh quá!

-Con Xù dùng chung facebook với con Mai. Nên chắc không phải qua facebook đâu, vì hai đứa thích nhau đâu thể cho người thứ ba đọc inbox được. Tao đoán là bọn nó nhắn tin.. – Ngọc nói

-...

-Này, sao mày không nói gì thế?

Tôi chỉ “ờ” một tiếng. Trong đầu tôi đã vạch ra một kế hoạch kiểm tra, thử nghiệm.

Tối hôm đó, tôi nói chuyện với thằng Hoàng trên facebook. Tôi không quên dặn nó đừng nói chuyện này với ai.

Hel Trần: Chả hiểu sao nghi ngờ thằng Vũ.

Ngọc Thanh Trần: Ngọc thể bất an, khanh an ủi trầm đi.

Hel Trần: Tao mong là thằng Việt Anh. Ki bèo với Xù loli là sự kết hợp hoàn hảo nhất

!!!

Đúng là hoàn hảo về hình thức, nhưng không phải hai đứa nó mà kết hợp thì thành cái loại diên không mức độ sao? Tôi cười lẫn lộn.

Cùng lúc đó, tôi mở khung chat giữa mình và thằng Vũ. Gần một tháng rồi chúng tôi không inbox với nhau, mà thực ra tôi cũng chả có việc gì mà chat với nó, chắc nó cũng thế thôi. Có khi còn không quan tâm.

Ngọc Thanh Trần: Có số con Xù không? – tôi có số con Xù, hơn nữa còn thuộc lòng vì số nó dễ nhớ, nhưng vẫn hỏi thử. Nếu nó có thì không phải là... sao?

Vũ Nguyễn: Có, cơ mà đ’ nói!

Ngọc Thanh Trần: Nhanh, đang cần.

Vũ Nguyễn: Cho tao cái gì nhỏ?

Này này, chưa gì đã ra điều kiện... Tưởng tượng ra cái mặt nhăn nhó của nó tôi chỉ muốn đánh.

Ngọc Thanh Trần: Có cái gì đâu mà cho. Tóm lại có đưa không? :3

Đợi một lúc sau khi nó ĐÃ XEM, tôi mới nhận được câu trả lời.

Vũ Nguyễn: 094949xxxx

....

Nó biết thật! Trong lòng tôi có một thoáng thất vọng. Đã vậy thì, trêu nó một chút vậy.

Ngọc Thanh Trần: 1894 *kèm biểu tượng cười nhăn nhó* Có cần tao đưa sim2 luôn không?

Con Xù liên lạc với tôi bằng hai số mà. Trong danh bạ của tôi,. số của nó tôi lưu là “Xù1” và “Xù2”.

Vũ Nguyễn: Đếch cần. Mà nó đ’ nói chuyện với tao nữa.

Như vậy có tính là thừa nhận rồi không nhỉ? Tôi thất vọng.

Ngọc Thanh Trần: Thật à?

Tôi hỏi cho có lệ. Không phải trong lòng tôi đã có đáp án rồi sao?

Vũ Nguyễn: Ừm.

Ngọc Thanh Trần: Tao biết rồi :3

Vũ Nguyễn: Biết cc.

Nó tưởng tôi không biết gì sao?

Ngọc Thanh Trần: Người trong cuộc không nói.

“Người trong cuộc” – chắc nó nên hiểu là tôi đã biết tất cả rồi nhỉ?

Vũ Nguyễn: Gián điệp tí đề.

Tôi gửi icon đồng ý rồi lặng lẽ thoát khung chat.

Tôi ngồi đần người trước màn hình máy tính một lúc. Thế này có tính là thất tình không nhỉ? Nhưng hình như cũng không phải lần đầu. Từ năm lớp 7, tôi đã biết thằng Vũ là một đứa “đào hoa”. Cung Xử Nữ đều đào hoa cả mà. Con My cũng thế còn gì. Vì vậy, tôi thích nó nên cũng đã chuẩn bị tinh thần để “chấp nhận” cả những đứa nó thích. Thằng Hoàng đã nhiều lần ‘khuyên’ tôi: “Mày bỏ nó đi, thích làm đ’ gì loại đấy.” Tôi chỉ lắc đầu cười.

Nếu như tôi thích một đứa, thì chắc chắn sẽ thích nó đến hết cả thời gian học tập cùng nhau. Năm nay đã là năm thứ 4 tôi thích thằng Vũ, không phải trọn vẹn cả năm cấp II của tôi rồi sao? Thằng Hoàng hay kêu tôi “chung thủy”.

Hel Trần: Chưa ngủ hả?

Ngọc Thanh Trần: Chưa.

Lúc đó là 23:37 PM.

Hel Trần: Chịch chịch :v

Thằng điên này lại lên cơn rồi, tôi cười trong đầu.

Ngọc Thanh Trần: Muốn chịch lắm rồi... Đệt, tao đùa đấy :v :v :v

Hel Trần: Với Vũ chứ gì? Tao biết mà.

Ngọc Thanh Trần: Không lẽ với TK (Trung Kiên) của mày?

Hel Trần: Không sao -_- Tao hiểu ai cũng có ham muốn.

Còn ra vẻ am hiểu, đập cho phát bây giờ. Tôi thẻ thằng Hoàng mà xuất hiện trước mặt tôi bây giờ, đảm bảo sẽ ăn đủ đòn. Còn nữa, thằng Hoàng đọc Yaoi, 18+, hentai đủ kiểu từ năm lớp 7, còn tôi đã đi vào vết xe đổ của nó muộn hơn chút. Vấn đề chúng tôi nói như thế này, cũng chẳng thể gọi là trong sách là nữa rồi. Có mấy ai ở độ tuổi này mà không tò mò mấy thứ đó chứ?

Ngọc Thanh Trần: Hôn là đủ rồi! - Ở thì tôi cũng có tưởng tượng, nhưng mà chưa đến mức đấy.

Hel Trần: Đã nghiện còn ngại... :v

Mày mới nghiện đấy con, tôi chửi thâm.

Ngọc Thanh Trần: Tao nghĩ là sức chịu đựng của tao tốt hơn mày :v

Hel Trần: Đừng tự dối lòng mình em ạ :3

Ngọc Thanh Trần: Hay nhỡ, sáng nay tao còn nói thằng Vũ vẫn F.A, vậy mà giờ...

Hel Trần: Xù loli x Ki Béo (chúng tôi hay gọi thằng Việt Anh là Ki Ki)

Một con xù lùn lùn điên điên, một thằng béo béo xàm xàm nham hiểm, không hợp thì là gì?

Ngọc Thanh Trần: Còn dùng cả tiểu đối cơ à? :v

Hel Trần: Ở tao nói thật, hai đứa nó hợp vcl. Lại còn học chung tiểu học.

Ngọc Thanh Trần: Hai đứa nó hợp theo tính cách.

Hel Trần: Thăng Việt Anh nhìn đ' hợp với mấy đứa chân dài xinh xinh, nhìn dị vcc. Sau này chắc cho đi làm đồ tể

Tôi cười lăn lộn.

Hel Trần: Tao nghĩ là thằng Trung Kiên vẫn thích con My

Ngọc Thanh Trần: Nói có sách, mách có chứng hộ cái.

Hel Trần: Chỉ là nhìn ra từ hoạt động bình thường của nó thôi. == Kiểu lúc nào cũng muốn va chạm với con My.

Thế hả? Con My luôn dính chặt với tôi, sao tôi không thấy nhỉ?

Hel Trần: Xong rồi thỉnh thoảng tìm mấy chỗ thuận tiện nhất để nhìn nó.

Chỗ thuận tiện nhất? WC nữ à? Tôi cười lăn lộn.

Hel Trần: ĐM, nói thẳng ra là mấy hôm nay tao toàn thấy thằng TK nhìn con My. --

Tôi ngớ người, sau đó phản ứng lại,

Ngọc Thanh Trần: Đệt, sao mà ỷ ý mấy cái ánh mắt gì đó giỏi thế? Tao cũng định thử quan sát con Xù với thằng Vũ, nhưng vướng víu đ' chịu được nên thôi. Kệ cmn luôn.

Từ từ, phản ứng này của thằng Hoàng sao mà giống....Haha, có cái để chọc mày rồi.

Ngọc Thanh Trần: Ồ ồ ồ ồ ồ ồ.... Ghen kìa ghen kìa.

Tôi ngồi trước màn hình úp mặt xuống bàn cười. Hoàng ơi là Hoàng, bây giờ mới chịu thành thực. Hahaha!

Hel Trần: *Biểu tượng -- rõ to* Làm sao ? Bỏ ghen đây == == == Làm sao?

Tôi định bụng sẽ cap cái màn hình lại, sau này đem ra trêu nó.

Ngọc Thanh Trần: Anh em bắt tay phát nào. Hôm qua tao cũng thế mà :v

Hel Trần: Cút cmm đi, bố mày làm bài.

Ngọc Thanh Trần: Hahahahahahahahahahaha.... x16

Tất nhiên là tôi đã dùng Ctrl-V rồi.

Đêm hôm đó, nằm im trong bóng tối, hai tay gối ra sau gáy, tôi suy nghĩ. Người ta hay nói về đêm con người ta thường hay nghĩ ngợi. Đúng thật. Vì đêm rất yên tĩnh. Thất tình đương nhiên là chẳng vui chút nào, nhưng tôi cảm thấy trải qua một hai tiếng chần động, hiện tại tâm tình của tôi đã tốt hơn nhiều. Hơn nữa, tôi đơn phương mà, nó thích ai thì cũng chẳng do tôi quyết định hay liên đới. Tôi chẳng trách ai, chỉ cảm thấy Bảo Bình đúng là một cung có cảm xúc đặc biệt. Cảm xúc đó chỉ diễn ra trong phút chốc, rồi sau đó tâm trạng lại trở về bình thường. Sự kích động, phần nộ hay gì đó đều chẳng khiến họ phải làm gì khiến bản thân ân hận. Tôi còn mục tiêu ở phía trước, vì vậy đã ý thức được mình không nên quá chú tâm vào thứ tình cảm học trò này. Xem ra mình vẫn còn sáng suốt lắm. Thi vào 10, thi học kỳ, kết quả thi HSG, còn nhiều thứ đợi tôi ở phía trước.

Đêm trôi qua, và tôi đã có một giấc ngủ khá ngon. Ngày mới bắt đầu, tôi cảm thấy đầy sức sống. Hai chữ “thất tình” kia đã tan biến không một dấu vết.

35. Chương Ngày Thứ Hai Mười Tám: Mục Tiêu!

Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh xa lánh. Biết sao giờ vì chỉ thấy nắng trong tim mình.

SAY YOU DO, SAY YOU DO

Lỡ mai mình yêu nhau, đừng cho em ngóng những trưa hẹn dù trời nắng hay mưa trên đầu.

SAY YOU DO, SAY YOU DO

Tôi ngồi nghe bài “Say You Do” của Tiên Tiên. Lâu lắm rồi mới nghe nhạc. Không phải là vì tôi lười, mà là toàn thức khuya đến phát mệt. Cái lúc nằm xuống để thư giãn nghe nhạc như lúc trước bây giờ thay bằng việc đặt lưng xuống là nằm ngủ lì bì đến sáng. Ấy vậy mà hôm nay tôi vẫn cố nghe cho bằng được.

Lúc này là 2h45 sáng.

Trong không gian tĩnh mịch, trong bóng tối của căn phòng, bên tai tôi chỉ còn tiếng nhạc vang lên nhẹ nhàng. Tôi nằm ngửa, dang cả tay chân ra thành chữ nhân, trong đầu nghĩ vẩn vơ đầu đầu. Được một lúc thì hai mắt lim dim, chỉ trực chờ sập mí xuống. Đột nhiên, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, ánh sáng từ màn hình điện thoại cảm ứng bên cạnh lóe sáng. Tôi khó chịu, giật tai nghe ra, với tay lấy điện thoại, ép bản thân mở to mắt. A, cay mắt quá!

Là tin nhắn từ Messenger! Giờ này mà còn online, lại còn inbox cho tôi, chắc chắn chỉ có...

Hel Trần: Yo, ngủ chưa?

Biết ngay mà, thằng dở hơi này học thì cứ học đi, sao còn cứ kéo tôi phải thức khuya cùng nó? Mà tôi cũng làm theo thật, chẳng hiểu vì sao. Có lẽ vì tôi là bạn thân của nó!!!

Ngọc Thanh Trần: Im mồm đi, để bố mày ngủ. Mai đến lớp ngủ gật chết mẹ tao à @@

Kiên nhẫn, kiên nhẫn ấn từng chữ. Cái kính đã bỏ ra nên tôi phải nhú chặt mắt khi đưa cái màn hình sáng đèn lại gần.

Hel Trần: Oppa, thức cùng em đi. Hôm nay em uống hai cốc café rồi đấy.

Ngọc Thanh Trần: Con lạy!

Nhà tôi mở quán cà phê, nhưng tôi rất ít khi dùng café để thức khuya. Nhớ lại hồi đầu thức khuya, sáng hôm sau tỉnh giấc đầu đau nhức, tinh thần kiệt quệ, số giờ ngủ gật ở lớp cũng nhiều hơn, dần dà trở thành thói quen. Chính vì vậy, tôi rất “khâm phục” thằng N a m và thằng Hoàng – hai đứa tôi thân cũng chuyên đầu đêm để học hành, nhưng đến lớp chẳng bao giờ ngủ gật như tôi. Nhưng dạo gần đây, thằng Hoàng lại dùng café để tỉnh. Nó nói có hôm mệt quá lăn ra ngủ từ 8h tối, ngủ đến quên trời đất. Lúc mở mắt ra thì đã là 6h sáng hôm sau rồi. Tôi rất không tán thành việc nó dùng café nhiều như vậy, hôm nào cũng 2 cốc, chẳng tốt gì cho sức khỏe.

Hel Trần: Đang ngồi làm toán. Hôm qua ngủ quên đành phải bù bài, 14/4 thi đến nơi rồi.

Ngọc Thanh Trần: Ờ, học hành như vậy mà không được giải thì...

Thằng Hoàng sống sót qua vòng 2 của Quận thi Học sinh giỏi. Tôi loại. Kể cũng tiếc, quận lấy 10 đứa điểm đứng đầu trên 38 học sinh của đội tuyển Văn, trong khi tôi đứng thứ 13. Lúc nghe bọn nó nói ở bảng tin treo kết quả, tôi cứ đứng im trong lớp, chờ đợi. Đợi gì à? Đương nhiên là chờ bạn mình chạy vào nói với tôi rằng “Thanh ơi, may vào rồi!” Tiếc rằng, nó đã không xảy ra. Lần thi vòng 2 sống còn này, lớp tôi bị loại cũng không ít. Nhóm bạn chơi thân của tôi chỉ còn thằng Hoàng trụ được môn Toán, Hoàng Minh out, tôi out Văn, My B out Sử, Công Hiếu out Lý. Đáng chú nhất là thằng Nghĩa, từ một đứa được giải Ba ở vòng 1 với số điểm khá khiêm tốn, nay lại dẫn đầu cả Quận, vượt qua cả mấy thằng “máu mặt” của trường B nhờ số điểm vượt trội ở vòng 2. Đúng là lợi ngược dòng ngoạn mục!

Thật may là tôi không quá chìm sâu vào cảm giác thất bại của cuộc thi đó. Vì tôi đã tìm được mục tiêu của mình. Đó là đỗ trường nội trú dân lập. Theo thống kê thì năm nay sẽ có hơn 20 000 học sinh trượt công lập do các trường cùng hạ thấp chỉ tiêu. Như vậy sẽ có sự cạnh tranh lớn hơn. Thi công lập đương nhiên là 100% học sinh phải thi, nên tôi chỉ đặt nguyện vọng công lập với số điểm 45 – 50, thấp hơn so với

rất nhiều đứa. Tôi muốn đổi môi trường ở trường cấp III, vì đây là giai đoạn hình thành tương lai của một người. Tôi muốn thử sống trong cái môi trường đào tạo như quân đội mà học sinh hay đồn đại là “cái lồng giam” của ngôi trường đó.

Ta gặp nhau 1 chiều thu tháng 10, vì nụ cười ấy cho em nhớ mong từng ngày.

Đêm về nghe lòng thương anh mất rồi, ngại vì mình con gái.. phải làm sao?

Cái cảm giác xác định được mục tiêu để phấn đấu quả thực rất tuyệt. Trước giờ tôi chỉ nghĩ đơn giản mình đạt được chỉ tiêu mà tập thể trường lớp đề ra, giống như các khóa trước, lựa chọn ngôi trường mình thích, vào với số điểm đỗ, như vậy sống một cuộc sống cấp III mà mình hay đọc trong sách vở, báo chí, có khi còn chung lớp, chung trường với mấy đứa bạn. Nhưng hóa ra, không phải vậy! Tôi khao khát sự mới lạ. Và học nội trú, là một quyết định đầy sự táo bạo và quyết đoán của tôi!

Kết thúc thi HSG, tôi chỉ còn một mục tiêu phía trước, đó là thi vào 10. Nhưng trên con đường đó, vẫn còn mấy cục gạch cần phải đá sang một bên bằng chân mình. Đó là thi học kỳ, và nhất là...cuộc thi thử được tổ chức tại trường trong vài ngày tới.

36. Chương Ngày Thứ Hai Mười Chín

Tuần này đúng là xui xẻo, xui xẻo, xui xẻo kinh khủng!

Mẹ kiếp, tôi nghiêng rằng ngôi im nghe giảng, trong người cảm thấy khó chịu bứt dứt không thể tả.

-Hoàng, con đang làm gì đấy?

Tôi thở dài, ngao ngán nhìn thằng Hoàng ngồi bên cạnh cũng đang có vẻ mặt như mình, nhả nài gập vở Toán cho vào ngăn bàn.

Bây giờ đang là giờ Anh. Và chúng tôi đang ngồi bàn đầu, lại còn ở cái bàn đối diện với bàn giáo viên.

Mấy hôm trước, lớp tôi bị giáo viên bộ môn phản ánh với cô chủ nhiệm là quá mất trật tự, đặc biệt là cái ổ toàn con trai ngồi ở hai cái tổ bên kia. Cụ thể là chỗ thằng Trung Kiên, Duy Kiên, Vũ, Xuân Tùng, Dương Minh,... Vì bọn nó ngồi toàn bàn cuối, hoặc gần cuối, nên cô nói ba bàn đầu đổi cho ba bàn cuối. Nếu chỉ có bọn đấy thôi thì không nói, nhưng lại là cả lớp. Cả lớp đấy! Tức là có tôi. Tôi ngồi ở bàn 4, nếu đổi như trên thì tức là bàn 4 lên bàn đầu, bàn 5 lên bàn 2, bàn 6 lên bàn 3... Thằng Hoàng ngồi tổ kế bên, ngang bàn với tôi cũng chịu chung số phận. Hai cái tổ của bọn tôi lại rất gần, rất gần bàn giáo viên.

Nếu ngồi bàn đầu thì sao?

Thứ nhất: Không thể ngủ gật, nhất là tiết của cô chủ nhiệm (mặc dù trước kia tôi ngủ như đúng rồi nhờ tấm lưng không mấy to lớn của thằng Bốp che chắn)

Thứ hai: Không thể ngồi tranh thủ làm bài mấy tiết khác trong giờ này. Thằng Hoàng cứ đến giờ Sử, Địa, GDCD,... là vứt sách vở sang một bên, ngồi làm Toán. Và cái đoạn trên chính là một ví dụ. Mấy chuyện đó bây giờ chẳng thể làm gì rồi.

Thứ ba: Không thể quay bài *cười*

Thứ tư: Không thể đọc truyện dưới ngăn bàn nếu tiết học quá chán.

Thứ năm: ... Tôi chưa nghĩ ra.

Tóm lại là chẳng tốt đẹp gì.

Đã bị chuyển lên bàn một thì chớ, lại còn ngồi một mình. Thằng N a m thần thánh “được” chuyển xuống ngồi bàn cuối với thằng Bốp. Huhu, “Dàn đồng ca Remix” bị chia rẽ rồi. Còn đâu những tiết học chúng tôi cùng ngồi nghe ngao hát nữa? Tôi cắn răng, hi vọng cô sẽ đổi chỗ.

Thằng Hoàng cũng chẳng khá hơn gì tôi. Thỉnh thoảng vài tiết, cái bàn của nó trống không. Vì nó chuyển sang ngồi cạnh tôi, còn cái Mai thì chuyển sang tổ khác, tranh thủ đổi chỗ cho “dễ thở”.

-Sao cái mặt anh buồn thế oppa? – con My hỏi tôi, nó ngồi bàn đầu, và bây giờ được chuyển xuống bàn 4

-Còn sao nữa, đương nhiên là vì... - tôi chưa nói hết câu, đã nghe thấy thằng Hoàng chửi um lên.

-ĐM, tao ghét ngồi bàn đầu vãi.

-.... – Anh em chung hoàn cảnh.

Tôi và thằng Hoàng tinh thần vô cùng kém, đều có chung suy nghĩ tại sao bọn kia gây “án” mà bọn này cũng phải “chịu trận” cùng? Thật bất công. Tôi thở dài. Nhưng mà ngồi đầu trong lớp đều là do quyết định của giáo viên hết, chúng tôi không có tư cách lên tiếng phản đối. Bây giờ chỉ mong có phép màu xảy ra thôi.

Con My vỗ vai tôi và thằng Hoàng, an ủi: “Thôi mà, lúc đầu tao cũng không quen. Nhưng mà ngồi lâu cũng sẽ quen thôi!”

Tôi ngồi với N a m và Bóp cũng quen lắm mà, tại sao? Tôi gào thét trong lòng.

Kỳ thi thử vào lớp 10 môn Văn của trường tôi vừa diễn ra. Lần này, tôi quyết tâm giành điểm cao. Suốt một tuần trước ngày thi, tối nào tôi cũng ôn tập. Tính tôi hay lười, ngại, nên có thể hôm nào cũng ôn tập như vậy quả là một kỳ tích. Thằng Hoàng cũng giống tôi, nhưng nó còn vất vả hơn tôi. Vì nó còn phải học toán.

Trước giờ thi một tiếng rưỡi, tức là hai tiết học, chúng tôi được ngồi ôn tập. Nếu như là bình thường, chắc chắn tôi sẽ đeo tai nghe mà úp mặt xuống bàn ngủ. Nhưng lần này thì không. Tôi và thằng Hoàng im lặng ôm vở lẩm nhẩm học bài, học, học, cho đến khi đến giờ thi. Học Văn đối với học sinh mà nói, học chẳng bao giờ hết.

Giờ thi diễn ra suôn sẻ, đề cũng không khó lắm. Khi tôi làm xong bài thì vẫn còn dư nửa tiếng. Ngó nghiêng xung quanh xem tình hình phòng thi, tôi ngám ngăm thở dài. Mấy đứa lớp thường (H, I, E), hình như...méo học gì thì phải, cũng chẳng biết viết gì hay sao? Cũng phải nói thêm là cái phòng thi số 10 của tôi số học sinh lớp thường cũng kha khá, mà học kém thường đi kèm với ý thức kém. Chẳng phải lần đầu thi, vì tên của tôi bắt bằng chữ T, chia phòng theo tên nên cố định từ đầu năm. Vẫn là mấy khuôn mặt đó, tôi thậm chí coi thường trong lòng.

Nhìn sang bàn bên cạnh, tôi thấy con Quỳnh và thằng Sơn – hai đứa cùng lớp duy nhất chung phòng với tôi đang thi thầm gì đó. Ha, thật may là ba đứa bọn tôi ngồi kề nhau, khá dễ trao đổi (mặc dù Văn tôi cũng thấy không cần thiết lắm). Bất chợt, Sơn quay sang nhìn tôi, miệng lẩm nhẩm: “Khởi ngữ là gì?”

Tôi phải nghe đến mấy lần, nghiêng cả người sang nghe, trong khi mắt lác liếc nhìn giám thị thì mới nghe thấy nó hỏi cái gì.

Tôi trả lời: “Đối với cháu” (đây là đáp án)

Sau đó tôi lấy bút phác họa khung cảnh phòng thi vào mặt sau của tờ đề, chuyên tâm vẽ vờ cho đến khi thu bài.

Tốc độ chấm bài của mấy cô giáo nhanh thật đấy, bốn hôm sau đã có kết quả. Nghe nói sau khi ghép phách xong là lớp tôi nhận được bài luận. Giờ Sinh, trước tiết Văn, thằng Minh ngồi sau lưng tôi với Minh Anh ngồi lấy Iphone ra nghịch. Tôi quay người ra sau, nhìn nó:

-Này, làm gì thế?

-Em đang hỏi điểm Văn oppa ạ.

-Có rồi à? Mà hỏi ai đấy?

-À mẹ em. Bà ý bong gân nằm ở nhà rảnh quá ý mà.

Cái thằng...! Minh là con trai của cô Nguyệt dạy Văn-Sử trong trường, học khá Toán. Cô Nguyệt rất vui tính, được nhiều học sinh yêu quý bởi tính cách vui vẻ, “nhí nhảnh”. Vì vậy tôi rất hâm mộ tình “mẹ con” của thằng Minh với cô, cách giao tiếp nói chuyện rất thoải mái. Thậm chí nó kể bây giờ thi thoảng vẫn thơm vào má mẹ vài cái khi vui. Wow!

Hôm trước, khi thằng Minh đang ngồi học ở lớp thì có giáo viên gọi nó ra bế mẹ vào bệnh viện thì phải, nghe nói cô Nguyệt bị ngã cầu thang hay tai nạn gì đó. May mà không quá nghiêm trọng.

-Em nhắn tin hỏi mẹ ý, đằng nào mấy cô giáo cũng gửi bảng điểm về cho mẹ em rồi.

-Rồi sao? Như nào?

-Em được 7.5, may vãi. Để em hỏi cho mấy đứa.

-Này, hỏi nhiều vậy có làm phiền mẹ mày không?

-Không có phiền đâu, nhưng mà mấy đứa nhớ đưa 500 đồng tiền tin nhắn.

-....

Nhắn qua nhắn lại, cuối cùng cũng có kết quả...

37. Chương Ngày Thứ Ba Mười

-Này, mày làm sao thế? Mấy điểm?

My B vỗ vỗ vai tôi, quan tâm hỏi han. Vâng, sau khi biết điểm tôi đã đập mặt xuống bàn, than trời trách phận.

10 phút trước

Thằng Minh lăm lăm nhắn tin trả lời mẹ nó. Minh Anh ngồi bên cạnh chỉ cười, trêu nó một câu:

-Cuối cùng vẫn là mày bét dí, Minh à!

-Đệt, tại sao? Tại sao? Em vẫn thua điểm con My oppa ời. Huhu!

Tôi ngớ người, tò mò hỏi:

-My mấy?

-My A 8,75, My B 8.5.

Thật là...quá cao! Đối với điểm Văn mà nói thì đây quả là số điểm tốt, giống như 9 10 với môn Toán vậy. Sau phút ngỡ ngàng, tôi lại rơi vào trạng thái căng thẳng. Chết rồi, “mang tiếng” là học sinh tuyển Văn mà không vượt qua mốc điểm này thì có phải...cảm giác rất khó chịu không? Được rồi, tôi thừa nhận lòng ganh đua của mình lại bùng lên rồi.

-À, để em hỏi điểm cho oppa! Mẹ em nhắn lại rồi này.

Tôi và Minh Anh cùng nhìn vào màn hình Iphone của Minh, đọc được tin nhắn của cô Nguyệt: “Haha, vẫn là con bét dí. :))”

-... – ôi trời, cô giáo thật là dễ thương. Ai có thể giải thích cho tôi vì sao cô Nguyệt nói y chang Minh Anh được không?

-Hoàng mấy?

-9.

Tôi lại toát mồ hôi. Chơi thân với nó, cũng biết nó học hành trâu bò, Văn cũng hay mà Toán cũng tốt, nhưng mà lần nào thi cũng thua điểm nó, nhất là Văn khiến tôi chỉ biết nhìn nó mà hằm hè. Hoàng ơi, tụt điểm xuống đề!

-Oppa, anh được 8,75. Con mẹ nó, cao vãi! – Minh hét toáng lên.

Hở?

Gánh nặng trong lòng tôi hạ thấp xuống một chút. Thôi cũng được, đã đạt được mục tiêu đề ra 8,5 lúc đầu. Có điều,...tôi không thể ngờ tôi mất 0,25 vì sai kiến thức Tiếng Việt – một điều mà tôi ít ngờ tới. AAAAAA, 9 điểm của tôi.

Tại sao?

Tại sao?

0,25 của tôi! Thế mới biết khoảng cách từ 9 và 8,75 rất xa.

Thằng Hoàng sau khi biết điểm khá bình thản, vì nó cũng được 9 điểm Văn không phải lần đầu. Nó quay xuống nhìn tôi, hỏi tôi được bao nhiêu điểm. Tôi không ngừng trách mình ngu ngốc trong đầu, đáp lời nó.

-Chờ đấy, chỉ là 0.25 thôi. Lần sau tao sẽ phục thù. Đừng có vênh nhá! – Tôi đồng dạc tuyên bố với nó.

-Ồ hờ. – Nó nhìn tôi cười nham nhở.

Chuyện thi thử lần đầu kết thúc ở đây với điểm cao nhất thuộc về thằng Hoàng, tôi và My A đứng thứ. Nhưng điều khiến tôi vui nhất là vì tôi đã đạt được mục tiêu mà mình đề ra, và nhóm tôi không có ai điểm kém. 5 đứa thì có ba đứa trên 8. Hà hà, có chút tự hào! Mặt khác, lần này tập thể lớp B đã thua lớp A về điểm về mặt bằng chung điểm số. Đây quả là một sự “xúc phạm” không hề nhẹ. Hãy chờ đấy, thi học kỳ lớp tôi sẽ phục thù.

Việc học của tôi từ lớp 1 đến bây giờ chưa bao giờ gây phiền hà gì cho bố mẹ. Tiểu học là một thời kỳ huy hoàng của tôi với sức học rất tốt, dù bây giờ tôi chỉ ở mức trung bình – khá, điểm đủ đạt. Nhưng tôi không hay để bố mẹ phải thúc ép, mắng mỏ nhiều hay bắt đi học thêm để tu dưỡng kiến thức.

Có điều, tôi thì vậy. Nhưng không có nghĩa là thằng em “yêu quý” của tôi cũng như vậy.

Thằng em tôi tư chất từ lúc đi học chữ đến giờ không bằng tôi và thằng em họ tên Thanh kia. Từ thời tôi đi học viết lúc 5 tuổi, đến tận bây giờ, ba chị em tôi đều học chung một chỗ khởi đầu của tuổi học sinh. Nếu như tôi và thằng Thanh học trôn tru tiểu học, thì đối với em tôi mà nói quả là một sự vất vả không hề nhẹ. Thằng Thanh rất thông minh, học Toán tốt, lớp 2 đã giành không ít giải về nhà; tôi thì không có nhiều giải, nhưng Văn chương và tiếng Anh cũng coi như thế mạnh của tôi. Còn em tôi...quả thực chẳng có gì.

Em tôi tên Đăng, hay gọi là Bi, năm nay đã lớp 4 rồi. Thực ra tôi chẳng bao giờ gọi nó bằng tên thật. Cái tên Trần Minh Đăng của nó chỉ được gọi ở lớp, còn ở nhà, họ hàng nội ngoại hay bố mẹ, chẳng bao giờ quen gọi. Gọi Bi quen miệng rồi mà!

Càng lớn, nó càng lười biếng, nghịch ngợm. Mẹ tôi nói thằng Bi ăn nhiều, phải gấp đôi tôi, nhưng ăn vào thì hấp thụ hết vào tay chân nên nghịch như quỷ, còn đầu óc thì chẳng có gì. Xem kìa, bao nhiêu lần tôi trêu nó như vậy, nhưng nó lại vỗ ngực tự hào nói: “Sau này em sẽ làm cảnh sát, giỏi võ là được rồi!”

Ừ, thế không dùng mưu sao bắt được tội phạm?

Hành trình biết đọc của nó vô cùng gian nan. Tôi và thằng Thanh học tiểu học dễ như ăn cháo, thì thằng Bi chậm hơn nhiều. Nó không thạo đọc, nên lấy sang tập viết cũng hay sai, chữ xấu; làm toán cũng rất chậm. Kết quả năm học đầu tiên của nó là Học sinh tiên tiến, học kỳ I năm lớp 2 còn là học sinh trung bình. Lại thêm cái tính không tự giác, không ai thúc ép trông coi thì không biết tự học, nên nó đã kém lại còn kém hơn. Là chị đương nhiên phải kèm em. Bố tôi giao nhiệm vụ cao cả này cho tôi.

Kết quả gần đây nó bị bố phát hiện ra hỏng kiến thức quá lớn. Và đương nhiên tôi cũng bị chịu trách nhiệm.

Vậy là thay vì học với tôi, mỗi tối bố sẽ đích thân kèm nó học toán. Thằng Bi chỉ sợ bố, nó không sợ tôi. Tôi hối hận vì đã không tạo được cái uy trước khi nó nhận thức được. Haizz!

Kỳ thi giữa kỳ vừa rồi, nó bị điểm kém. Bố tôi mắng nó xối xả, nói sao chiều qua tao vừa cho mày làm bài này mà hôm nay còn làm sai? Sai toàn cái vớ vẩn, không đáng mất điểm.

Tôi chẳng biết làm gì. Đấy, không phải thằng Bi kém, mà là nó chẳng tập trung làm cho tử tế. Chữ nó không xấu, nhưng chẳng thể đẹp nổi với cái kiểu ngoáy cho xong của nó. Còn cảm giác khi làm bài thì đầu óc phụ thuộc vào ai khác ngoài nó – người trực tiếp làm bài. Tôi cũng là học sinh, quá rõ cái cảm giác đó mà.

Nói vậy thôi, chứ cũng chẳng còn gì để nói.

Tạm biệt!

38. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Mốt: Bạn Thân Khác Giới!

Từ dạo bị chuyển lên ngồi bàn đầu, tôi chẳng chăm lên được chút nào, nhưng trong giờ học cũng thận trọng hơn. Cảm giác bị giáo viên để ý thật chẳng dễ chịu. Và thằng bạn thân của tôi cũng cảm thấy thế. Ngoài những tiết chính của cô chủ nhiệm, Hoàng chuyển chỗ sang ngồi cạnh tôi. Không phải tôi ngồi một mình, bên cạnh tôi là Hải Ninh – một trong ba đứa con giáo viên của trong trường cùng thằng Hoàng Minh. Có điều nó chỉ ngồi với tôi giờ Toán, còn lại đều ôm sách vở chui xuống bàn bốn ngồi để tránh tai mắt. Vậy là tôi ngồi một mình, như vậy thằng Hoàng mới có thể chuyển sang ngồi cạnh tôi. Hai đứa bạn thân ngồi cạnh nhau quả thực rất thích, ít nhất cũng có thể an ủi nỗi lòng luôn bất an về cái bàn đầu trong lòng mỗi đứa.

Sau lưng là thằng Hoàng Minh và Minh Anh, thi thoảng chuyện trò vài câu trong giờ cũng thấy bớt nhàm chán.

Trong một giờ học, chúng tôi lén lút dùng vở nháp chat qua lại. Thật liều lĩnh làm sao! Bị giáo viên tóm được là chết.

-Tao phải tăng cường học đội tuyển mày ạ! Mất tiết nhiều rồi.

-Bao nhiêu mà kêu nhiều?

-Thì buổi sáng mất cmn 4 ngày, buổi chiều phụ đạo thì mất 1 ngày.

Tôi nhẩm tính trong đầu. Thằng Hoàng được thi tiếp thành phố nên đương nhiên phải tăng cường học Toán trong đội tuyển của Quận. Mất tiết phụ thì có thể chép bù vở, Toán với khả năng của nó thì kiến thức trên lớp không vấn đề, có điều sắp thi học kỳ rồi. Vắng mặt trên lớp nhiều như vậy đúng là có hơi...

-Học hành thế này mà không được giải thì có mày thiệt lớn lắm đấy --

-Ồ, chán vl!

Tôi quay sang quan sát thằng Hoàng. Mất lơ dờ, tóc rối bù do chẳng bao giờ chải đầu (thực ra tôi cũng không có thói quen dùng lược mà toàn dùng tay vuốt vuốt cho xong, nhưng tóc tôi dài nên không thể để quá bù xù được), thi thoảng lại ngoác miệng ngáp dài. Một bộ dạng điển hình của “thanh niên nghiêm túc” thâu đêm để học hành.

-Này, trông mày như thằng nghiện ỹ! – chẳng phải lần đầu tiên tôi nói nó thế, bao nhiêu đứa cũng trêu thằng Hoàng như vậy. Người thì cao đấy, nhưng khá gầy, đáng người lúc nào cũng lơ dờ, chẳng trách bị trêu như vậy.

-Ồ, chả hiểu sao hôm qua ngủ sớm mà sáng nay dậy mệt vcc! – Nó đáp

Còn tôi thì hôm qua thức đến gần 2h sáng xem phim đủ thứ, vậy mà hôm nay chưa ngủ gật. Lạ thật đấy!

Thằng Hoàng thuộc túp người ngại giao tiếp, lười ra ngoài, lúc nào cũng chỉ dính mông ở nhà không học bài thì chơi game, nghe nhạc, ăn mỳ. Có lần nó kể cả nhà nó đi Malaysia du lịch mà nó từ chối không đi, tôi liền chửi nó “ngu” một tiếng. Đồ đần, ra nước ngoài đấy, là nước ngoài, nước ngoài hiểu chưa? Sao không có tí tinh thần dã ngoại gì hết. Nó chỉ đáp gọn lỏn “tao không thích”. Tiện thể cũng nói luôn, tôi muốn được đến Nhật, Trung Quốc hoặc Hàn Quốc cũng được. Vì vậy, tôi vẫn đang cố học thêm một số ngôn ngữ cơ bản nước họ, cộng thêm các văn hóa mình hay đọc trên báo. Nhớ hồi nhỏ, tôi rất hâm mộ và thích thú trước cảnh sắc và sự lộng lẫy nguy nga của các nước châu Âu, ước gì mình được sống ở đó. Sau này lớn lên mới hiểu được sống ở một đất nước có văn hóa khác hẳn văn hóa phương Đông như nước mình là chuyện không dễ, hơn nữa trong khu vực châu Á cũng có rất nhiều nước tuyệt vời. Bây giờ gia đình tôi chưa có điều kiện, nhưng sau này tôi lớn chắc chắn một trong những mục tiêu để tôi kiếm tiền chính là có kinh phí để gia đình tôi đi du lịch quốc tế.

Thằng Hoàng hồi lớp 8 đi khám sức khỏe, phát hiện mình mắc bệnh nội khoa. Lần đó khá nghiêm trọng, phải uống thuốc. Dù vậy, chuyện này bị thằng Việt Anh biết được và lan truyền cho cả lớp, khiến thi thoảng thằng Hoàng vẫn bị cười vì mắc bệnh “đái dầm”. Sau lần đó, bệnh của nó đã khỏi. Nó chỉ cắn chặt răng, cắn hận mà hét lên:

-CHÓ VIỆT ANH, TAO THỀ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI MÀY. TAO NGUYỄN RỬA MÀY THI TRƯỢT VÀO 10 CHO CHẾT CMM ĐỀ!!!!

Tôi, MyB, Hoàng Minh và Công Hiếu chỉ nhìn nó cười như xem kịch. Hai đứa kia mà xung đột thì giống như nghệ sĩ đang tấu hài vậy, thằng Việt Anh béo như lợn, trông lưu manh thế kia chắc chắn sẽ đùa cợt thằng Hoàng “nào tôm” cho đến khi nó tức đến mức mím môi mím lợi mà “lực bất tòng tâm”.

Không những thế, khác với tôi luôn “phơi phới tinh thần”, sức khỏe dẻo dai, thằng Hoàng luôn cảm thấy mệt mỏi, lờ đờ, đôi khi cảm thấy đau nhức chỗ này chỗ đó mà chẳng biết nguyên do. Những lần như vậy, tôi chỉ vỗ vai nó, bảo đi khám sức khỏe đi. Bộ dạng của mày thế kia, lại còn lạm dụng café, muốn chết yếu à con? Nó đồng ý, nhưng lại nói mẹ nó bận. Tôi thông cảm. Đôi khi bố mẹ làm công chức nhà nước cũng có cái bất lợi. Bận tới mắt tới mũi, con cái thì phải nhờ xe ôm đưa đón, bữa cơm gia đình cũng chỉ là làm vội làm vàng.

Mấy ngày hôm nay, trên lớp vắng bóng thằng Hoàng làm tôi rất buồn. Hầy hầy, không phải đến mức lâm li bi đát đâu, chỉ là không có bạn thân để nói chuyện nhằm nên cảm thấy vô vị thôi. Dĩ nhiên, My và Minh, cùng thằng Công Hiếu vẫn đi cùng tôi vào mỗi giờ ra chơi, vẫn đùa vui, vẫn ăn chung một gói bim bim, cái bánh mì que, nhưng...cảm xúc thật khó nói. Có lẽ là vui mà cảm thấy không trọn vẹn. Cái thằng cao cao gầy gầy hay ôm cốc mì tôm đứng lùi một bên vừa ăn vừa lặng lẽ xem “đại náo căng tin” của con My và thằng Minh, nay đã vắng mặt. Tôi cố nén sự mất mát vào trong lòng. Nó chỉ học 3 tuần nữa thôi, có phải một đi không trở lại đâu mà? Thời gian trôi thật nhanh, vèo một cái hết một tuần, vèo cái nữa hết một tháng. Ấy vậy mà bây giờ cũng chỉ chưa đầy hai tháng nữa chúng tôi sẽ tốt nghiệp. Tôi càng trân trọng những ngày tháng, giây phút được ở bên nhau như lúc này.

Nếu như ban ngày không gặp mặt, thì tối về lại là thời gian tám nhảm của tôi và thằng Hoàng trên facebook. Mấy hôm nay đều thấy hơn 9h nó mới online, lần nào cũng kêu vừa về đến nhà, vừa ăn cơm vừa chat với tôi.

Ngọc Thanh Trần: Thằng điên này, ăn cơm tắm rửa cho xong đi. Về muộn thế còn cầm đầu vào máy tính.

Hel Trần: Kệ tao, để yên bố mày ăn cơm.

Ngọc Thanh Trần: Không ăn ở phòng ăn à?

Hel Trần: Thì tao ăn ở phòng tao, vấn đề à :v ?

Có đấy, vấn đề cực lớn đấy! Tại sao nhà mày có thể sinh hoạt như thế chứ? Tôi ngán ngẩm.

Sau đó thì sao? Không có sau đó. Thì thoảng inbox với nhau một đoạn lảm nhảm vài chuyện linh tinh, đến tận 1 – 2h mới ngủ. Chẳng biết đứa nào ngủ trước, đứa nào ngủ sau. Hel Trần: Khiếp thật, tao vừa vào zing. Noti toàn truyện tranh BL =.=

Ngọc Thanh Trần: Gớm nhỉ? Hóa ra từ độ tuổi đó mà mày đã xem thể loại này rồi *mĩa*

Hel Trần: Không phải, hồi lớp 6 chắc toàn tiện tay like dạo.

Ngọc Thanh Trần: Tất cả chỉ là biện hộ :v Ngọc Thanh Trần: Tao vừa thấy một đồng fanfic mày viết hồi trẻ trâu trong Recent Document, không biết khôi phục được không?

Hel Trần: Im đi, xóa ngay cho tao.

Ngọc Thanh Trần: Mơ đi cưng = =

Thằng Hoàng biết viết lách từ Tiểu học. Đại khái mấy truyện nó đăng trên Zing Blog toàn kiểu trai xinh gái đẹp huyền thoại của bọn trẻ trâu mới đọc ngôn tình như bây giờ, rồi toàn Bàng với Phong, chỉ số IQ 300/300, giỏi võ thuật, lạnh lùng blah blah blah... Mỗi lần nhắc lại nó đều xấu hổ kêu bọn tôi ngậm mồm. Dĩ nhiên truyện này cũng không cần quá riêng tư, nhưng tôi và thằng Việt Anh luôn trêu nó. Thằng Việt Anh lúc nào cũng nói: “Hàn Băng Tuyết, mày không có não hay sao mà đặt cái tên với ba từ đồng âm như thế? “ Ngọc Thanh Trần: Hôm nay tao chấm bài thằng Vũ, điểm thấp vãi. Có chút...thất vọng!

Hel Trần: Ờ, chả hiểu sao tao có ác cảm với thằng Vũ, chắc tại nó hay trêu tao quá đáng!

Xin lỗi, tao thấy thằng Việt Anh lợn trêu mày quá đáng hơn nhiều đấy!

Ngọc Thanh Trần: Hôm nay tao quay sang nhìn nó với ánh mắt khinh đ' thêm giấu.

Hel Trần: Cả lớp mình tao chỉ mong thằng Vũ với thằng Việt Anh thi trượt cho chết mẹ bọn nó đi.

Ngọc Thanh Trần: Dã man thế hả __-

Hel Trần: =.= Kệ tao

Thế đấy, đúng là thân! Cảm giác khi có một người bạn thân, lại còn khác giới, đúng là rất thú vị, xen lẫn một chút tự hào. Tôi tin là mình và thằng Hoàng là cặp bài trùng thân nhất nhì trong lớp, lúc nào cũng đi với nhau, kể cả khi đi vệ sinh *cười*, đứa này chờ đứa kia ở ngoài. Không biết thằng Hoàng nghĩ gì, nhưng tôi biết nó tin tưởng tôi, tôi tin tưởng nó, chia sẻ mọi điều mà không cần kiêng nể.

Liệu rằng lên cấp 3 tôi có thể tìm được người bạn thân như thế không?

39. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Hai: Học Tiếng Nhật!

Đạo gần đây tôi đang học tiếng Nhật.

Thực ra tôi đã có dự định này từ một năm trước, lớp 8. Hè năm ấy, bố tôi hỏi tôi có muốn đi học tiếng Nhật không.

-Dù sao tiếng Anh của con cũng coi như qua trình độ sơ đẳng rồi, bây giờ nên học thêm một ngôn ngữ nữa cũng không phải là không tốt – Bố nói

-Các công ty của người Nhật ở Việt lương cũng rất cao, con chuẩn bị tốt từ bây giờ, sau này tương lai sẽ đỡ vất vả hơn. Người ta sẽ ưu tiên cho những người có trình độ ngôn ngữ tốt. – Mẹ tôi nói

Việc này tôi rất đồng tình. Nhưng nghĩ kĩ lại thì kế hoạch này nên hoãn lại. Năm sau tôi học lớp 9 (tức là bây giờ đó) , nên tập trung thi cử cho tốt. Học ngôn ngữ là cả một quá trình dài, không cần phải vội, nếu học bây giờ mà năm sau nghỉ sẽ bị đứt quãng. Bố tôi khuyên nên thi cử vào THPT xong xuôi, sẽ học một lèo 3 năm không phải ngắt quãng.

Tôi tán thành. Có điều trong đầu tôi đã vạch ra kế hoạch tự học ở nhà, trên mạng lúc rảnh rỗi.

Một buổi tối, tôi nhàn rỗi lên mạng mà chẳng có việc gì làm, chợt nghĩ đến ý định của mình đã rất lâu không thực hiện, lợ mọ vào các trang tiếng Nhật online. Trước đó, khi đang lướt noti trên Facebook, tôi đã thấy một quảng cáo của Akira Center – một trung tâm tiếng Nhật nói về việc tự học tiếng Nhật ở nhà qua mạng online, mất ít tiền hơn và nhanh chóng hơn. Vậy là bản tính tò mò đã bị cái quảng cáo bắt mắt thu hút, click vào và xem.

Tôi vào trang daytiengnhatonline.com , thấy các trình độ được chia thành nhiều cấp độ khác nhau: Dành cho người mới bắt đầu, Sơ cấp, Trung cấp, Luyện thi,... Mặc dù thích xem Anime, thi thoảng nghe một vài bài OST nhạc Nhật, nhưng căn bản vẫn là đọc Vietsub và xem hình ảnh, còn đâu nghe cũng chẳng hiểu gì. Cái từ duy nhất mà tôi biết nghĩa khi nghe đến chính là “Arigatou gozaimasu” – nghĩa là cảm ơn. Vì vậy, đây hoàn toàn là một quá trình khởi đầu mới mẻ đối với tôi. Đương nhiên, tôi phải học cơ bản trước, dành cho người mới bắt đầu.

Lướt lướt qua, trên cùng của bài giới thiệu khóa học có ghi mục đích, hiệu quả cần đạt được, bên cạnh có hình anime gì đó tôi không biết tên. Chắc để hút học viên vào học. Tóm lại thì, giao diện website này rất được, dễ dùng, chèn thêm mấy hình đó vào cũng chẳng làm sao!

Tôi khởi đầu bài học với một tinh thần sảng khoái. Nào, bắt đầu thôi! Nói cường đại một chút, chính là bắt đầu cuộc hành trình tìm hiểu văn hóa nước Nhật. Chẳng phải ta hay nói học ngôn ngữ nước nào thì học cả văn hóa và con người nước đó sao?

-Ohaiyogozaimasu, watashi wa Ari desu!

Tôi ấn nút Replay, nghe đi nghe lại đoạn hội thoại, miệng lẩm nhẩm để thuộc. Hóa ra cái từ tôi hay nghe này chính là “Xin chào” trong tiếng Việt và “Hello” trong tiếng Anh. Đoạn hội thoại đầu tiên tôi học cũng khá đơn giản, học tiếng nào thì đều phải chào hỏi, giới thiệu tên tuổi, hỏi thăm sức khỏe đối phương trước. Một ngày sau, số lượng những câu nói, câu chào cơ bản tôi học được tăng lên. Mỗi tối chỉ cần học nửa tiếng là đủ, dù sao đây cũng không phải là việc ưu tiên hàng đầu, dành thời gian cho nó là tốt rồi. Càng học càng hứng thú. Haha, bao nhiêu từ nghe nhiều quen tai do xem hoạt hình, bây giờ mới hiểu nghĩa tường tận.

Song hành với việc tập nói, phát âm là viết. Trong tiếng Nhật, có ba bộ chữ cần học, giống như bảng chữ cái của Việt và tiếng Anh vậy: Hiragana, Katakana và Kanji. Hiragana và Katakana là hai bộ chữ cơ bản mà mỗi người mới học đều phải học thuộc lòng như cháo chảy. Tôi đã lên Wikipedia đọc sơ sơ về nó, mà không thể đọc hết. Quá dài, nào tôi không thể tiếp nhận. Thôi thì nhớ cách viết và thuộc là tốt rồi. Tôi tự nhủ. Còn ý nghĩa và lịch sử về thứ này nên để từ từ rồi tôi học. Vậy là quyển vở nháp của tôi trở thành vở tập viết tiếng Nhật. Mỗi ngày tôi học ba hàng Hiragana, tức là tầm 15 âm tiết. Tôi xem cách viết, thứ tự các nét trên web, sau đó tự viết lại vào vở nhiều lần. Đến lớp lúc nào rảnh thì lôi nháp ra, vừa tập viết vừa học thuộc mặt chữ và tên gọi. Cứ 3 -4 hôm tôi lại học thêm một chút.

Tôi chợt nhớ ra ngày trước, hồi mà còn phải lang thang buổi trưa chờ đến giờ lên lớp, Mai hay mời tôi về nhà nó ăn trưa rồi nghỉ ngơi, rồi hai đứa cùng đi bộ đến trường. Có một thời gian tôi ở nhà nó khá quen, lên lên xuống xuống căn nhà vốn không rộng lắm, thậm chí lúc rảnh còn giúp nó xếp lại cái phòng như chiến trường. Và vô tình tôi đã thấy có hai quyển tiếng Nhật gì đó, bây giờ mới để ý.

-Ê mày, nhà mày còn cái quyển tiếng Nhật nào không?

Mai nghĩ nghĩ một chút, sau đó nhìn tôi gật đầu

-Oppa học tiếng Nhật à?

-Ờ, một chút thôi. Mai mang tao mượn nhé!

-Để em về tìm lại. Mà cho oppa luôn đấy. Dù sao em cũng không cần

-Thật à? Cảm ơn.

Hôm sau, Mai mang cho tôi hai quyển sách. Một quyển là “Tiếng Nhật dành cho người mới bắt đầu”, quyển còn lại là “Tiếng Nhật thông dụng”. May thật, đúng tài liệu cần cho người học cơ bản như tôi. Thế này đỡ phải mua, tiết kiệm được gần trăm nghìn đấy! Sách đọc cũng tiện, không phải lúc nào cũng lên mạng mới học được. Mà bây giờ tôi đã đề nghị bố ngắt mạng máy tính để tập trung học, nên càng bất tiện.

Tất cả mọi quyển sách giáo khoa, vở nháp hay bất kỳ thứ gì có thể viết linh tinh vào tôi đều có những ký tự Hiragana tôi tiện tay viết vào để học thuộc. Tôi không biết sau này tương lai của mình thế nào, nhưng nếu có thể thi JOEFL, chắc chắn giai đoạn chập chững học thứ ngôn ngữ tượng hình này như bây giờ của tôi, nên ghi nhớ thật lâu! Để sau này nhớ lại, có tự trả lời câu hỏi:

-Bây giờ mới thấy tiếng Nhật dễ, không biết ngày xưa mình khởi đầu như thế nào nhỉ?

40. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Ba: Tham Quan!

A Confession – Cộng đồng

#1235: Nghe giảng hồ đồn thời trường mình được đi Ba Vì tiếp?

-...

-...

#1238: Bao giờ trường mình được đi tham quan thế? Trường B, trường C được đi hết từ đời nào rồi?

-...

-..

#1245: Các em lớp 9 được đi Khoang Xanh – Suối Ngà à? Thích nhé!

-...

-...

Bây giờ là cuối tháng 3.

Và vào ngày 28/4 trường tôi sẽ tổ chức cho học sinh đi tham quan ở Khoang Xanh – Suối Ngà. Có điều, nếu chỉ đơn giản như vậy thì cũng chẳng đáng nói.

Đi tham quan là hoạt động thường niên mà các trường tổ chức hàng năm cho học sinh, là chuyện rất bình thường. Điều đáng nói là “chuyến tham quan đó được đi lúc nào?”

Trường A bọn tôi thường cho học sinh đi 2 lần/năm, một lần vào đầu tháng 11, còn lần thứ hai thường vào cuối năm, sau khi thi cử xong hết sẽ được xả stress. Mỗi lần đi là một địa điểm khác nhau, đại khái thì tôi không biết các trường khác như nào, nhưng khóa của tôi thì 4 năm rồi chưa lần nào trùng lặp nơi đến. Rất tốt, rất tốt!

-Bố thấy trường mày tổ chức thế mới hay chứ, mỗi lần nó phải khác nhau thì mới đáng đi. Chứ như trường của thằng Bi, đến Nông trại gì đó mấy lần rồi. Xem kìa, lần này chính nó kêu muốn ở nhà vì chán quá đấy!

Bố tôi nói vậy.

Đầu năm nay, lần đầu tiên tôi “không thể” đi tham quan cùng lớp. Ngày hôm đó, cũng là ngày mà mẹ tôi khai trương cửa hàng café. Từ tối ngày hôm trước, bố mẹ đã bận túi bụi đến khuya đến chuẩn bị đồ đạc, dọn dẹp cửa hàng,...cho ngày hôm sau. Tôi còn nhớ mình đã rất choáng khi đang hào hứng nói với bố về việc tham quan để bố đồng ý như mọi lần, không ngờ bố lại nói “KHÔNG”. Lý do cũng rất hợp lý:

Thứ nhất: Ngày khai trương của mẹ thì phải ở nhà phụ việc

Thứ hai: Cửa hàng vừa mở nên bố mẹ cũng đã hết tiền, kinh phí eo hẹp. nên tiết kiệm được chút nào hay chút đấy.

À, lần đấy cũng cùng đợt em tôi đi tham quan. Và cả hai chị em đều nghỉ ở nhà. Tôi rất buồn vì không được đi, nhưng dù níu kéo từng ngày cuối cùng để cô giáo xin phép bố mẹ như đã nói với tôi, thì hi vọng vẫn chỉ hi vọng mà thôi.

Có điều, cái gì qua rồi, thì nghĩ lại thấy rất bình thường. Không sao, chỉ là một buổi tham quan thôi mà. Lần này không đi thì là lần khác, không sao, không sao!

Chính vì điều đó, nên lần thứ hai đi tôi rất háo hức, tin chắc mình sẽ được đi. Dù sao cũng đã cuối năm, đây có thể là chuyến đi chơi cuối cùng với lớp. Tôi hí hửng đem tờ thông báo tham quan về nhà xin ý kiến bố mẹ. Dắt xe, khóa xe, vào nhà, quán café của nhà tôi luôn mở cửa. Mẹ tôi đang ngồi ở bàn cạnh quầy pha chế chơi ipad, vừa hay giết thời gian lúc không có khách.

-Con chào mẹ!

Tôi bỏ balo, ngồi phịch xuống ghế. Nóng thật. Trời vừa hết lạnh một chút mà đạp xe đã mướt mát mồ hôi như này. Sau này mà đến 40 độ thì... Tôi không dám nghĩ tiếp.

-Về rồi hả con?

Mẹ tôi ngẩng đầu lên hỏi han.

Tôi ngồi nghỉ một lát, sau đó mới hỏi ý kiến mẹ. Mở cặp lấy ra tờ giấy, tôi nói:

-Mẹ xem này...

-Gi thế?

Mẹ tôi đeo kính đọc, xong đó đồng ý.

-Nhớ hỏi ý kiến bố, nhưng mà thi cử xong thì bố đồng ý thôi.

-Vâng.

Không nói đông dài, bố tôi cũng đồng ý. Tôi rất vui.

-Khoang Xanh có cái hồ tạo sóng khá là thích. – Bố nói

Tôi ngạc nhiên: “Bố đi rồi ă?”

Bố tôi gật đầu.

Tối hôm ấy, tôi lên facebook nói chuyện với thằng Hoàng một chút. Một chút thôi, hơn nữa rất khuya. Do sắp đến kỳ thi học kỳ, thi thử vào 10 toàn thành phố nên tôi quyết định đề nghị với bố cắt mạng Internet ở máy tính, thu điện thoại Lumia để tôi bớt thời gian lên mạng. Chỉ có những lúc khi cả nhà đã đi ngủ, mẹ tôi để ipad sạc ở phòng tôi, tôi mới lên một chút.

Ngọc Thanh Trần: Này, 28/4 đi tham quan đấy.

Hel Trần: Ồ..

Ngọc Thanh Trần: Khoang Xanh – Ba Vì

Hel Trần: Ồ...

Ngọc Thanh Trần: Đi không?

Hel Trần: Chắc có. Làm một trận quẩy trước 1 tháng thi cử.

Tốt lắm, bạn thân nhất đi. Không tệ!

Nhưng mà...đúng là người tính không bằng trời tính.

Sáng hôm sau đến lớp, cái tin lớp không quá 15 người đi tham quan như sét đánh vào tai tôi. Hồng Ngân, một đứa nhỏ người, da ngăm, nhìn khá xinh xắn, phụ trách việc quỹ lớp, thu tiền học, các khoản chi tiêu hộ cô giáo hỏi có bao nhiêu bạn đi tham quan.

-Thanh, mày đi tham quan à?

Tôi ngoảnh đầu lại. Tú hỏi tôi. Tôi gật đầu.

Một lát sau:

-Oppa, anh đi tham quan à?

Là Hoàng Minh.

-Ồ.

-Nhưng mà nghe nói chỉ có mấy đứa con trai đi.

-!!!

Bỗng dưng cảm giác chán nản xâm chiếm tâm trí tôi. 15 người? Không phải bây giờ đã cuối năm rồi sao? Thật may là thằng Hoàng không đi học, để nó nghe thấy có khi lại lung lay ý định.

Tôi nghe thấy những lời nói khiến bản thân khó chịu nhưng không thể giải tỏa, vì bọn nó chẳng sai, cũng chẳng liên quan đến mình.

Đó là con gái chẳng đứa nào đi. Con gái lớp tôi có thể phân thành nhiều loại. Nhưng đối với tôi mà nói, lũ cái Ngọc, Quỳnh, Phương Anh,... là những đứa sẵn sàng chi tiền để đi uống một bữa trà sữa, ăn một bữa nem với nhau nhưng không bao giờ quan tâm đến chuyện của lớp. Tôi ghét cái kiểu đấy. Bọn nó cho rằng đi chơi chung không bằng đi riêng, nên đứa này không đi, rủ đứa kia cũng không đi, thành ra kết quả như thế này.

Chiều hôm ấy

-Thanh, mày vẫn đi tham quan?

Hồng Ngân quay xuống hỏi tôi. Tôi gật đầu.

-Mày chắc không? Còn 2 đứa đi thôi.

-...

Hai đứa...Ha! Thật mỉa mai. Xem kìa, làm ảnh hưởng đến bọn con trai rồi. Hẳn là bọn nó thấy cái lớp này quá ư nhạt nhẽo, chưa đầy hai chục đứa đi nên cuối cùng muốn ở nhà rồi. Thăng Hoàng ngồi cạnh ngạc nhiên.

-Hai đứa? Vcl. Hai đứa thì đi làm đ' gì?

Một nỗi uất hận, chán ghét dâng trào trong lòng tôi.

Cô Châu bước vào lớp, nhận cái tin “sét đánh” kia xong cũng ngạc nhiên, dờ dẫm cả người.

Tôi không cam lòng. Dự định của tôi, mong muốn của tôi, bị bao nhiêu đứa không đi kia đè bẹp. Rõ ràng đã rất háo hức, tại sao chứ?

Mấy đứa con gái khi bị cô hỏi lý do không đi, đứa thì nói ở nhà ôn bài, đứa thì kêu không thích, đứa thì nói bận việc.

Ha, học cái cc! Tôi chửi thầm trong đầu. Mày học cái vẹo gì, ở nhà chép sách à? Làm như chăm hơn bọn này ý, toàn lấy lý do vớ vẩn để phục vụ ý thích riêng cho bản thân mà không nghĩ đến tập thể. Đây là hoạt động chung của trường cơ mà.

-Đại Dương, sao con không đi?

Thăng Dương rất nông nổi, hoạt bát. Con trai lớp tôi thích đi chơi, tụ tập, dĩ nhiên tham quan cũng không ngoại lệ. Nhưng...một cái lớp chỉ vài đứa đi khiến bọn nó chán.

-Thưa cô, bọn con muốn đi. Có điều...các bạn không đi, mà đi vắng về thế này thì...- Càng nói, giọng nó càng nhỏ dần. Dương và mấy đứa con trai đều cúi đầu. Hẳn bọn nó chán nản và thất vọng lắm.

Tôi hết sức thông cảm. Có lẽ bọn nó cũng đang thầm trách những đứa vô tâm kia trong lòng giống tôi. Đúng, tôi đang phần uất.

Tập thể lớp tôi đã từng khiến cô giáo thất vọng rất nhiều lần bởi sự vô tâm, vô cảm. Lần này cũng vậy!

“Trong cuộc đời đi dạy của cô chưa có một cái khóa nào mà để lại “ấn tượng” sâu sắc như bọn con!”

Cuối cùng, cô chốt lại cuộc tranh luận, “tra khảo”:

“Nếu các bạn không đi, thì từ bây giờ đến cuối năm lớp chúng ta sẽ không tổ chức bất kỳ một cuộc vui hay hoạt động gì nữa. Cô sẽ giao bài để các bạn làm. Và tuyệt đối cấm không tổ chức đi chơi riêng. Vấn đề này trong hội nghị phụ huynh cũng đã thống nhất!”

Tưởng như chỉ có mình lớp tôi như vậy, hóa ra không phải. Lớp 9C, 9A cũng vậy. Hay thật, khóa của tôi “đổi mới” nhiều thật.

Trên facebook cũng rôm rả không kém. Hàng loạt đứa treo status bày tỏ suy nghĩ, trách mắng có, chửi có, khuyên bảo có,... để mong muốn nhiều đứa thay đổi suy nghĩ.

Tùng Mickey đã share một bài viết của Humans of A

HAY ỦNG HỘ VIỆC ĐI THAM QUAN

Đây là một bài viết từ học sinh cũ của trường. Chị không biết các em có đủ kiên trì đọc hết bài viết này không, nhưng xin bớt chút thời gian để đọc.

Bài viết của chị ấy lời lẽ vừa đủ khuyên nhủ, không quá đanh thép, nêu và phân tích đủ lý do nên đi tham quan.

Đọc xong , tôi cũng share, kèm theo trạng thái

“Con lạy các chế, làm ơn đọc một chút cho thông não đi nhé -_- “

Tôi kìm nén cảm xúc tệ hại của mình về đến nhà, cố gắng không nói với bố mẹ. Tính tôi khá thích nói chuyện ở lớp với gia đình, tất nhiên cũng phải lựa chuyện mà kể, chuyện nào quá nhạy cảm và riêng tư của chúng tôi thì kể làm gì. Tôi trầm nghĩ, nếu để bố biết được không biết sẽ phản ứng thế nào.

Thằng Hoàng vẫn nghỉ học đều đều, vẫn cắm đầu học Toán. Ngày thi của chúng tôi đang đến gần. Nhưng ban ngày không gặp, thì facebook buổi tối chính là khoảng thời gian duy nhất chúng tôi nói chuyện với nhau. Bây giờ tôi lại đang không dùng máy tính, điện thoại, thời gian dùng ipad thường rất khuya, cộng thêm việc có hôm thằng Hoàng học đến 10h kém mới về nhà khiến giấc ngủ của chúng tôi đều bị rút ngắn.

Lúc ấy đã là 10h00, tôi vẫn không thấy thằng Hoàng online, để lại tin nhắn cho nó. Gần một tiếng sau mới thấy nó trả lời.

Hel Trần: Tao vừa mới về mà. Bà giáo viên toàn câu giờ cho tan muộn. Kinh dị vl.

Ngọc Thanh Trần: Lại đang ăn cơm trong phòng hả?

Hel Trần: Ờ hớ. Mà kiểu này chắc không đi tắm nữa. Muộn quá rồi.

Ngọc Thanh Trần: Muộn thì làm sao?

Hel Trần: Hối ngu. Người ta nói không nên tắm sau 10h. Tụt huyết áp, tăng xông mà chết thì vui :3

Ngọc Thanh Trần: Ồ, không định thay sịp à? *cười nham hiểm*... Hay là mày không mặc? :v :v :v

Hel Trần: Con bệnh. Tắm thì không nhưng quần áo vẫn phải thay chứ @.@

.
.
.

Ngọc Thanh Trần: Hôm nay tao với con My giận nhau.

Hel Trần: Hở?

Ngọc Thanh Trần: Mới sáng ra đã gọi tao bằng cái giọng mệt mỏi khiến tinh thần tao khó chịu, nên mới cáu kỉnh quát lại hỏi gì. Xong giận. Hết chuyện.

Cũng phải nói thêm là vì chuyện này mà thằng Hoàng Minh cứ trách đùa tôi, kêu tại oppa mà nó giận lấy cả em.

Hel Trần: Kệ mẹ đi == Quan tâm làm gì.

Ngọc Thanh Trần: Ờ hớ.

Ngày hôm sau

Thật bất ngờ làm sao, số đưa đi tham quan của lớp tôi tăng vọt từ 2 lên 35 người. Tuyệt vời, lời nói của cô thật có sức tác động lớn. Tâm trạng của tôi nhanh chóng đi lên.

-Này Milo, đăng ký hết con trai lớp mình đi tham quan cho tao!

Thằng Vũ hào hứng tuyên bố, và cũng chẳng có ai phản đối lời nó nói.

Hồng Ngân hí hửng mang tờ giấy lên bục giảng gào lên: “Bây giờ tao đọc tên danh sách những đứa đi, im lặng hết đê!” . Lúc đi ngang qua bàn tôi, nó còn quay sang cười tươi rồi hỏi: “Oppa, anh cũng đi tham quan đúng không?”

Tôi đáp: “Ồ, mày thì sao?”

Hồng Ngân: “Em ở nhà”

Tôi: “...”

Phù, thở phào nhẹ nhõm. Danh sách tham quan đã chốt, tiền cũng đã đóng. Có 7 đứa không đi, dù sao số lượng lớp tôi cũng tương đối khả quan. Không biết các lớp khác có biến chuyển gì không. Tôi rất mong chờ vào ngày đi tham quan.

Nhưng trước khi được hưởng thụ, phải lao động trước đã.

Đó là cuộc thi học kỳ II và thi thử toàn thành phố lần 1 đang chờ chúng tôi ở phía trước.

41. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Tư: Thi Học Kỳ Cuối Năm!

Tuần thi học kỳ của chúng tôi diễn ra trọn vẹn trong 6 ngày. Quá trình ôn tập và làm đề cương thực chất cũng không nặng nề lắm. Đối với tôi mà nói, các môn học thuộc như Sinh Sử Địa, GDCD,... không có gì khó khăn. Văn Toán là môn đương nhiên phải thi, nên trong tâm đã luôn có ý thức phải học và ôn tập ngay cả khi không thi cử gì. Vấn đề ở chỗ, trên đời này còn một môn mà người ta gọi là HÓA HỌC.

Từ đầu lớp 8, bố tôi đã nhắc nhở phải học Hóa cho cẩn thận, nếu mất gốc và hỏng kiến thức sẽ rất phiền. Tuy nhiên, cuối năm lớp 8 tôi đã không thể “trụ” nổi với cái môn này. Sang năm lớp 9, học kỳ I vẫn có thể hiểu được 50%, còn bây giờ, hiện tại là cuối năm học, tôi chẳng hiểu cái quái gì nữa. Điểm tổng kết của tôi vẫn đủ đạt, vì chỗ ngồi trước đây của tôi rất thuận lợi. Bên cạnh là thằng N a m, bên trên là thằng Bốp – hai đứa tuyển Hóa của lớp. Từ ngày bị chuyển lên bàn đầu, tôi vẫn chép bài đầy đủ. Chép bài các giờ Hóa tưởng như là việc mà học sinh nào cũng làm được, nhưng bọn lớp tôi rất lười, hầu như giờ Hóa toàn học môn khác. Số đứa chép bài như tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có điều, chép bài Hóa đối với tôi chính là vẽ chữ theo đúng nghĩa đen. ĐỦ MÀ KHÔNG HIỂU!

Thằng Hoàng cũng chẳng khá hơn tôi, nó bị cuốn theo môn Toán quá lâu, đến Văn còn học ít hần đi, đừng nói đến các môn khác. Kỳ thi học kỳ 2 liên hoàn 10 môn sắp đến mà lúc nào cũng thấy nó học Toán. Tôi hỏi nó định làm gì thì nó lắc đầu, nói:

-Mày làm đề cương rồi photo cho tao. À, cả vở Văn trên lớp nữa. Chẳng có thời gian.

.

.

.

Hai ngày đầu thi Toán Văn chia phòng theo số báo danh. Ngày thi thứ 4, đội tuyển HSG các môn đi thi thành phố. Thằng Hoàng và mấy đứa lớp tôi phải nghỉ thi học kỳ trên lớp để đi thi.

Ngày thi thứ 3: GDCD – Hóa

Tôi đến lớp đúng giờ, 7h15 có mặt, vì 7h30 thi. Lúc tôi đến, chỗ ngồi bên cạnh trống. Thằng Hoàng vẫn chưa đến. Hoàng Minh sau lưng cũng chưa đến. Thằng Kim Long mới chuyển lên ngồi cạnh thằng Minh cũng chưa đến. Ha, hai cái bàn đầu tổ tôi chỉ có mình tôi. Tôi có chút lo lắng, thằng Hoàng chưa bao giờ đến muộn thế này. Vắng thế này thì Hóa hỏi bài kiểu gì chứ?

7h20, vẫn chưa thấy hai đứa nó đến. Tôi liên tục nhìn ra khoảng sân trống ở cửa ra vào, trong đầu mong hai đứa xuất hiện.

7h25, Hoàng Minh có mặt. Thằng Hoàng tuyệt nhiên vẫn không thấy bộ dạng đâu.

7h30: Giờ thi GDCD bắt đầu, chỗ ngồi bên cạnh trống trơn.

Tôi không lo lắng cho môn GDCD. Giờ nghỉ chuyển giao hai giờ thi, tôi quay xuống nói chuyện với thằng Minh.

-Thằng Hoàng nghỉ mày ạ. Hay là nó tưởng thi Hóa trước nên cố tình nghỉ để khỏi thi?

Tôi tưởng tượng ra bộ dạng shock của nó khi đến nhằm giờ thi, trong lòng thâm khoái chí.

-Ồ, Hoàng nghỉ ạ? – Thằng Minh ngẩn người

Giờ thi Hóa bắt đầu. Thầy trông thi quả thực rất nghiêm túc. Tôi ngồi bàn đầu, vốn đã khó bề hành động. Ấy vậy mà mấy đứa ngồi sau cũng chẳng thể làm gì. Bài thi làm không hề suôn sẻ. Nhưng điều này cũng đã trong tiên liệu trước của tôi. Nộp bài xong, tôi tự chuẩn bị tinh thần khi trả bài. Chắc là nát bét xè lét! @.@

Sau khi thi, đáng lẽ chúng tôi sẽ ra về, nhưng chúng tôi đã ở lại học Toán phụ đạo bù vào chiều hôm thứ 6 sẽ được nghỉ. Cô giáo chủ nhiệm của tôi bước vào lớp, gọi thẳng N a m đại diện lớp chúc các bạn ngày mai đi thi học sinh giỏi đạt kết quả tốt.

-Hong Ngân, con đổi hộ cô 8 tờ 50k nhé! – cô gọi cái Ngân

Sau đó, cô nhờ đứa bàn đầu ngồi ngay trước mặt cô là tôi cầm tờ 500k là tôi mang xuống cho nó. Tôi đứng khoanh tay ngó nghiêng lung tung trong lúc Ngân lôi cái túi lưới to dùng đựng đủ các thứ chi tiêu, tiền học... của lớp, xòe tiền ra đếm.

-Này, cầm hộ em với! 8 tờ đấy.

Tôi cầm tiền, lưỡng lự đi lên.

-ĐỨNG LẠI! QUAY LẠI ĐÂY!

Tôi giật mình, ngạc nhiên quay đầu lại. Hết cái gì mà hết, làm tao giật cả mình!

-Sao thế bà nội?

-Hâm à? 500k thì phải là 10 tờ chứ. Để em đưa thêm!

-... – tôi có nên nói là chính cô là người nói thế không? Tôi chỉ là người thi hành nhiệm vụ thôi mà

Tôi mang tiền lên, thấy cô đưa ra một xấp phong bao màu đỏ rực, nhờ tôi nhét mỗi bao 50k tôi vừa mang lên. Còn cô thì vội lấy từng bao, viết câu chúc mừng học sinh ngày mai thi tốt. Chà, cô giáo tôi rất có lòng. Hồi vẫn còn thi vòng quận, tôi cũng được cô tặng cho sách bồi dưỡng kèm dòng chữ “Chúc con đạt được ước mơ!” , nghe nói thằng Công Hiếu được cô tặng sách Lý, thằng Hoàng và Minh được sách Toán, những đứa còn lại đều được tặng.

-Đây, con cầm cho thằng Hoàng hộ cô nhé! Sao hôm nay nó về sớm thế?

-Vâng!

Chưa kịp trả lời cô về sau, cái Ninh ngồi gần đấy đã “thành thực” khai báo:

-Bạn Hoàng nghỉ từ đầu ạ, hôm nay không đi thi!

Cô giáo ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt cực kỳ khó coi.

-Có biết vì sao nó nghỉ không? Nếu mà nghỉ thi không phép thì sẽ bị 0 điểm môn thi đấy. Không phải chuyện đùa đâu.

-...

Nóng quá! Tôi hùng hục đạp xe về nhà, cả người nóng bức bối, chỉ muốn nhanh chóng cởi áo khoác, xắn tay áo lên ngồi trước quạt điện vù vù cho mát. Mở điện thoại ra, một số máy lạ gọi nhờ. Thời gian vừa cách đây 2 phút. Đang định nhắn tin hỏi là ai, thì lại có cuộc gọi đến từ số này. Tôi bấm nút nghe.

-Alo, ai đấy ạ?

-Tao đây, Hoàng này. Huhuhu!

Tôi chợt nhớ ra, thằng ngọc này làm mất điện thoại ở trường B mấy hôm trước. Chắc đây là số của em nó.

-Ồ ờ, dở hơi à?

-Tao bị 0 điểm thật à? Huhu. Cô Châu vừa gọi cho tao, à không, chính xác thì mẹ tao gọi cho cô

-Thế à? Sao nữa?

- Cô nói tao vô kỷ luật. Cô bảo đang xin phép thầy hiệu trưởng cho thi bù. Không biết có được không

-Rồi rồi. Thế túm cái váy lại sao hôm nay mà nghỉ?

-Thì ở nhà ôn toán. Mai thi thành phố rồi mà.

-Dở hơi à ? Thăng Phan Anh vẫn đi thi như thường. Làm sao lấy cái này làm lý do được

Đội tuyển Toán đi thi ngày mai gồm thăng Hoàng và Phan Anh.

-Hở? AAAAA, thăng khốn nạn. Nó bảo tao là hôm nay nó nghỉ. Huhuhu!

-... – tôi đưa cái di động ra xa tai một chút. Thăng dần này, kêu la gì chứ? Ngu thì chết chứ bệnh tật gì.

-Mai thi mà tao xuống tinh thần quá, chả học hành được gì nữa. Bây giờ còn bị đau bụng, uống thuốc đỡ. Còn đau đầu nữa, ù tai vãi. Làm sao đây???

-ĐAU LẮM THẾ! NGỦ SỚM CHO NÓ LÀNH!

-Ngủ được đã không gọi cho mà.

-Thế tao tắt máy cho mà dưỡng bệnh, bái bai

-Con kia, đừng bỏ tao....Tút tut!

Một phút sau, tôi có một tin nhắn

“Oppa, phũ vãi! Huhu, con chó”

Cái thăng....!!!

Vâng, đó là thời điểm trước ngày thi HSG. Hôm sau, tôi bận bù đầu cả ngày. Thời gian gọi điện hay nghe điện thoại cũng chẳng có. Đến tận tối mới nghe được một cuộc từ thăng Hoàng. Đại khái thi bọn nó đều thấy bài khó, làm được 50% đã là giỏi. Và cuộc thi HSG dường như đã đi đến hồi kết. Thăng Hoàng cũng trở về cuộc sống của một học sinh bình thường. Giờ chỉ còn ngồi đợi kết quả.

Bốn hôm sau, kỳ thi học kỳ cuối năm kết thúc. Điểm số khá tốt, tôi hài lòng với kết quả mình đạt được.

Còn một tuần nữa mới được tham quan, tôi chán ngán ngồi đếm ngày. Trước đó vẫn còn một kỳ thi nữa. Haizz!

Được rồi, cố lên nào!

42. Chương Ngày Thứ Ba Mười Lăm

Vào một tuần nữa lại qua, chưa bao giờ tôi cảm nhận thời gian trôi qua nhanh thế này. Mới hôm trước là đầu tuần, bây giờ đã quá nửa tuần.

-Thời gian trôi nhanh thật! – tôi thở dài. Và chúng tôi cũng chẳng còn bao thời gian bên nhau nữa

-Nhanh như chó chạy ngoài đồng ý! – thăng Hoàng đáp

-...

Cảm giác căng thẳng từ cuộc thi sắp tới bắt đầu bao trùm lên chúng tôi. Nhưng mà, tôi vẫn cố gắng nhớ kỹ chúng, nhớ cái cảm giác lúc này, để năm sau, hoặc khi đã trưởng thành, vẫn sẽ nhớ lại một thời cấp II của mình..

Về cuộc thi khảo sát toàn thành phố sắp tới, nói ngắn gọn là: Thi hai môn Văn Toán đối với tất cả các học sinh lớp 9 trên toàn thành phố, thi hai môn cùng một ngày, sáng thi Văn, chiều thi Toán. Tuy nhiên, các trường sẽ không chấm bài thi của trường mình mà được Sở giáo dục phân phối để các trường trong quận/huyện khác nhau chấm chéo, thay phiên. Đây chính là một vấn đề tạo nên cái gọi là “học tài thi phận”. Con người mà, chẳng có gì giống nhau tuyệt đối. Mỗi giáo viên sẽ đều có cách chấm riêng của mình.

Ngày thi hôm ấy, diễn ra suôn sẻ, nhưng kết quả thì tồi tệ đối với tôi. Về đến nhà, tôi mới ngó người ra. Hình như chưa bao giờ tôi đi thi với sự tập trung cao độ như lần này. Từ lúc phát đề, đến 2 tiếng sau hết giờ

mới ngẩng đầu lên. Đầu óc suy nghĩ không ngừng. Đề khó! Đúng vậy đấy, Văn thì cho đề nghị luận xã hội mở, khiến không biết bao nhiêu học sinh nhầm lẫn, Toán đối với nhiều đứa như tôi mà nói, khó thì không thể gọi là quá khó, nhưng nó quả thực “đẳng cấp” hơn nhiều so với từng quận ra đề thi học kỳ. Chính điều này đã dự báo một kết quả không hề tốt như mong đợi của chúng tôi.

Tạm gác việc thi cử sang một bên. Dù sao thi cũng đã thi xong, kết quả dù thế nào thì việc quan trọng nhất đối với tôi lúc này chính là tận hưởng và nghỉ ngơi. Từ bây giờ cho đến hết tháng 4 còn đúng một tuần, hơn nữa chúng tôi còn sắp đi tham quan. Sau kỳ nghỉ lễ 4 ngày tôi sẽ lại phải lao đầu vào học, đại gì mà không tận hưởng thời gian này một chút?

Đúng vậy, tôi không phải một người có thể tự gò bó bản thân vào những điều không thích!

Tôi trở về những ngày thức khuya chơi ipad. Trước đây, vì để có thể dậy sớm ôn bài trong kỳ thi, tôi luôn cố gắng không thức khuya, cố kìm nén những ý thích của bản thân mà tránh xa mấy thứ thiết bị điện tử. Còn bây giờ thì ngược lại. Tôi tranh thủ đọc một cuốn tiểu thuyết dày cộp, đọc truyện tranh thường xuyên, chơi game hàng ngày đều đặn, check facebook.

.

.

.

Sau khi thi cử xong cũng sắp đến ngày đi tham quan. Tôi có chút mong chờ, nhưng cũng lo lắng. Liệu nó có vui như tôi mong muốn không? Hay lại buồn chán ở cái nơi khi ho cò gáy nào đó như mấy lần trước?

Nói đến việc tham quan, trường tôi quả thực rất buồn cười. Từ ngày bước chân vào trường đến nay đã 4 năm, và có 6/7 lần tôi đi cùng lớp. Nhưng lần nào ngày đi chơi cũng dính mưa, mưa to là đằng khác. Chỉ có một lần duy nhất là đi vào hôm trời nắng 40 độ một lả người. Tôi còn nhớ có một lần, tôi chuẩn bị ra xe bỏ chỗ đến trường, thì trời đổ mưa to, cực to. Nước mưa ào ào tuôn xuống, chảy lênh láng trên mặt đường. Mẹ tôi ngồi ở trong nhà nói vọng ra:

-Kiểu này hoãn rồi con ơi, mưa to thế này cơ mà!

-Haha!

Nhưng rốt cục bố con tôi vẫn đợi mưa đến đến trường, kết quả là thông báo “HÔM NAY HOÃN THAM QUAN, NHÀ TRƯỜNG SẼ TỔ CHỨC ĐI BÙ CHO CÁC CON VÀO NGÀY KHÁC. TRÂN TRỌNG!” được treo ở trước cổng. Hai bên cổng còn có hai cô giáo xắn quần, cầm ô, để nhắc các phụ huynh đưa con đến. là hôm nay nghỉ. Vâng, không biết ai xem ngày hoàng đạo về lịch trình thế không biết? Haha!

Tôi xem dự báo thời tiết, thấy ngày mai không có mưa gió gì mới thấy an tâm. Sau đó, tôi xin mẹ tiền định ra bách hóa mua mấy thứ đồ ăn vặt nhét vào balo. Chắc, chắc! Dù đứng trước một đồng đồ ăn mà tôi lại chẳng muốn mua thứ gì. Cuối cùng, tôi cầm bịch bánh que 2k/cái ra thanh toán, cùng một gói xúc xích Đức Việt nữa.

Công đoạn chuẩn bị cũng nhanh gọn thôi. Khổ nỗi tôi lại lười, hơn nữa rất ghét quá trình chuẩn bị mỗi cuộc xa nhà nên cứ lè mề vứt đồ ở một góc, tối muộn trước khi đi ngủ mới nhét vào. Một bộ quần áo phòng bị vì ở đó có hồ nước, bể bơi, một bịch bánh, chai nước, ô, áo mưa, mũ, tiền và dao... :v tôi còn lười lấy cái máy tính ra nên nhét luôn ở trong đấy. Sáng mai mẹ tôi sẽ rán cho tôi một hộp xúc xích và pha một bình ca cao. Quá trình chuẩn bị hoàn tất.

43. Chương Ngày Thứ Ba Mươi Sáu: Ngày Dài (1)

-Này , sao thế? Trông mày như con nghiện ý

Thằng Hoàng vỗ vai tôi nói đùa. Thằng kia, mày nhìn lại mày trước đi.

-Không sao, hôm qua lỡ thức khuya đọc Yaoi, hôm nay lại còn phải dậy sớm nên ngủ ít. Oáp!

Tôi mở miệng ngáp một cái. Ấy, vẫn cái thói thức khuya, lại còn cố nấn ná chơi bởi, thành ra đêm qua ngủ được chưa đầy 4 tiếng đã phải dậy.

-Con bệnh!

-Đừng có tỏ ra trong sáng con ạ, tao chẳng qua đang đi vào vết xe đổ của mày thôi đấy! – Tôi thò tay vào tóc thằng Hoàng. Đầu với cả tóc, chẳng bao giờ chải đầu à? Nhìn thằng Kiên, thằng Vũ kia kìa, keo vuốt suốt ngày đấy

-Cút mẹ mày dê! – Nó gạt tay tôi ra

Đến nơi, tôi đẩy đẩy nó, xua vào trong: “Vào đi, nhanh lên”

Vâng, chúng tôi đang ở đâu ?

Chính là nhà vệ sinh nam của trường đấy. Thằng Hoàng buồn đi vệ sinh, theo thói quen kéo cả tôi đi cùng nên chúng tôi tách lớp đang xếp hàng ở sân trước ra khu vệ sinh ở sân sau. Nghe thì buồn cười, nhưng sự thật thì tôi luôn đứng đợi ở hành lang trước nhà vệ sinh nam chờ thằng bạn chí cốt giải quyết. Không biết có bao nhiêu đứa cùng khối nhớ cái mặt cái đứa hay lỏn vởn trước nhà vệ sinh nam là tôi không nhớ?

Tôi đứng dựa tường, tay ôm balo nhìn ra sân bóng. Vì đi tham quan nên phải đến sớm, chưa sang hè hẳn nên trời cũng nhanh sáng, nhá nhem tối, vài đám mây hiện hình trên nền trời tối tăm rất rõ ràng. Sân sau vắng lặng, khu lớp học im ắng, cửa khóa. Tôi nhìn, tự nhủ hãy nhìn cho kỹ đi, sau này sẽ không còn cơ hội nhìn nữa đâu. Chỉ còn một tháng thôi!

-Này, đi thôi! – thằng Hoàng vẫy tôi

Tôi mỉm cười: “Ừ”

-Anh với thằng Hoàng đi đâu thế? – con My xán lại gần hỏi han

-Còn phải hỏi, đi đâu đấy! – thằng Hoàng Minh không biết từ đâu chui ra phán chuẩn như thánh

Tôi gờ ngón cái tỏ ý tán thưởng gờ về phía thằng Minh, miệng cười nhảu nhở. Toàn thanh niên chí cốt cả, hiểu nhau đấy! Tiện thể cũng phải nói, thằng Hoàng và thằng Minh có nhiều điểm tương đồng. Minh Hoàng và Hoàng Minh, từ cái tên đã có liên quan không hề nhẹ, cùng sinh nhật ngày 16/7, cùng nằm ở một phòng bệnh trong viện phụ sản, cùng học giỏi Toán ở lớp. Có lần tôi hỏi hai đứa:

-Hai đứa mày đứa nào “lòi” ra trước?

Con My ôm bụng cười.

Thằng Hoàng ngoảnh mặt đi đáp: “Bố thằng nào mà biết!”

-Sai, “con” nào mới đúng – con My đổ thêm dầu vào lửa

Hoàng Minh: “Oppa, số điện thoại của mẹ em này, hỏi hộ nhé. Hi hi! “

“...”

Chúng tôi lên xe đi đến Khoang Xanh – Suối Ngà. Thời gian đi chắc cũng tầm một tiếng rưỡi. Trước đây, trên xe thường rất vui. Hướng dẫn viên của công ty du lịch hay nghĩ ra nhiều trò thu hút khiến chúng tôi chơi vui vẻ, từ đó mà tưởng như rút ngắn được quãng đường. Nhưng càng lớn, thì chẳng còn ai thiết tha như thế nữa. Hướng dẫn viên chắc cũng hiểu, nên chỉ nhắc nhở vài điều về nội quy rồi thôi. Tôi ngồi cạnh thằng Hoàng, con My ngồi với thằng Minh, bốn đứa chúng tôi ngồi ngang nhau. Thằng Hoàng từ khi mua cái điện thoại mới, tai nghe gắn vô tai suốt ngày. Lúc này lại gật gù dựa vào cửa kính nghe nhạc lẩn ra ngủ. Tôi nhìn sang phía con My và thằng Minh. Im ắng lạ thường. Không phải chứ, hai đứa kia còn lẩn đằng ra ngủ trước cả rồi. Ôi trời...! Tôi lòi Lumia mượn của mẹ vốn định dùng để chụp ảnh hôm nay ra chơi game trong Talking Tom. Tiếng nhạc trong game kêu khe khẽ. Bỗng nhiên, đứa ngồi trước nhòm xuống nhìn tôi.

-Tom đúng không? Chuẩn mẹ!

Là thằng Việt Anh.

-Chuẩn đấy. – Tôi đáp

-Level bao nhiêu rồi?

Tôi kiêu ngạo trả lời: “101”

-Vãi! – thứ tôi cần chính là phản ứng ngạc nhiên của nó. Hehe!

Một lát sau

.
. .

Tôi cũng lặn ra ngủ. Còn hai đứa My và Minh đã tỉnh, bắt đầu quậy phá như thường. Đang lim dim, chợt nghe tiếng quát ở bên cạnh

-Mày quay lên cho tao, cút!

Tôi mở mắt: “ Gì thế?”

Đập thẳng vào mắt là gương mặt cười đầy sự đều giả của thằng Việt Anh. Kiểu này chắc lại trêu thằng Hoàng rồi.

-Hehe, mày không biết tao ngồi trước mày nhì? Thích không? – thằng Việt Anh nhìn thằng Hoàng, mặt gian thấy rõ

-Cút đê, bố mày không thích nhìn mày. – thằng Hoàng mím môi, nín nhịn hét lại

Tôi cười khan. Chẳng nhớ từ bao giờ, thằng Hoàng thú nhận với tôi nó ghét thằng Việt Anh đến mức mong nó thi trượt. Tôi bảo nó đã man thế, thằng Hoàng chỉ bảo

-Tại nó trêu tao nhiều quá. Xem này, bây giờ thì ghét cay ghét đắng rồi đấy. Nhìn còn thấy ngứa mắt. Tao chỉ muốn nó bị cô mắng, điểm kém, thi trượt,...

Vấn đề ở chỗ thằng Việt Anh rất thích trêu thằng Hoàng, hay lôi kéo tôi gia nhập troll nó, miệng lúc nào cũng cười đều, nói vài câu là thằng Hoàng câm nín không đáp lại được. Chà, trêu cũng thâm thúy lắm!

-Thanh, tao bảo này hehe... - nó gọi tôi

-...

Tôi chưa kịp đáp thì thằng Hoàng quay ngoắt sang trừng mắt nhìn tôi, gằn giọng: “ Này, tao cấm mày nói chuyện với nó!”

-Haha...!

Chẳng mấy chốc mà đã đến nơi.

Bước chân xuống xe, tôi cảm thấy mình như đang đứng giữa muôn ngàn núi non trùng điệp. Rừng cây rậm rạp, sương chưa tan hết, tạo cảm giác ẩm ướt mà tôi không hề thích. Khoang Xanh – Suối Ngà nằm trong quần thể khu sinh thái của Ba Vì. Nghe nói có cả bể bơi, lâu lắm rồi tôi chưa xuống nước nên cũng có chút thích thú.

Lớp tôi lấy điểm tập kết ở một khu nhà bát giác, là chỗ nghỉ chân và bán đồ đặc sản của khu du lịch. Xung quanh có mười cái cột to dùng để chống mái nhà. Rất thoáng đãng. Thế này thì có mưa cũng không sợ!

Một lát sau, trời trong xanh dần, sương tan bớt, chúng tôi bắt đầu tản ra đi tham quan khắp nơi. Từ chỗ nghỉ chân của lớp tôi, có hai hướng. Một là đi về phía bể bơi và hồ tạo sóng, một hướng dẫn lên thác nước và suối, cả trò chơi và nhà ma huyền bí. Bốn đứa chúng tôi, à thêm cả thằng Công Hiếu nữa là năm đứa, dẫn nhau đi về phía nhà ma thác nước. Hai bên đường đi là các sạp phi bóng có thưởng. A, trò này tôi đã từng chơi ở lễ hội gần nhà ngoại. Người chủ dựng lên một cái khung được lắp bằng nhiều thanh tre, tạo thành các ô nhỏ, đủ để nhét những quả bóng được thổi căng vào. Sau đó người chơi sẽ phi những mũi tre vót nhọn có gắn lông chim vào làm vỡ bóng. Mỗi số bóng làm nổ sẽ nhận được phần thưởng nhất định. Có

điều không phải ai cũng phi giỏi, muốn nhận quà to thì có lẽ sẽ phải tốn nhiều tiền mua phi tiêu. Rất tốn kém!

Chưa nhìn rõ mà đã nghe thấy đằng trước vang lên tiếng cười ai oán đáng sợ, kèm theo âm thanh u u rùng rợn, có tiếng nói:

“Trò chơi không dành cho những kẻ yếu tim. Hỡi những con người dửng dưng, hãy thử sức với Nhà ma huyền bí – một chốn đặc sắc của Khoang Xanh – Suối Ngà. Chúng tôi chắc chắn sẽ không làm bạn thất vọng. Hahahahahaha!”

Haha, đúng là quảng cáo, nghe thuận tai đấy. Mà...hình như tôi chưa bao giờ đi nhà ma nhỉ.

So với đi thăm thú thiên nhiên, nhìn nơi đây chắc chắn sẽ thu hút được học sinh hơn.

-Ra kia đi mọi người! – con Mỹ háo hức kéo tay tôi

Lát sau, nó ỉu xiu đi ra.

-Sao thế? – chúng tôi đồng thanh hỏi

Nó giơ bốn ngón tay ra, mặt vô cùng bất mãn.

-Gì đây? Mất “đạn” à?

-Mẹ kiếp, 40k/đứa. Đắt vãi! – Mỹ nghiêng răng nói

-!!!

Chúng tôi liền lắc đầu bỏ đi. Ôi trời, tưởng khi đóng phí cho giáo viên đã bao gồm các trò chơi hết rồi, ai ngờ lại mất tiền ở đây. Không sao, đi cái nơi khác vậy. Tôi nhìn cái hang đá nhân tạo cao hai mươi mấy mét có hình yêu quái, đầu lâu xương chéo sừng sừng trước mắt, sau đó bỏ đi.

Đi qua bản đồ khu sinh thái, cả bọn dừng lại. Chà, nhiều suối thật đấy! Xem nào, đi một đoạn nữa sẽ liên tục có nhiều con suối.

-Đi nào!

Đúng là có rất nhiều suối, nhưng nhìn mãi cũng chẳng có gì thú vị. Phải được xuống nghịch nước, hay chơi dưới chân thác chảy ầm ầm giống năm lớp 7 được đi Thác Thặng Thiên, như thế mới thích chứ. Tôi nhìn những gương mặt bắt đầu có dấu hiệu chán nản của bạn bè mình, một nỗi thất vọng mơ hồ dâng lên trong lòng.

Đừng mà! Vui vẻ lên đi!

Hi vọng đi, hi vọng thứ gì vực dậy tinh thần của bạn bè đi!

Loanh quanh ở một bờ suối, chẳng ai muốn làm gì. Chụp ảnh ? Không thiếu máy, nhưng chẳng đứa nào có hứng thú. Không thể đứng mãi ở đó, chúng tôi thất thểu ra về, về thất vọng thấy rõ.

-Shit, biết thế này tao đã ở nhà bắn game!

Thằng Hoàng có vẻ giận.

-Chẳng có cái mẹ gì, làm sao đây? – tôi giơ điện thoại lên xem giờ. Mới 9h00. Còn tận 3 tiếng nữa mới đến giờ cơm, lúc này làm gì đây?

Tôi thở dài, chung quy thì không có chỗ nào khiến học sinh hứng thú tham quan dài lâu cả. Có điều trong lòng cũng hơi bất mãn. Nếu như mỗi người biết thu bớt cảm xúc của bản thân đi có phải không khí bớt chán nản không? Ai cũng kêu chán như này thì làm ăn gì nữa?

Tôi đứng đĩnh đuổi theo bọn bạn đi đằng trước.

Hết chỗ để đi, chúng tôi trở về nơi tập kết. Ở đó chỉ thấy gần mười đứa. Vài đứa con trai đang nằm ườn ra chơi thứ bài gì đó, không phải tú lơ khơ mà ta thường thấy. Vài đứa con gái ngồi ở bàn tám chuyện, ăn uống chơi điện thoại, nghe nhạc. Tôi mở balo tìm bình tích nhiệt, đổ cacao mát lạnh mẹ pha ra uống. Ngon thật!

-Minh, đi mua bộ bài đi!

Con My ra lệnh như bà hoàng. Nó chơi bài rất khá, nhất là chơi tấn – một trò tôi không biết chơi. Đại khái thì tôi đánh được tá lả, tiến lên, ba cây, nhưng tấn thì lại không biết. Thắng Minh đi mua, một lúc đem về bộ bài. My, Minh, Hoàng và cái Ninh ngồi xuống chiếu chơi bài. Ngồi nhìn bọn nó đánh mãi cũng chẳng thấy gì hay ho, liền ra bàn cái Quỳnh và Mai ngồi. Con Quỳnh đang ngồi ăn xúc xích, còn cái Mai đang nghe nhạc. Rảnh rồi, tôi bắt chuyện:

-Trưa này ăn bít tết hả mày?

-Ừ, mẹ tao ướp thịt bò ngon cực. Tao ăn thử rồi!

-Ồ - tôi ngạc nhiên.

Trưa nay đồ ăn sẽ được ban phụ huynh chuẩn bị, con gái chỉ cần phụ nấu nướng là được. Thực đơn gồm bánh mì bít tết, khoai tây chiên, nem chua rán, dưa chuột. Cô giáo tôi đề nghị không ăn riêng mà cả lớp ngồi chung một bàn.

-Oppa, anh đưa máy điện thoại đây em bán bluetooth cho.

Con Mai giơ tay ra hiệu tôi đưa di động cho nó. Chả là nó không được dùng điện thoại nên đến lớp hay mượn máy tôi nghe nhạc. Tôi lại khá lười tải nhạc, phải vài tuần sau khi nó giục chán chê mới tải vài bài. Chắc là tiện thì nó tải hộ rồi. Mà cũng chỉ có hôm nay mới được bố mẹ cho cầm điện thoại đi. Tôi nghĩ thế!

-Đây.

Ngồi chán quá, tôi quay sang ăn uống. Mặc dù biết ăn lung tung thế này trưa sẽ không ăn ngon nhưng tôi vẫn mặc kệ. Mở hộp xúc xích mẹ rán cho, tôi lấy đĩa xiên ăn ngon lành.

-A, bà Thanhhhhhhhhh! Không đi chơi à?

Hở? Ngoảnh đầu lại, hóa ra là Hà Ngân. Nhớ năm lớp 6, lần đầu nhìn Hà Ngân tôi giật mình. Bạn bè cũng tưởng như thấy hai đứa chúng tôi có nhiều điểm giống nhau về ngoại hình. Sau này tôi mới thấy chẳng có gì giống. Tôi thuộc dạng khá nặng, nhưng nhìn bên ngoài người gọn gàng săn chắc hơn, nhưng Hà Ngân thì ngược lại, cân nặng hơn hẳn, cũng không được nhanh nhẹn như tôi. Nhưng mà chẳng ai để ý đến vấn đề hình thể của Hà Ngân lắm. Ngân khá hiền lành, vui tính, dễ trêu, có biệt danh là “Mụ”, quan trọng hơn Hà Ngân rất giàu tình cảm, dễ xúc động. Có lần đang học Văn, cả lớp lẫn cô giáo cũng nhìn Mụ khóc ngon lành trong lớp. Hỏi thăm mới đành mới biết, hóa ra Mụ nhớ bố. Bài học đang học dở có nội dung về người cha và tình phụ tử. Mụ lâu lắm rồi chưa gặp bố vì bận công tác. Có đứa con gái hay khóc thì bị gọi là “bánh bèo, mít ướt”, nhưng lớp tôi chẳng bao giờ nghĩ Mụ như thế. Hi hi!

-Mụ à? Sáng uống sữa chưa? – tôi trêu mụ

Tôi hay trêu mụ, nhiều cực, cứ nhìn là muốn trêu. Bất cứ thứ gì về con bò, thịt bò, sữa bò, sừng, tiếng bò hú,...à cả phô mai con bò cười, tôi đều lôi ra chọc mụ. Nhắc đến mụ là nhắc đến bò. Tôi cũng không nhớ lý do

-Á à, tôi lên gối cho bà vỡ mặt bây giờ. Đưa tay đây tôi đánh, nhanh! Hừ! – cái cách Mụ phản ứng tôi rất thích

-Hi hi

-Bà không đi chơi à? – Mụ hỏi

-À, đi rồi, bọn nó đang ngồi chơi bài. – Tôi đáp

Mụ đưa cho tôi một hộp sữa phúc bồn tử đang uống dở, hỏi : “Uống không?”

Tôi đưa tay nhận, đưa lên miệng hút một hơi.

-Này, mụ nên uống sữa bò nguyên chất sẽ tốt hơn đây!

-Bà Thanh, bà không trêu tôi không chịu được à? Grừ! Đánh bà cho chết. – Mụ tức điên lên, đưa tay đập lưng tôi

-A hahaha....

44. Chương Ngày Thứ Ba Mười Sáu: Ngày Dài (2)

-Không chơi nữa à?

Tôi đứng lên, nhìn ba đứa dọn dẹp. Chắc là đánh bài chán rồi. Bây giờ làm gì nhỉ? Sắc mặt con My cực xấu, hẳn là thấy chán nản lắm. Tính tình nó mà khi bức bối, khó chịu thì sẽ có thể phát khùng bất cứ lúc nào, nói chung là rất khó ở. Hi!

Thằng Hoàng vươn vai, hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

-Bể bơi đi! – My lạnh lùng đáp

Vậy là tôi lẻo đẻo đi sau, cùng chúng nó ra bể bơi. Ở Khoang Xanh có một cái hồ khá to, người ta chia đôi cái hồ ra. Một bên là nước hồ “nguyên chất”, là nơi dùng để đập vịt, bơi thuyền. Bên kia đặt dây phao ngăn cách, kèm theo nước bể bơi chính hiệu, ở chỗ giới hạn bể lắp mấy tạo sóng, vì thế mà còn gọi là Hồ Tạo Sóng. Đơn giản thì có thể hiểu là bể bơi có sóng. Quanh hồ có rất nhiều ghế đá. Tôi đeo tai nghe ra ngồi ở ghế đá, cùng con My.

-Này, đập vịt không? – Thằng Hoàng lên tiếng đề nghị

-Cũng được. – Minh đáp

-Thanh với My không đi à? – thằng Hoàng quay sang hỏi bọn tôi

Con My đáp: “Hai đứa đi đi, bọn tao ngồi đây nhìn ra xa cũng được!!”

Haha, thế nào là nhìn ra xa? Tức là ngồi ở ghế đá nhìn người ta nghịch nước, nhìn bọn nó đập vịt đó. Vẫn hay hơn là ngồi ru rú ở đình bát giác.

-Bọn tao đi đây, nhớ ngồi chờ đấy!

Tôi giơ tay phẩy phẩy vài cái, đi đi.

Bể bơi không quá đông, cũng không quá vắng, ở mức độ vừa phải. Tôi ngồi với con My nhìn không khí trước mắt. Chà, trời xanh này, gió hiu hiu thổi. Làn nước mát lạnh ở ngay trước mắt, thật là tuyệt vời! Đập thẳng vào mặt là mấy đứa lớp thường đang quẩy tưng bừng dưới nước.

-Bọn lớp D thoải mái thật đấy. Có đứa con gái còn thay cả đồ bơi kia mà.

Tôi giơ tay ra chỉ. Con My có vẻ cũng hào hứng hơn, nhìn trước mắt nói chuyện với tôi. Có thể chứ, trong lòng tôi bỗng dưng cũng muốn nghịch ngợm dưới nước.

Bọn con trai lớp tôi không biết có nhảy xuống bể không? Tôi ngó nghiêng, chắc là hôm nay không định xuống. Được rồi, tôi thừa nhận, có vài đứa body rất chuẩn. Không, không phải vài, mà là cũng tương đối nhiều đấy. Nhớ lại, mặc dù năm lớp 6, tôi đã đi nhìn thấy body bọn nó một lần, kể cả thằng Hoàng, nhưng hồi đấy làm gì có nghĩ ngợi gì nhiều đâu. Con trai có thể cởi trần, nhưng con gái không thể thay đồ bơi. Tôi nhìn mấy đứa con gái lớp khác cùng khối, cả người ướt sũng, quần áo vẫn nguyên vẹn. Đó chính là lý do cần mang quần áo dự phòng.

-Này mà, bọn kia chèo thuyền kìa!

My kéo áo tôi, chỉ ra phía phần hồ bên kia. Ồ, hai thằng kia chèo thuyền chứ không đập vịt. Từ xa, tôi nhìn thấy thằng Minh hai tay chèo liên tục, còn thằng Hoàng ngồi nhờn như hưởng thụ. Haha!

-Với cái tốc độ rùa bò này, không biết bọn nó có chèo hết nổi cái hồ không? – My nói

-Không vội không vội, bây giờ mới 10h20. Thong thả đi!

Chúng tôi nhìn Hoàng Minh và Minh Hoàng chèo thuyền, chả hiểu sao cứ thấy buồn cười.

Ấy vậy mà bọn nó loanh quanh thế nào vẫn chèo hết cả hồ, rồi lại quay về bến an toàn. Tôi và con My đi bộ ra bến.

-Kính nhờ? Chèo hết cả cái hồ, cũng giỏi đấy.

-Chuyện, tao biết tao giỏi mà.

-...

Loanh quanh mãi ở bể bơi, không ngờ lúc về chỗ tập kết đã đến giờ cơm. Lớp tôi đang bận rộn vô cùng, mấy đứa con gái cùng mấy cô giáo đang chiên khoai tây, rán nem chua ở một góc. Ban phụ huynh đã chuẩn bị bếp ga du lịch mang theo. Ở bên kia, cô giáo tôi cùng một cô trong ban phụ huynh đang rán thịt bò bít tết bằng bếp ga công nghiệp. Từng đĩa từng đĩa cứ đầy ắp, mấy đứa không có việc gì làm thì bày biện bàn ăn, lót giấy sẵn từng chiếc đĩa nhựa để thấm dầu mấy thứ đồ ăn vừa chiên rán. Chúng tôi ăn trên chiếc bàn bi-a có sẵn ở đây. Haha! Tôi ra ngó nghiêng ở chỗ bếp, chẳng biết làm gì. Không phải tôi không muốn giúp, hay là không biết làm, mà là vì ở đó cũng chẳng thiếu nhân số, thò tay vào cùng một việc quá nhiều sẽ loạn. Vì vậy, tôi chỉ đứng nhìn, dạo quanh chỗ đấy cho đỡ chán.

-Bà Thanh, bà có nước lọc không?

Mụ từ đâu lòi ra đứng lù lù sau lưng tôi, hỏi.

-À, có. Đợi chút, để tao đi lấy. – Tôi lật đật đi tìm balo của mình.

TÁCH!TÁCH!

Lúc kéo lê chiếc balo bị vứt lẫn lóc dưới chiếu, tôi lơ mơ thấy vết nước đậm ở dưới. Trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác bất an. Nhưng tôi vẫn tìm thấy chai lavi và đưa nó cho mụ. Bàn tay cầm chai nước dính dính, vài vết nước màu nâu vẫn đọng trên thân chai. Thế này là...?!!!

Chắc chắn là cacao đã chảy xuống balo. Mà vụ này tính sau đã.

-Oppa, tìm chỗ ngồi đi...

-Thanh, mày làm gì thế? Biết điểm chưa?

Hết con My rồi thằng Hoàng hỏi toàn những điều khó hiểu. Bàn ăn cũng đã dọn xong. 43 nhân khẩu lớp tôi kê thêm bàn ghế để ngồi ăn.

-Này, sao thế?

-Hoàng Minh, cho tao xem điểm của tao đi.

-Minh, mở máy ra nào.

-...

Cái gì thế? Tôi tìm thằng Hoàng xung quanh, kéo nó hỏi: “Điểm gì thế? Sao nhiều đứa hỏi thằng Minh thế?”

“Mày không biết à? Thằng Minh có điểm thi thử thành phố vừa rồi của lớp mình đấy.”

“...”

“ĐM, đ’ hiểu sao điểm Văn thấp thế. Bao nhiêu đứa Toán khá ổn mà nhìn điểm Văn lại thấp kinh khủng như thế?”

“...”

Trong đám đông hỗn loạn, nhiều đứa đi tìm chỗ ngồi để ăn. Tôi cũng không muốn tranh giành, lơ đãng mượn được chiếc Iphone của thằng Minh, ngồi phịch xuống chiếc ghế tạm ở góc tường. Phóng to hình ảnh bảng kết quả, tôi chợt thấy thấp thỏm. Khi nhìn thấy điểm của mình, trong đầu tôi như nổ đoàng một tiếng. Trời ạ, tệ hại!

Tôi bắt đầu thấy hối hận khi đã xem cái kết quả tệ hại này trong ngày đi chơi của hôm nay.

-Thanh, chưa có chỗ ngồi à? Tại mày đây, tao gọi cả con My, thằng Cún bao nhiêu lần mà đ' có đứa nào nghe, Bây giờ làm gì còn chỗ.

Thằng Hoàng trách móc tôi, giọng nói tràn đầy sự chán nản.

Ngồi ăn cũng không thấy đói lắm, vì lúc sáng chán quá tôi cũng ăn đủ thứ linh tinh rồi. Thằng Hoàng và thằng Minh thậm chí còn không muốn ăn. Bàn ăn bày lên một đĩa nem chua rán, thịt bò bít tết đầy ụ, dưa chuột, khoai chiên, bánh mỳ. Nhưng chỉ có đĩa nem chua rán là hết sạch, thịt bò cũng chẳng mấy đứa ăn.

-Minh đâu? – thằng Trần Hiếu ngồi cùng bàn hỏi

-Hỏi ít thôi, nó đi đâu rồi. – Tôi gắt gỏng đáp lại. Chính xác phải là thằng Minh “bỏ cơm” rồi.

Cạch!

-Tao cũng không muốn ăn. – Hoàng đặt bát xuống

Tôi im lặng không nói, bàn ăn vẫn rất ồn ào. Nhưng tâm trạng mỗi đứa đều rất tệ. Kết quả thì không nói, chắc chắn chẳng ai hài lòng với kết quả này. Điểm của tôi còn cực thấp, môn Văn sở trường không hiểu sao còn thấp hơn những đứa khác. Quan trọng hơn, là tôi lo phải nói kết quả cho bố. Mà, ngày mai cũng họp phụ huynh rồi.

Phải chăng thằng Minh cũng chán nản vì mình lỡ công bố điểm cho bạn bè, dẫn đến tâm trạng đi xuống của cả lũ? Tôi không biết. Tiện thể cũng nói, thằng Minh có được kết quả thi là nhờ mẹ nó – giáo viên dạy Văn trong trường.

Cuối cùng bữa trưa cũng kết thúc. Chẳng ai biết thằng Minh đi đâu.

45. Chương Ngày Thứ Ba Mười Sáu: Ngày Dài (3)

Khi mọi người vẫn còn đang ngồi ăn, tôi chợt nhớ ra cái balo. Đặt đĩa xuống, đứng lên, xách balo của mình lên, tôi thấy dưới đáy nhò nước tí tách từng giọt. Giọt nào cũng là cacao,. Vừa bắn vừa dính. Nhà vệ sinh của khu này cách chỗ tập kết khá xa, lần nào cũng phải đi một quãng đường dài. Nhưng tôi vẫn xách balo lên và đi thẳng, không nói không rằng. Đáy balo chạm vào một góc áo sau lưng tôi, đưa tay lên sờ thấy ướt, nhìn lại thì thấy áo đã nhiễm màu nâu. Nghiêm trọng rồi.

Hì hục chạy đến nhà vệ sinh, cũng may mà WC nữ vắng người. Tôi bỏ hết đồ đạc trong balo ra, tái mặt nhìn cái gì cũng bị cacao làm bẩn. Chết tiệt, cái bình giữ nhiệt chẳng hiểu sao lại để cacao out ra ngoài gần hết thể này. Bọc quần áo dự phòng của tôi cũng may bọc trong nilon, nhưng vẫn bị cacao tràn vào, đáy balo còn đọng lại nhiều cacao. Tôi dốc ngược chiếc balo, mở nắp bồn cầu, để thứ chất lỏng đó chảy bớt đi. Muốn cái balo khô ráo sạch sẽ bây giờ là điều không thể, chỉ cần dùng để vừa đi cacao vừa chảy là được rồi. Cacao màu nâu, tường và bồn cầu màu trắng, khi bị cacao bắn vào quả thực nhìn như mấy cái hiện trường án mạng trong Conan, có điều không phải là máu thôi. Tôi mang từng đồ đạc ra rửa qua nước cho bớt dính. Sau đó rút một tờ giấy ướt ra lau tường và những chỗ bị cacao bắn vào. Sao giống như mình đang che giấu hành vi phạm tội thế nhỉ? Tất cả đã xong xuôi, cả người tôi cũng ướt đầm mồ hôi. Tôi rửa tay, rửa mặt, lấy nước vẩy lên chỗ quần áo dính cacao. Đột nhiên có điện thoại.

-Con điên kia, làm cái gì mà đang ăn tự nhiên biến mất thế? – thằng Hoàng gào lên trong điện thoại

-Tao đi ra đây có chút việc

-Thế bây giờ ra bể bơi đi nhá.

-Được rồi, chờ bố 10 phút.

-Cái gì, 5 phút, luôn đi. Sao đứa nào cũng lè mề thế hả?

-...

Tôi nhanh chóng rời khỏi WC, đi bộ ra khu bể bơi. Nhưng rồi chợt nhớ ra mình cần qua chỗ tập kết ở khu đình bát giác để cất balo, nên tiện thể đi về xem tình hình lớp mình như nào rồi mới ra bể bơi. Lúc tôi về

thì cơ bản là ăn xong rồi, chỉ còn vài đĩa ăn. Bọn con trai ăn xong thì lười biếng ngồi tụ tập chơi bài Uno (tôi cũng chả biết cái trò đấy là gì). Mấy đứa con gái bắt đầu dọn dẹp. Được rồi, qua bể bơi nào!

Bể bơi giờ này không đông lắm do các lớp vẫn đang trong giờ cơm trưa, chỉ có mấy chục em lớp dưới năng vận động đang nghịch nước. Tôi, thằng Hoàng, con My, thằng Công Hiếu, thêm cả MyA, Hà Ngân,... vài đứa con gái khác ra ghé đá...ngồi tiếp.

-Xuống nước đề nào các tềnh yêu!

Thằng Hoàng hào hứng đưa ra ý kiến. Ý kiến hay! Có điều...

-Có ai mang quần áo dự phòng không? – con My hỏi

Tôi gơ tay đáp “Tao mang!” , đương nhiên, hôm qua nhà trường nhắc rồi mà.

-Cơ mà tôi không mang

-Tao cũng thế

-Me too!

Hai đứa MyA B và cái Ninh đều đáp y chang nhau.

-Kệ mẹ đi, xuống xắn quần thôi cũng được! – tôi nói

Cả bọn đồng ý.

-Minh kìa, xuống luôn đề! – từ xa vừa thấy bóng thằng Hoàng Minh đi tới, Hoàng kéo luôn nó xuống.

-Tao không xuống đâu!

Tôi quay đầu lại, ra là thằng Công Hiếu. Tôi cười tươi rói, tìm trong túi một thứ rồi đưa nó, ánh mắt nham hiểm:

-Thế Cún yêu quý, trông coi giày dép và điện thoại cho anh em ở trên bờ nhé!

Tất cả nhất trí.

Đứng ở bờ đá sỏi, nước bể chỉ ào tới nhẹ nhàng, cao đến cổ chân. Làn nước mát lạnh ủa vào từng ngón chân mỗi nhúc do đi giày suốt của tôi khiến tôi thấy thoải mái vô cùng. Thằng Hoàng tung tăng khắp bể, quần không biết từ lúc nào đã xắn cao quá đầu gối.

My và mấy đứa kia vẫn ngại nước, chỉ đi loanh quanh ở chỗ nước ngập cổ chân, trong khi tôi, thằng Hoàng, cái Ninh và thằng Minh nước đã đến đầu gối. Quần tôi bắt đầu ướt, nhưng tôi không lo lắm vì mình đã mang quần áo dự phòng. Thằng Hoàng hú hét lung tung, rất hứng thú khi nhìn thấy nước.

Thực tế cho thấy, nước là một thứ kỳ lạ. Lúc đầu sẽ rất ngại để hòa nhập với nó, nhưng khi bạn đã chìm nổi trong nước rồi thì sẽ như có một lực hút khiến bạn không muốn rời đi. Sự kỳ diệu của tạo hóa!

Không biết đứa nào hắt nước khiến tôi ướt lưng, một vài đứa khác đã bắt đầu dùng tay khoát nước tung tóe. Tôi nghe thấy tiếng hét thất thanh của con My khi không muốn dính nước vào người.

-Thôi nào, ngại cái gì. Ướt rồi thì cho ướt luôn đi.

Thằng Hoàng đang định kéo con My cho nó chìm nghiêm thì thằng Minh lao từ trên bờ xuống, đè thằng Hoàng cùng “đồng vu quy tận” dưới nước.

ÙM!

Bọt nước bắn lên tung tóe. Tôi và mấy đứa con gái tròn mắt, sau đó ôm bụng cười. Vài giây sau, hai thằng khùng kia trôi lên, tóc tai ướt nhẹp, cả người cũng vậy. Thằng Hoàng lấy tay vuốt vuốt mặt, miệng cười nhả nhử chữ thằng Minh: “Thằng điên, làm cái đ’ gì thế?”, sau đó cũng trả thù. Hai thằng ngụp lặn chán chê mới bắt đầu để ý cái bọn đang đứng xem kịch tiểu lâm là bọn tôi đang đứng nhìn với ánh mắt cười cợt.

-Con kia, mày cũng xuống luôn đi! – thằng Hoàng vẫy tôi.

Tôi cũng rất thích nước, hai năm trước cũng đã học bơi nên cũng quen với bể bơi rồi. Chỉ là tôi cực kỳ ghét cái lúc trước khi ngập cả người trong nước, cảm giác không an toàn, ngại ngại cứ xâm chiếm mình. Ấy vậy mà tôi cũng “chui” xuống nước luôn. Tôi nín thở, nằm úp mặt trên mặt nước, chân tay duỗi thẳng như xác chết. 1 phút sau ngoi lên thở, tay vuốt tóc nói:

-Phê, quá phê. My kia, xuống dê nào!

-Thấy chưa, tao bảo mà. Hahaha! – thằng Hoàng nói

Những đứa đã ướt sũng như tôi, thằng Hoàng và thằng Minh thì rất tích cực để khiến bọn con gái kia ướt cùng.

-Chó Hoàng, tao không mang quần áo dự phòng. – con My nhăn mặt nói

-Ai bảo ngu, hô hô hô!

Ấy vậy mà bọn tôi cũng làm cho mấy đứa như con My ướt đến ngực áo. Hầy, ướt đến mức đấy rồi mà còn không chịu “ngập” luôn đi.

-Vui quá ta...!

Nước đã xóa sạch những tâm trạng khó chịu, không vui từ lúc sáng của chúng tôi. Trời xanh, gió mát,...đúng là thiên thời địa lợi, nhân hòa.

Tôi ngồi ở ghế đá nghỉ ngơi sau “hiệp 1” chơi dưới nước. Uống một ngụm nước, chưa kịp nuốt thì đã bị sắc bởi câu nói của đứa ngồi bên cạnh:

-Này, anh Vũ thân yêu của mày đang thay quần áo đấy.

-Khụ! Khụ! Cái...đ’..khụ khụ! – tôi sắc nước

Thằng khốn nạn Hoàng, biết chọn lúc mà nói chứ.

-Anh Kiên của mày cũng thế đấy ạ. – tôi mỉa mai

-...

-Này, vô nhà vệ sinh xem “hàng họ” đi chứ, mày đủ điều kiện hơn tao đấy hahaha!

BỐP!

Thằng hâm đó đập vào đầu tôi một tiếng rõ đau.

Đại khái thì, hình như bọn con trai đang chơi bài ở đình khi nhìn thấy cái Ninh và con My người ướt như chuột lột đi về cát giày dẫm dẫm tông mới nhớ ra ở đây có bể bơi. Vậy là sông bạc Uno tạm thời giải tán, bọn nó bắt đầu kéo nhau ra bể bơi. Gần như con trai lớp chúng tôi rất năng nổ trong mấy vụ kiểu này. Đứa nào cũng thay quần đùi, quần bơi cẩn thận, cởi trần chứ không như lũ bọn tôi ướt sũng từ đầu đến cuối. Còn về cái vụ cởi trần thì...haha, tôi cũng không có gì để nói.

Thực ra năm lớp 6 trong một lần tham quan, tôi đã nhìn thấy bọn thằng Vũ, Trung Kiên show hàng rồi. Công nhận là rất đẹp, da trắng, săn chắc thon gọn. Không chỉ mấy đứa mà cũng chục đứa đấy. Hàng họ ổn!

Hiệp 2 bắt đầu! 9B đại náo bể bơi. 90% học sinh lớp B cũng quẩy dưới nước sau giờ cơm trưa. Trai gái xuống hết, con My cũng bị tôi cho ướt 100% quần áo.

-Vui quá anh ơi! – My nói

-Thấy chưa, lúc này còn điệu không xuống! –tôi đáp

-Kệ chứ!

Lũ con trai xuống nước vui hân lên. Tôi bỏ kính nhét vào túi quần vì sợ nước làm trôi kính, vì vậy mắt không nhìn rõ. Tôi cận nặng, tôi thề mình còn chẳng nhìn rõ mặt mũi thằng nào với thằng nào.

Khi có hiệu lệnh lên bờ, lớp tôi vẫn cố tình “giả điếc” để không phải rời xa cái bể bơi thân yêu. Nhưng giả cũng không thể thành thật, cuối cùng vẫn phải lên. Đường như trong sự tiếc nuối, tâm trạng ai cũng vui vẻ hẳn lên. Thật tuyệt!

Sau đó, chúng tôi thay quần áo, lau khô đầu tóc. Đi xem văn nghệ, mua quà kỷ niệm, đặc sản,...rồi lên xe đi về. Đương nhiên đã đi Ba Vì thì không thể không ghé qua cửa hàng chuyên bán sữa, sữa chua đặc sản Ba Vì. Tôi mua chục cái bánh tẻ nóng hổi đem về cho gia đình.

Tôi và thằng Hoàng mỗi đứa đều đeo tai nghe, ngồi gật gù trên ghế ngủ trưa. Chiếc xe coi như cũng tạm yên ả, chỉ có bài hát “Em của ngày hôm qua” vẫn phát đều đều ở TV trên xe. Không ngờ, lúc mở mắt ra, đập vào mắt tôi là cảnh thằng Vũ ngồi ghế trước mình, đang cầm cái hộp nhỏ nhỏ chứa thứ bột kỳ lạ, ngón tay bên kia bôi bôi mấy vệt đen lên mặt thằng Đức đang ngủ ở dãy bên cạnh.

Ôi trời! Trò này quen quá!

Cái thứ đó chính là nhọ nồi, còn thằng Vũ lấy từ đâu ra thì...bố thằng nào mà biết được. Năm lớp 8, khi tôi ngủ trên xe, nó cũng đã từng bôi thứ đó lên mặt tôi.

Đột nhiên, thằng Đức mở mắt, thằng Vũ không nhịn được cười, cả lũ thấy thế cũng cười ha hả. Một trận chiến chuẩn bị oanh tạc trên xe.

Cuộc đi chơi rốt cục đã kết thúc. Hoàng Minh nói trong tiếc nuối:

-Không ngờ nhanh như vậy ngày hôm nay đã hết! Trời ạ, sao nhanh thế nhỉ?

-Nói đúng lắm! – My hiếm có khi nào không cãi nhau với thằng Minh lại đồng tình với nó.

Đúng rồi, nhớ lấy! Chuyến đi chơi cuối cùng của lớp chúng ta! Mọi cảm xúc vui buồn, hào hứng, chán nản, lo lắng, cáu gắt... trong ngày hôm nay đều có, nhưng thật tốt vì cuối cùng, ai cũng vui vẻ!

46. Chương [kết]ngày Cuối Cùng: 1440 Ngày Bên Nhau

Chúng tôi đã rời xa nhau được gần bốn tháng rồi. Hiện tại tôi đang trong giai đoạn ở giữa học kỳ I năm lớp 10, bên bạn mới, trường mới, cô giáo mới,... Tất cả đều mới. Đạo gần đây, tôi cảm thấy rất ổn khi bản thân đang dần hòa nhập với lớp. Một điều đơn giản với những bạn hay cười, dễ nói chuyện, nhưng thực ra lại vô cùng khó khăn với một đứa kiêu kỳ với người lạ như tôi. Dù nói là vậy, dù đã buông xuống cái vẻ mặt bất lạnh lùng bẩm sinh của mình, nhưng 2 tháng vẫn chưa đủ để tôi cảm thấy thoải mái như với lớp cũ. Đương nhiên rồi nhỉ?

Giờ ra chơi ở lớp mới, cái lúc mà chưa có bạn để nói chuyện đó, tôi lười ra căng tin vô cùng. Bản thân chỉ biết đeo tai nghe, ngồi quan sát các bạn cùng lớp đi ra đi vào cho đến khi vào học. Đó là khi trong đầu tôi ngổn ngang suy nghĩ và hoài niệm về quá khứ. Mới có 4 tháng thôi mà, sao thời gian trôi qua nhanh vậy?

Sau cái ngày đi tham quan cuối cùng của lớp đó, chúng tôi vẫn còn gặp lại nhau rất nhiều. Đúng, nhiều chuyện để kể, sau kỳ thi nữa.

1. Sau hai ngày thi, chúng tôi có buổi đi dã ngoại hai ngày một đêm đã từng mơ ước. Đó là chuyến đi vào một buổi trưa, nắng to. Trên chiếc xe 45 chỗ, điều hòa mát lạnh, từng đứa cứ hễ gặp nhau là hỏi “Ê mày, làm bài tốt không?” Chuyến đi đó thật đáng nhớ. Chúng tôi chơi ném bột màu, gương mặt đứa nào đứa nấy be bét màu, bầy sắc cầu vồng tỏa trên mặt, tóc tai. Những chiếc áo phông trắng được tô vẽ đầy sắc màu. Chúng tôi đi xe điện hóng gió rừng của resort. Tối về, sau khi tắm rửa sạch sẽ, đầu đó trong căn phòng rộng hơn 100 mét vuông, lại nghe thấy tiếng đùa nhau, than thở, hò hét “Mày ơi, tao tắm rồi mà bột màu không trôi hết huhu” Bữa cơm tối hôm đó đơn giản, với canh cá, rau muống, thịt bò sốt vang và cơm rang thập cẩm. Tôi ăn hai bát cơm, no nê và ngon miệng vô cùng. Nhưng điều làm tôi lưu luyến và nhớ mãi về cái tối ngày hôm ấy, lại chính là buổi đốt lửa trại mà không ai ngờ tới. Tôi không nhớ hôm đó tôi đã nói những gì, nhưng khi được gọi tên đại diện lên phát biểu cảm nghĩ, những cảm xúc trong tôi ứa ra như thác. Đứng trước 42 con người đã chung lớp trong bốn năm, trước các cô giáo đã giúp tôi vượt qua kỳ thi, trước mấy chục vị phụ huynh đi cùng hỗ trợ và chung vui, hai bàn tay tôi run run nắm chặt mic, hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào một khoảng vô định trước mắt, giọng nói trầm khàn của tôi vang lên.

“Thưa các vị phụ huynh, thưa các bạn, giờ đây khi đứng đây, thay mặt cho mọi người nói lên những lời này, cháu cảm thấy thực sự rất xúc động. Có một sự thực rằng, có lẽ các bác không biết, lớp chúng cháu không hề đoàn kết cho lắm. Vào cái ngày liên hoan buffet cả khối ở Sen, cháu đã vô cùng ghen tị khi nhìn thấy lớp khác. Họ thoải mái bày tỏ tình cảm với cô giáo mình không ngại ngùng. Cháu ghen tị, nhưng không hề thấy xấu hổ. Vì cháu biết lý do khiến bọn cháu trở nên như vậy chính là sự ngại ngùng. Đó quả là một rào cản lớn, nó khiến chúng cháu không hào hứng tham gia văn nghệ, không ưa thích những hoạt động chung của lớp, nhìn vào sẽ tưởng mỗi người vô cảm. Đó là lý do khiến chúng cháu nhiều lần khiến cô phải bận tâm, và buồn về chúng cháu. ”

Tôi nhớ cảm giác lúc đó của mình. Nói đến đây, tự nhiên tôi cạn lời. Tôi không biết phải nói gì hơn, hay đúng hơn là không thể nói gì nữa. Vì...nước mắt tôi đã trực trào ra. Cổ họng tôi thắt lại, mắt tôi mờ đi. Tôi không hề muốn khóc trước nhiều người như vậy. Ấy vậy mà lúc đó tôi đã kìm nén dòng cảm xúc của mình để nói tiếp.

“Nhưng không sao cả. Giờ đây kỳ thi đã kết thúc. Cháu tin rằng kết quả của mọi người sẽ đều đỗ ngôi trường mình chọn, hơn nữa chiều nay các bạn thi chuyên đều đỗ như vậy. Thật tốt làm sao! Tất cả những điều đó, những lần thất bại, buồn bã, những bài văn bài toán khiến học sinh nản chí sẽ không còn nữa. Bởi vì...bởi vì chúng cháu sắp phải xa nhau. Giờ đây, dù cho điều gì xảy ra, ta đều có thể mỉm cười với thành quả của mình...”

Tôi nhớ rằng, khi tôi nói “cháu xin cảm ơn” và cúi người trình trọng đi xuống, nước mắt đã đầy gương mặt. Chào đón tôi là những cánh tay dang ra của hội con gái. Trong bầu không khí im ắng, chúng tôi ôm nhau. Họ cùng vỗ lưng tôi, đứa nào cũng thút thút nói “Bà nói hay lắm!”. Sau này tôi inbox dạo với Trung Kiên và Duy Kiên, hai đứa đều nói “Hôm đó tao đã khóc” Làm cho lũ con trai suốt ngày cười nhạo rằng phải khóc, cái này có tính là thành tựu của tôi không?

Đêm hôm đó, sau khi giải tán, bọn con trai xem khai mạc Euro suốt đêm, tận gần 4h sáng mới chịu đi ngủ. Tôi không thức nổi nên chui vào chăn ngủ sớm hơn một chút. Gọi là một chút, nhưng thực ra sáng hôm sau, sau khi ăn sáng, tôi lại chạy về giường ngủ bù tiếp. Nghe buồn cười thật. Trong khi bọn nó đi bơi, thằng Hoàng hò hét nói “Mày đúng là con lợn. Người ta đi chơi thì mày lại đi ngủ”. Chịu thôi, ai bảo tôi không thức khuya được chứ. Lại nhớ thời gian ôn thi, tôi hay thức đến 2-3h sáng nghịch ipad. Sáng hôm sau đến lớp gục mặt xuống bàn ngủ liền 5 tiết. Vi diệu =.=

2. Kết quả thi tương đối tốt, không, phải nói là rất tốt. Lớp tôi với thành tích vượt trội, 18 đứa đỗ chuyên, còn lại đều đỗ công lập. Nói về nhóm bạn thân của tôi, thật tình cờ, mỗi đứa đỗ một trường. Thằng Hoàng bây giờ Amser chuyên Tin, tôi học Nguyễn Trãi gần nhà, cái My học Phạm Hồng Thái, Hoàng Minh học Yên Hòa. Một điều phải nói nữa là sáng cái hôm có điểm, tôi ngồi đập nát cả máy tính để tra điểm mà chưa thấy, tìm đập thành thịch chờ kết quả. Đến khi thằng Hoàng gọi điện cho tôi chửi tôi “Mày là đồ khốn nạn, tại sao điểm Văn mày lại cao hơn tao huhu ” thì tôi sướng như điên, suýt thì đập lật cả bàn ^^ À mà lớp tôi có bạn lọt top 45 những bạn đạt điểm cao nhất Hà Nội. Tự hào ghê!

3. Về vấn đề tình cảm, cuối năm rồi cũng nên có một cái kết cho cuộc tênh ^^ Tôi lấy dũng khí đi inbox tỏ tình với thằng Vũ, cuối cùng nhận lại câu hỏi của nó “Mày thích tao lâu rồi á? 4 năm? Vloz” OK, tôi ổn mà! Còn thằng Hoàng, con My đã thách nó tỏ tình với Trung Kiên từ lâu rồi, nhưng nó chỉ dám nhắn tin ẩn danh cho Trung Kiên thôi. Nhưng không ai ngờ là thằng Hoàng Minh lại bép xép với thằng Kiên, khiến thằng Hoàng không biết giấu mặt vào đâu nữa.

4. Hai tháng sau, chúng tôi lại có cuộc hội ngộ ở ngôi trường cấp II. Trường chúng tôi sắp đập đi sửa lại. Ngày hôm đó, tôi đi từ 9h sáng đến 9h tối mới về. Cô giáo tôi hẹn cả lớp về trường chụp ảnh trong đồng phục cấp III, đồng thời lấy kỷ yếu mà chúng tôi ém hàng từ lâu, nay mới ra lò. Buổi chiều tối hôm đó, 43 con người liên hoan ở Highland với Matcha và Pizza, tôi cảm thấy cuộc đời thật viên mãn làm sao ^^ Tối hôm ấy, cả lũ rủ nhau về trường, mua pháo sáng đốt. Nốt ngày hôm ấy là trường tôi phá rồi. Đó là buổi hẹn gặp cuối cùng của 43 thành viên trước ngày khai giảng 5/9 vào hai ngày hôm sau.

1440 ngày qua, cảm ơn vì đã tạo nên một giai đoạn trong cuộc đời của tôi.

Cảm ơn những người đã để lại dấu ấn trong lòng tôi: người thầy, bạn thân và mối tình học trò của tôi.

Hiện tại là 9h10 ngày 1/10/2016, lễ mừng mãi mới hoàn thành câu chuyện. Tôi chỉ muốn nói rằng: đôi khi

dành chút thời gian viết lách vài dòng, không hoa mỹ, không khoa trương, Nhưng khi thời gian đã qua, đọc lại những gì mình đã viết, kỷ niệm ùa về khiến bạn hoài niệm về một khoảng thời gian đẹp trong cuộc đời. Đó chính là cuộc sống. Hướng về tương lai, nhưng không quên ngoảnh lại nhìn quá khứ.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/your-life-is-around-you>